

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

Προλετάριοι όλων των χωρών,
καταπιεζόμενα έθνη και λαοί ενωθείτε!

“Από τη στάχτη του θα
ξαναγεννηθεί το ΚΚΕ”
Ν. Ζαχαριάδης

ΟΡΓΑΝΟ ΤΗΣ Κ.Ε ΤΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ ΤΟΥ ΚΚΕ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 35, ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ-ΦΑΞ 2105232553, ΔΕΚΕΜΒΡΗΣ 2017 ΑΡ. ΦΥΛ. 530, € 1,50

Η γειτονική μας χώρα έχει όνομα που είναι το “Δημοκρατία της Μακεδονίας” και κατοικείται από ένα έθνος που λέγεται μακεδονικό

ΤΟ ΝΟΗΜΑ ΚΑΙ ΤΑ ΟΡΙΑ ΤΗΣ ΑΝΑΒΙΩΣΗΣ ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΥ ΚΑΝΙΒΑΛΙΣΜΟΥ ΣΤΟ ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΟ

Το θεατρικό διηλωματικό παιχνίδι, η νέα δόση από το σοβινιστικό δηλητήριο και ο ρόλος των πραγματικών κομμουνιστών

Οι παλιότεροι θα θυμούνται ότι γύρω στα 1991 είχε πυροδοτηθεί στη χώρα μας μια τεράστιων διαστάσεων αντίδραση στη δημιουργία κράτους της Δημοκρατίας της Μακεδονίας μέσα από τις στάχτες της υπό διάλυση Γιουγκοσλαβίας. Την αντίδραση αυτή την είχε ενορχηστρώσει ο ρωσόδουλος Ανδρέας Παπανδρέου και του είχαν πρόθυμα δώσει χέρι βοήθειας οι κάθε λογής ντόπιοι σοβινιστές, ενώ σχεδόν σύσσωμο το πολιτικό σύστημα και τα κόμματα είχαν στοιχηθεί πίσω από τη γραμμή που είχε χαράξει ο αρχηγός τους.

Διακηρυγμένος στόχος όλων αυτών ήταν η απόλυση του ονόματος Μακεδονία από τη γειτονική μας χώρα, αλλά κρυφός στόχος των εμπνευστών αυτής της πολιτικής ήταν η αποκοπή της από τη Δύση (ΕΕ-NATO), που ήθελε να αναγνωρίσει τη χώρα με το όνομά της, και η απορρόφησή της από τη Ρωσία και τον καθοδηγούμενο από αυτήν «ορθόδοξο» άξονα στα Βαλκάνια (Σερβία-Βουλγαρία-Ελλάδα). Είναι

χαρακτηριστικό ότι τότε, όπως και σήμερα όλοι αυτοί που έσκιζαν τα ρούχα τους και οργάνωναν διαδηλώσεις ενάντια στη Δύση όταν αυτή ήθελε να αναγνωρίσει τη γειτονική χώρα με το όνομά της, το βούλωναν όταν την αναγνώριζε με το όνομα της η Ρωσία και η σύμμαχός της Κίνα!

Η ΟΑΚΚΕ είχε από την πρώτη στιγμή αποκαλύψει τη βαθύτερη αι-

τία του εθνικού πυρετού στο μακεδονικό διατυπώνοντας τη θέση ότι το όνομα ήταν μόνο το πρόσχημα, το εργαλείο, για να πιεστεί η Δημοκρατία της Μακεδονίας να ξεκοπεί από την Ευρώπη και να ακολουθήσει το φιλορωσικό δρόμο. Είχε μάλιστα πει ότι σε περίπτωση που συνέβαινε το τελευταίο, οι αντιρρήσεις για το όνομα σταδιακά θα έφευγαν από το προσκήνιο και οι δύο χώρες θα γίνονταν φίλες, όσο βέβαια μπορούν να γίνουν πραγματικά φίλες μεταξύ τους χώρες υποτελείς σε έναν κοινό δυνάστη.

Από τότε το ζήτημα της ονομασίας άλλοτε εμφανιζόταν στο προσκήνιο έντονα και άλλοτε έμπαινε σε δεύτερη ή και σε τρίτη μοίρα, χωρίς όμως ποτέ να χάνεται από την πολιτική ζωή. Όσο η Δημοκρατία της Μακεδονίας δεν γινόταν δεκτή

στην ΕΕ και στο ΝΑΤΟ δυνάμωναν οι θέσεις της Ρωσίας και της συμμάχου της Κίνας στη χώρα που την είχαν αναγνωρίσει με το όνομά της, ενώ σταδιακά οι περισσότερες χώρες στον κόσμο την αναγνώρισαν με το συνταγματικό όνομά της και τελικά και οι ΗΠΑ. Μόνο η Ευρώπη και το ΝΑΤΟ, δεν την αναγνώριζαν με το όνομά της εξαιτίας του ελληνικού βέτο. Στο διάστημα αυτό ωστόσο η Ελλάδα σαν κράτος δεν μπορούσε να αρνηθεί εντελώς στη γειτονική χώρα το δικαίωμα να έχει εμπορικές και διπλωματικές σχέσεις με τον υπόλοιπο κόσμο οπότε αναγκάστηκε να δεχτεί ένα όνομα που ονομάστηκε προσωρινό. Έτσι το ρωσόφιλο στην ηγεσία του ελληνικού πολιτικού συστήματος προχώρησε στην πρώτη μικρο-υποχώρηση για το όνομα: από την απόλυτη άρνηση (συμβούλιο πολιτικών αρχηγών υπό

την προεδρία του Καραμανλή του Α το 1992) του όρου Μακεδονία και το φασιστικό οικονομικό εμπάργκο του Α. Παπανδρέου στη μικρή αυτή χώρα, περάσαμε στην αποδοχή προσωρινού ονόματος που περιείχε τη λέξη Μακεδονία, δηλαδή του ονόματος Πρώην Γιουγκοσλαβική Δημοκρατία της Μακεδονίας, στα αγγλικά FYROM (Ενδιάμεση Συμφωνία επί τελευταίας πρωθυπουργίας Ανδρέα Παπανδρέου).

Όταν το 2008 η Δημοκρατία της Μακεδονίας θέλησε να μπει στο ΝΑΤΟ με το όνομα FYROM η Ελλάδα της κυβέρνησης Καραμανλή απάντησε ότι μόνο με οριστικό όνομα μπορεί να γίνει κάτι τέτοιο και έτσι για μια ακόμα φορά απέκλεισε τη χώρα από το ΝΑΤΟ. Έτσι αποδεί-

Συνέχεια στη σελ. 8

ΤΑΡ: ΧΩΡΙΣ ΤΟ ΣΑΜΠΟΤΑΡΙΣΜΑ ΤΟΥ ΔΕΝ ΘΑ ΜΠΟΡΟΥΣΕ ΝΑ ΥΠΑΡΧΕΙ

Η ψευδοαριστερή κυβέρνηση Τσίπρα διαρρηγνύει τα ήμισυ της προσπάθειας να πείσει τον ελληνικό λαό και τις λεγόμενες αγορές ότι είναι υπέρ των επενδύσεων και ότι κάνει τα πάντα για να τις προσελκύσει. Αυτή όμως είναι η μισή αλήθεια: στην πραγματικότητα κάνει ό,τι μπορεί για να διευκολύνει τις ρώσικες και τις κινέζικες επενδύσεις, ή, για να είμαστε ακριβέστεροι, τις εξαγορές επιχειρήσεων (βλ. ΣΕΚΑΠ Σαββίδη και χαριστική κατάργηση προστίμου για λαθρεμπορία) από ρώσικα και κινέζικα κεφάλαια.

Η άλλη μισή αλήθεια είναι ότι, όταν πρόκειται για επενδύσεις Δυτικών, που δεν βρίσκονται σε κοινοπραξίες ή σε πολιτικές συνεργασίες με το ρώσικο παράγοντα, και μάλιστα μεγάλης κλίμακας, κάνει τα πάντα για να τις σαμποτάρει. Κλασική περίπτωση το Ελληνικό, (που αν προχώρησε λίγο τελευταία είναι γιατί μπήκε μέσα στην κοινοπραξία και ο Γερμανός, <http://www.economy365.gr/article/59705/ros-germanos-kai-katsos-avalanprodisto-elliniko-paraskinio>), και οι Σκουριές.

Μετά το Ελληνικό, η μεγαλύτερη άμεση ξένη επένδυση που ήδη υλοποιείται στη χώρα μας είναι ο

αγωγός φυσικού αερίου ΤΑΡ, με συνολικό προϋπολογισμό στο ελληνικό έδαφος πάνω από 1,5 δις ευρώ. Όπως συνηθίζει να κάνει ο Τσίπρας για να φανεί δυτικός, είχε κηρύξει ο ίδιος από τη Θεσσαλονίκη στις 16 Μαΐου 2016 την επίσημη έναρξη των εργασιών.

Ο αγωγός ΤΑΡ μήκους 878 χιλιομέτρων συνδέεται στα ελληνοτουρκικά σύνορα με τον αγωγό ΤΑΝΑΡ, (που ξεκινάει από το Αζερμπαϊτζάν και περνάει μέσα από την Τουρκία), και φτάνει μέσω Αλβανίας και Αδριατικής ως τη Νότια Ιταλία. Συνολικά ο ΤΑΝΑΡ μαζί με τον ΤΑΡ και τις διακλαδώσεις τους αποτελούν μια «διαδρομή» μήκους 4.000 χλμ.

και μια συνολική επένδυση 40 δις δολαρίων. Τον αγωγό θα τροφοδοτήσει ένα τεράστιο υποθαλάσσιο κοίτασμα αερίου από το Αζερμπαϊτζάν, το Σαχ Ντενίζ 2. Στη χώρα μας προβλέπεται η κατασκευή 550 χλμ. αγωγού, τα οποία αποτελούν μαζί με τον ΤΑΝΑΡ τη ραχοκοκαλιά του συνολικού αγωγού. Από τα 550χλμ έχουν ήδη κατασκευαστεί περισσότερα από 340 χλμ. Οι μέτοχοι του έργου είναι οι ενεργειακοί κολοσσοί: BP, SOCAR (Αζερμπαϊτζάν), SNAM (Ιταλία) από 20% η καθεμιά, και οι Fluxys (Βέλγιο) 19%, Enagás (Ισπανία) 16% και Αχρο (Ελβετία) 5%.

Πέρα όμως από την καθαρά οικονομική διάσταση του έργου, αφού τόσο κατά τη φάση της κατασκευής του αγωγού όσο και κατά τη φάση της λειτουργίας του δημιουργούνται χιλιάδες άμεσες και έμμεσες νέες θέσεις εργασίας, και μάλιστα στον παραγωγικό τομέα της βιομηχανίας ενέργειας, υπάρχει και η πολιτική διάσταση, που είναι και η σοβαρότερη. Κι αυτό γιατί το έργο

αυτό διαφοροποιεί την ενεργειακή προμήθεια και ενισχύει την ενεργειακή ασφάλεια της Ευρώπης, ιδιαίτερα για την ευρύτερη περιοχή της νοτιοανατολικής Ευρώπης και των Βαλκανίων, που σήμερα εξαρτώνται σχεδόν αποκλειστικά από το φυσικό αέριο που εισάγεται από τη Ρωσία. Αυτή είναι η αιτία που ο αγωγός ΤΑΡ αποτελεί βασική στρατηγική επιλογή της Ευρωπαϊκής Ένωσης, καθώς θα μειώσει την ενεργειακή εξάρτηση της Ευρώπης από τη Ρωσία, με ό,τι αυτό συνεπάγεται οικονομικά και πολιτικά.

Η σημασία της ολοκλήρωσης της κατασκευής του έργου μέσα στο προβλεπόμενο χρονοδιάγραμμα είναι τεράστια για την Ελλάδα, πέρα απ' αυτά που αναφέραμε ως εδώ. Κι αυτό γιατί, σε αντίθετη περίπτωση, η χώρα εκτίθεται σε όλους όσους συμμετέχουν στο έργο και δίνεται ισχυρό αρνητικό μήνυμα σε όσα μη ανατολικά κεφάλαια θα ήθελαν να επενδύσουν στη χώρα μας. Στην ουσία η διακοπή του έργου σε ένα σημείο της ραχοκοκαλιάς του είναι

χειρότερη από το αν δεν είχε ξεκινήσει, γιατί στην τελευταία αυτή περίπτωση δεν θα είχαν επενδυθεί δεκάδες δις Ευρώ που με τη διακοπή του έργου θα πάνε χαμένα. Γιατί είναι τέτοια η φύση του έργου, που έστω και ένα χιλιόμετρο αγωγού να μην κατασκευαστεί αχρηστεύονται όλες οι υπόλοιπες χιλιάδες χιλιόμετρων του! Γι αυτό το λόγο άλλωστε οι ρωσόδουλες ελληνικές κυβερνήσεις δέχτηκαν να γίνει το έργο. Γιατί και θα μπορούσαν να εμφανίζονται σαν δυτικοφίλες και θα μπορούσαν όποτε θέλουν να διακόπτουν τη λειτουργία του με χίλια δυο προσχήματα ή και εντελώς ωμά σε περίοδο πολέμου. Αντίθετα αν από την αρχή οι ελληνικές κυβερνήσεις είχαν αρνηθεί το πέρασμα του αγωγού από την Ελλάδα η Ευρώπη θα τον περνούσε από άλλες χώρες. Άλλωστε, όπως έχουμε γράψει παλιότερα, ο ΤΑΡ ήταν η εναλλακτική πρόταση των ρωσόφιλων της Ευρώπης με επικεφαλής τη διπρόσωπη Μέρ-

Συνέχεια στη σελ. 14

ΑΠΟ ΤΑ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ: • Η κυβέρνηση βασανίζει τους πρόσφυγες και μετανάστες στη Μόρια για να εκβιάζει την Ευρώπη, σ. 3, • ΕΒΙΚΕΝ- «Ελληνική Παραγωγή», σ. 4 • Μυτιληναιός: Η εθνική βδέλλα στην ηγεσία του νέου ΣΕΒ και στα διεθνή πάνελ, σ. 2, • Γιατί η κινέζικη αστική τάξη αγοράζει στα Εξάρχεια, σ. 6 • Στην εποχή της ρωσοκινέζικης γαλέρας το καθεστώς οχυρώνεται απέναντι στις απεργίες, σ.12, • Μια πρώτη εκτίμηση για τις εξελίξεις στο Ιράν, σ.16

Μυτιληναίος: Η εθνική βδέλλα στην ηγεσία του νέου ΣΕΒ και στα διεθνή πάνελ

Στο άρθρο αυτού του φύλλου με τίτλο «ΕΒΙΚΕΝ-«Ελληνική Παραγωγή»: «Δειλές απόπειρες του ντόπιου βιομηχανικού κεφάλαιου να αντισταθεί στους σαμποταριστές και τους κομπραδόρους» (σελ. 4) περιγράφεται η μετάλλαξη του «Συνδέσμου Ελληνικών Βιομηχανιών» στον «Σύνδεσμο Επιχειρήσεων και Βιομηχανιών» με την είσοδο κάθε είδους μη βιομηχανικών κεφαλαίων στον πρώτο και τη μειωμένη εκπροσώπηση των βιομηχανιών που ακολούθησε.

Επίσης περιγράφεται διεξοδικά η πλήρη απαξίωσή του ντόπιου, μη κομπραδόρικού, βιομηχανικού κεφάλαιου μέσα στον «ΣΕΒ των επιχειρήσεων» από τους φιλοσυριζαίους προέδρους Δασκαλόπουλο και Φέσσα. Πριν μερικές ημέρες επιλέχθηκε, από την ειδική επιτροπή «γερόντων» ως πρόεδρος του ΣΕΒ από τον Μάιο του 2018, διαδεχόμενος τον Φέσσα, ο ρωσόφιλος κρατικοολιγάρχης Μυτιληναίος. Δεν μένει παρά η αποδοχή του από το σύνολο των μελών του ΣΕΒ, γιατί εκεί δεν γίνονται εκλογές για την ανάδειξη προέδρου. Ο Μυτιληναίος υποστηρίζει τον ΣΥΡΙΖΑ ανοιχτά.

Στο EurActive της 15 Μαρ 2016 στο άρθρο «Μυτιληναίος: Η Κομισιόν πρέπει να διαδραματίσει μεγαλύτερο ρόλο στη διάσωση της Ελλάδας» ο δημοσιογράφος τον ρωτάει: «Τι θα λέγατε για την κυβέρνηση του Αλέξη Τσίπρα; Είναι αριστερός, πώς μπορείτε να προσμένετε ότι θα οδηγήσει την Ελλάδα στη σωστή κατεύθυνση;» και ο Μυτιληναίος απαντάει: «Το γεγονός πως μια κυβέρνηση είναι αριστερή ή δεξιά δε σημαίνει πως δεν, συμμορφώνεται με τους ευρωπαϊκούς κανονισμούς. Η κυβέρνηση του κ. Τσίπρα ή οποιαδήποτε κυβέρνηση για όσο καιρό θέλει και θέλουμε να είμαστε μέλος της ΕΕ πρέπει να συμβαδίζει με τους κανόνες. Έτσι, μετά από μια περίοδο αναταραχής στην Ελλάδα το 2015, νομίζω η κυβέρνηση τώρα το αντιλαμβάνεται αυτό πολύ καλά και με πολλούς τρόπους προσπαθούν να φέρουν τα πράγματα εις πέρας στη σωστή κατεύθυνση. Δεν είναι θέμα δεξιάς ή αριστεράς. Αυτή είναι πραγματιστική πολιτική».

Ο Μυτιληναίος προβλήθηκε, εδώ και καιρό, από τον ΣΥΡΙΖΑ ως μια πολιτική προσωπικότητα διεθνούς κύρους και μεγάλης εθνικής εμπέλειας ο οποίος διαθέτει και το ανάλογο ειδικό πολιτικό βάρος ώστε να μπορεί να προτείνει ακόμα και διακομματικές λύσεις για την διέξοδο από την κρίση, την λύση του οικονομικού προβλήματος της χώρας καθώς και την θέση της απέναντι στην Ρωσία και στην ΕΕ. Ταυτόχρονα με την προβολή του από την κυβέρνηση ο Μυτιληναίος με σειρά συνεντεύσεων ξεκαθάριζε τις πολιτικές του θέσεις που σε όλα τα ζητήματα είναι ταυτοσημες με αυτές του ΣΥΡΙΖΑ και συνολικά με αυτές του σοσιαλισμού όπως και με αυτές της ρωσικής εξωτερικής πολιτικής. Μια τέτοια προσωπικότητα ως επερχόμενος πρόεδρος του ΣΕΒ δεν μπορεί παρά να αναγνωρίζεται από όλα τα κόμματα, ως ο «εθνικός εκπρόσωπος» του ελληνικού κεφαλαίου, γιατί καθεαυτό το ντόπιο βιομηχανικό κεφάλαιο δεν διαθέτει σήμερα κανέναν πολιτικό εκπρόσωπο και καμιά πολιτική υποστήριξη από κανένα κόμμα αφού όλες οι πολιτικές ηγεσίες σαμποτάρουν με σύστημα και επί δεκαετίες την παραγωγή με στόχο μια μειονεκτική Ελλάδα που την μετατρέπει σταδιακά σε ρωσικό προτεκτοράτο ο Πούτιν. Ο Μυτιληναίος ως πρόεδρος του ΣΕΒ θα προωθήσει την ρωσική πολιτική μετατροπής της χώρας σε προτεκτοράτο, θα συμμετέχει στο μοίρασμα όλων των δουλειών και των ξεπουλημάτων της χώρας, ως θεσμικός εταίρος στους ρώσους, στους κινέζους, και στους κομπραδόρους τους ντόπιους κρατικο-ολιγάρχες όπως είναι ο ίδιος, καθώς και στους δυτικούς συνεργάτες του ρωσικινεζικού άξονα, θα βαθμολογεί τις επιδόσεις υποταγής του κάθε κεφαλαιοκράτη στο καθεστώς των σαμποταριστών, και θα τους κατατάσσει ανάλογα με τις πολιτικές επιδόσεις τους.

Απέναντι στο διακομματικό όργιο στήριξης σε αυτό το επικίνδυνο στοιχείο η αντιπολίτευση, που συγκροτήθηκε με τις κινήσεις των βιομηχανών της ΕΒΙΚΕΝ και της «Ελληνικής Παραγωγής», για να σώσουν τις βιομηχανίες τους από τους σαμποταριστές και τύπους σαν τον Μυτιληναίο, σιωπά πράγμα που δείχνει την έλλειψη πολιτικού σθένους απέναντι στο κυρίαρχο μπλοκ εξουσίας, που ο Μυτιληναίος

εκπροσωπεί.

Η πάχυνση του κρατικοολιγάρχη με τη ληστεία της ΔΕΗ από τις κυβερνήσεις Καραμανλή, Σαμαρά, Γ. Παπανδρέου και Τσίπρα

Ο συριζαίος κρατικο-ολιγάρχης είναι όμως πρώτα απ' όλα Έλληνας, όπως δηλώνει, και μετά κεφαλαιοκράτης, του ΣΥΡΙΖΑ και του ψευτοΚΚΕ προσθέτουμε εμείς. Δεκέμβριος 2017, Deal Online: «Είμαστε πατριώτες. Θέλουμε και πρέπει να είμαστε στο ευρώ». Λίγους μήνες μετά, επανέλαβε ότι «η επιστροφή στη δραχμή θα ήταν χρυσωρυχείο, γιατί (εμείς) θα λειτουργούσαμε με κόσμη σε δραχμές και θα είχαμε έσοδα από εξαγωγές σε ευρώ ή δολάρια» να να προσθέσει «ως Έλληνας, δεν θέλω να δω τη χώρα να επιστρέφει εκεί που ήταν 50 χρόνια πριν, δεν θέλω να δω την κοινωνική αναταραχή, που θα ακολουθήσει την επιστροφή στη δραχμή. Συνεπώς, πρώτα είμαι Έλληνας και μετά επιχειρηματίας». Πάντως πριν 50 χρόνια σε σχέση με την υπόλοιπη Ευρώπη η Ελλάδα ήταν δυο φορές πιο ανεπτυγμένη βιομηχανικά από όσο σήμερα.

Ο «πρώτα Έλληνας» με το που αγόρασε την παλιά Πεσινέ το 2005 έφτιαξε εργοστάσιο ηλεκτρικής ενέργειας για κατανάλωση στην δική του βιομηχανία, του αλουμινίου, με κρατική επιδότηση 16 εκατ. Με τις πλάτες του ρωσόδουλου Καραμανλή του Β και των άλλων κομμάτων πλήρωσε τη ΔΕΗ με τιμολόγιο της σύμβασης της Πεσινέ του 1960. «Έτσι για το διάστημα μεταξύ Ιανουαρίου 2007 και Μαρτίου 2008 η ΔΕΗ, με διευθύνοντα σύμβουλο τον κ. Τ. Αθανασόπουλο, τιμολογούσε την Αλουμίνιον με τους όρους της σύμβασης του 1960! Η τότε διοίκηση της εισηγμένης υπό κρατικό έλεγχο επιχείρησης, κατά παράδοξο τρόπο, δεν προχώρησε σε αγωγή κατά της Αλουμίνιον για την απώλεια εσόδων που είχε το προαναφερόμενο διάστημα, παρ' ότι εσωτερικά είχαν υπάρξει έντονες αντιδράσεις.....» Από το άρθρο «Η ηλεκτρική ενέργεια Αλουμίνιον... Πεσινέ Νο 2. Αναβιώνει το σκάνδαλο της δεκαετίας του '60 με τις αποικιοκρατικού τύπου συμβάσεις» Βήμα 18/09/2011.

Στο ίδιο άρθρο διαβάζουμε: «Επιπλέον η Αλουμίνιον ΑΕ αρνήθηκε τον Ιούλιο του 2008 να πληρώσει την αύξηση του τιμολογίου της ΔΕΗ κατά 10% που επιβλήθηκε στους πελάτες υψηλής τάσης (τα μαύρα γράμματα δικά μας) και με διάφορα προσχήματα άφηνε ανεξόφλητους τους λογαριασμούς της στην επιχείρηση. Έφθασε έτσι τον Αύγουστο του 2010 να οφείλει στη ΔΕΗ το ποσό των 107,6 εκατ. ευρώ. Ακολούθησαν πάμπολλες συναντήσεις και ακόμη περισσότερες συζητήσεις στο διοικητικό συμβούλιο της ΔΕΗ, οι οποίες κατέληξαν σε ένα απολύτως ευνοϊκό για τον ιδιωτικό όμιλο συμβιβασμό. Το χρέος της Αλουμίνιον ΑΕ «κουρεύτηκε» και έπεσε από τα 107,6 εκατ. ευρώ στα 82,6 εκατ. ευρώ, θα αποπληρωθεί με ιδιαίτερα ευνοϊκούς όρους και η τιμή του ρεύματος που θα αγοράζει από τη ΔΕΗ είναι η χαμηλότερη δυνατή στα όρια της χαμηλής νυχτερινής ζώνης και των αργιών στα 40,7 ευρώ η μεγαβατώρα». Πακτωλοί χρημάτων ρέουν λοιπόν προς τον ολιγάρχη σε σχέση με τη δυσμενεία που επιφυλάσσουν για όλη την υπόλοιπη ψυχροραγούσα βαριά βιομηχανία. Ενώ αυτός και δεν πληρώνει και του κατεβάζουν τη μεγαβατώρα στα 40,7 ευρώ.

Μπορεί κανείς εδώ να αντιπείνει ότι η κιλοβατώρα της Αλουμίνιον ΑΕ του Μυτιληναίου βρίσκεται στο ύψος των τιμών των ευρωπαϊκών ανταγωνιστών της. Ναι, αλλά πουθενά οι αντίστοιχες ΔΕΗ δεν έχουν τόσο ψηλό κόστος και τιμή κιλοβατώρας λόγω γενικού σαμποτάζ της λειτουργίας τους, (όπως τιμή φυσικού αερίου 40% πιο ψηλά από τις άλλες χώρες, πανάκριβη τιμή για τις ΑΠΕ που τροφοδοτούν τη ΔΕΗ, ψηλότερο κόστος εξαγωγής του λιγνίτη λόγω καταστροφής των μεγάλων εκσκαπτικών

αλλά και περιορισμού της συμμετοχής του λιγνίτη, που παραμένει παρόλα αυτά το πιο φτηνό καύσιμο, στο ενεργειακό μίγμα της ΔΕΗ, πελώρια βάρη από τη μη πληρωμή των λογαριασμών, που προκύπτουν από ότι το κράτος μεταθέτει στη ΔΕΗ το βάρος της κοινωνικής πολιτικής που δεν αναλαμβάνει το ίδιο κλπ). Αλλά το αληθινό πρόβλημα με τη φτηνή κιλοβατώρα του Μυτιληναίου, είναι ότι αυτή δεν δίνεται σε κανένα άλλο εργοστάσιο της ενεργοβόρας βαριάς βιομηχανίας με αποτέλεσμα όλες να βυθίζονται στο χρέος και να κλείνουν ή να υπολειπονται και ο Μυτιληναίος να συσσωρεύει κεφάλαιο. Είναι χαρακτηριστικό ότι οι ίδιες κυβερνήσεις, που στην πράξη εξαιρούσαν από το σαμποτάζ την βιομηχανία του Μυτιληναίου σαμπόταραν με τις υψηλές τιμές της ενέργειας την ίδια την κρατική ΛΑΡΚΟ με «χρεώσεις 58 ευρώ ανά MWh, ενώ η συμμετοχή της ενέργειας στο συνολικό κόστος, υπερβαίνει το 30%. Σημειώνουμε ότι ο αντίστοιχος ευρωπαϊκός μέσος όρος σε ανάλογες βαριές ενεργοβόρες βιομηχανίες, δεν υπερβαίνει τα 35 ευρώ ανά MWh»...Ο Ελληνικός ορυκτός πλούτος, άρθρο «Νικέλιο και ΛΑΡΚΟ ΓΜΜΑΕ: ο απολογισμός του 2015». Έτσι οι σαμποταριστές σώρευσαν χρέος της ΛΑΡΚΟ προς την ΔΕΗ ύψους 242 εκατ.

Το κεφάλαιο που συσσωρεύεται την ώρα που το υπόλοιπο κεφάλαιο καταστρέφεται, γίνεται κυρίαρχο και αγοράζει τα πάντα. Όμως το πιο τρομερό δεν είναι ότι ο Μυτιληναίος πλουτίζει σαν παραγωγός αλουμίνιας και αλουμινίου, αλλά ότι του έχουν δώσει άδεια να παράγει ο ίδιος ρεύμα, που αντί να κινεί με αυτό μέρος την παραγωγή της αλουμίνιας και του αλουμινίου του, το πουλάει στη ΔΕΗ με πανάκριβη τιμή και έτσι τσεπώνει δεκάδες εκατομμύρια ευρώ κάθε χρονιά σε σχέση με άλλους παραγωγούς. Αυτό το δικαίωμα του Μυτιληναίου στη ληστεία του το έχουν δώσει νομοθετικά οι ρωσόδουλες κυβερνήσεις με τις άδειες των πουλημένων αντιπολιτεύσεων. Γι αυτό ο Μυτιληναίος δεν συσσωρεύει απλά σαν ευνοημένος από το κράτος βιομήχανος, αλλά σαν βδέλλα του δημοσίου, βδέλλα όλου του εξαθλιωμένου πλέον ελληνικού λαού.

Η μεγάλη ληστεία μέσω της ηλεκτροπαραγωγής

Συγκεκριμένα είναι η κυβέρνηση του ρωσόδουλου Καραμανλή του Β που επέτρεψε με νόμο στον ολιγάρχη να πουλάει από το ηλεκτρικό του εργοστάσιου ενέργεια στη ΔΕΗ αντί να τη χρησιμοποιεί για το εργοστάσιο αλουμινίου, την ώρα που η άδεια του ηλεκτρικού του εργοστασίου ήταν για αυτοπαραγωγή. Πολύ σύντομα, η υπουργός Μπιρμπίλη, του επόμενου ρωσόδουλου, του Παπανδρέου, πρόσφερε στο εργοστάσιο του αλουμινίου κοινωνικό τιμολόγιο νοσοκομείων και μαιευτηρίων!! «Η Αλουμίνιον της Ελλάδος αντιμετώπιστηκε σχεδόν ως νοσοκομείο ή μαιευτήριο» γράφει το Βήμα της 11/09/2011: «Το color grosso με το ρεύμα. Πώς η ΔΕΗ επιτρέπει στην Αλουμίνιον να κερδίζει εκ. ευρώ από το ρεύμα».

Σύμφωνα με το ίδιο άρθρο ο υπουργός οικονομικών του ΓΑΠ Γ. Παπακωνσταντίνου νομοθετεί μια ρύθμιση βάσει της οποίας και «το ρεύμα στη συγκεκριμένη μονάδα της Αλουμίνιον της Ελλάδας θα πληρώνεται (εννοεί το ρεύμα που παράγεται από το ηλεκτροπαραγωγό εργοστάσιο του Μυτιληναίου στη ΔΕΗ. Σημείωση δικιά μας) με τιμολόγιο αιολικής συν τη ρήτρα φυσικού αερίου με αποτέλεσμα να εκτινάσσεται σε δυσθεώρητα ύψη». Η Ελευθεροτυπία στις 29/3/2014 και στο άρθρο της «Πουλάει ακριβά και αγοράζει φτηνά ρεύμα από τη ΔΕΗ» μιλάει για ένα τρομαχτικό σκάνδαλο. «Στις διατάξεις του νόμου συμπεριελήφθη και μαθηματικός τύπος, βάσει του οποίου το ρεύμα από τις μονάδες ΣΗΘΥΑ θα πληρώνεται με τιμολόγιο αιολικής ενέργειας συν τη ρήτρα φυσικού αερίου, δηλαδή 130 ευρώ ανά MWh αντί 80 με 90 ευρώ, που εισπράττει μία παρόμοιας τεχνολογίας μονάδα φυσικού αερίου από τη χονδρεμπορική αγορά». Στο ίδιο άρθρο της Ελευθεροτυπίας διαβάζουμε ότι σύμφωνα με εκτιμήσεις ειδικών, το όφελος του Μυτιληναίου ήταν 70 εκατ το χρόνο, Η ληστεία της ΔΕΗ από τον Μυτιληναίο είναι ένα από τα επαγγελματι-

κά μυστικά όλων των πολιτικών ηγεσιών που αποδεικνύουν τη ρωσοδουλεία τους φροντίζοντας να σώνουν τον ληστή Μυτιληναίο από την οργή του λαού. Τα ποσά είναι πολύ μεγάλα πράγμα που διαπιστώνεται και από το άρθρο του EurActiv που αναφέραμε στην αρχή, στο οποίο ο Μυτιληναίος δηλώνει ότι η κατανάλωσή του σε ηλεκτρική ενέργεια είναι πελώρια, άρα και η ληστεία της ΔΕΗ προσθέτουμε εμείς: « Όπως πιθανόν γνωρίζετε, ο Όμιλος μας μέσω της M&M Gas και των λοιπών θυγατρικών μας, μαζί με τους εταίρους μας στις επιχειρήσεις φυσικού αερίου καταναλώνουμε το 40% των συνολικών αναγκών φυσικού αερίου» Αλλά επίσης και στο ίδιο άρθρο: «Χρεώσαμε κατά μέσο όρο 5-6% του συνόλου των αναγκών της ελληνικής ηλεκτρικής ενέργειας».

Τον «πρώτα Έλληνα» κρατικοολιγάρχη τον έχουν πληρώσει και τον πληρώνουν αδρά όλοι οι καταναλωτές. Στο παρακάτω απόσπασμα του άρθρου της Ελευθεροτυπίας που είδαμε προηγούμενα βλέπουμε ότι η εξομοίωση των τιμών παραγωγής ηλεκτρικού των εργοστασίων ΣΥΘΑ, όπως του Μυτιληναίου, με τις τιμές παραγωγής των ΑΠΕ επέβαλλε στην ΔΕΗ την τεράστια αύξηση του ρεύματος στους οικιακούς καταναλωτές. «Η επιβάρυνση που προκύπτει από αυτή την τιμολογιακή εξομοίωση των ΑΠΕ με τις ΣΗΘΥΑ, όπου στην ουσία εξομοιώνεται η καθαρή με τη ρυπόγγο ενέργεια, πέρασε στο τέλος ΑΠΕ. Ένα τέλος, που αυξήθηκε 6.933% σε δύομισι χρόνια κι από 0,30 ευρώ/MWh, έφτασε τα 20,8 ευρώ! για τους οικιακούς καταναλωτές. Σύμφωνα με την τελευταία απόφαση της ΡΑΕ, η αύξηση του τέλους αυτού είναι θηριώδης»

Το καθεστώς των πρακτόρων δεν ήταν ικανοποιημένο μόνο με αυτά τα δώρα στον ευνοούμενο του ολιγάρχη, ήθελε να τον παχαίνει ακόμα πιο γρήγορα. Έτσι όταν «καπελευθερώθηκε» η αγορά του φυσικού αερίου και μπορούσαν μερικοί βιομηχανικοί καταναλωτές να αγοράσουν μερικές ποσότητες φτηνού φυσικού αερίου από την Ρεβυθούσα με προθεσμία 28ημερών, οι σαμποταριστές

Συνέχεια στη σελ. 7

Παρακαλούμε τους αναγνώστες μας να στέλνουν τα γράμματα ή τις επιταγές τους στη δ/ση Χαλκοκονδύλη 35, Αθήνα, ΤΚ 10432, ή στο όνομα Κώστας Κούτελος, ΤΘ 3408 Τ.Κ. 10210, Αθήνα

Για τις οικονομικές σας ενισχύσεις μπορείτε να χρησιμοποιείτε το λογαριασμό μας στην Εθνική Τράπεζα: 160/764962-29

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

Μηνιαία εφημερίδα
Ιδιοκτήτης:
Κεντρική Επιτροπή της ΟΑΚΚΕ
Εκδότης σύμφωνα με το νόμο:
Κώστας Κούτελος
(Κωδικός 2998)
ISSN 1791-6593
Χαλκοκονδύλη 35, 5ος όροφος
Τ.Κ. 104 32 Αθήνα
Τηλ.- Φαξ: 210-5232553
Ετήσια συνδρομή: 20 Ευρώ
Εξαμηνιαία: 10 Ευρώ

Η ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΒΑΣΑΝΙΖΕΙ ΤΟΥΣ ΠΡΟΣΦΥΓΕΣ ΚΑΙ ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΣ ΣΤΗ ΜΟΡΙΑ ΓΙΑ ΝΑ ΕΚΒΙΑΖΕΙ ΤΗΝ ΕΥΡΩΠΗ

Οαγώνας της Ελλάδας για τους πρόσφυγες αναδεικνύει το ανθρώπινο πρόσωπο της Ευρώπης» διακήρυττε ο Τσίπρας με τη συνηθισμένη του γεμάτη θράσος έπαρση τον Ιούνη του '16. Ενάμισι χρόνο μετά, τα αποτελέσματα της προσφυγικής κρίσης παραμένουν εμφανή στη χώρα μας για να τη μετατρέψουν σε μοναδικό στην ΕΕ φαινόμενο, συνώνυμο του κολαστηρίου για χιλιάδες πρόσφυγες και μετανάστες που είχαν την ατυχία να βρεθούν στο έδαφός της. Πάνω από 15.000 άτομα βρίσκονται σήμερα εγκλωβισμένα στα κέντρα υποδοχής και ταυτοποίησης σε πέντε νησιά του ανατολικού Αιγαίου (Λέσβος, Σάμος, Χίος, Λέρος, Κως), με εκείνο της Μόρια στη Λέσβο να κάνει το γύρο του κόσμου για τις εξαιρετικά απάνθρωπες συνθήκες «φιλοξενίας» που αποδεδειγμένα προσφέρει στους αιτούντες άσυλο.

Οι φρικτές συνθήκες στα κέντρα υποδοχής των νησιών

Σε ένα χώρο που μπορεί να φιλοξενήσει μέχρι 2330 άτομα, μας γνωστοποιούν οι δημοσιογράφοι που κατάφεραν να μπουν και να καταγράψουν τις συνθήκες στις εγκαταστάσεις, έχουν στοιβαχθεί τουλάχιστο 6780 άνθρωποι με χώρους υγιεινής και ύδρευσης που επαρκούν μόλις για 800. Άλλοι ζουν σε ακατάλληλα κοντέινερ κι άλλοι σε καλοκαιρινές σιγνές της ύπατης αρμοστείας του ΟΗΕ για τους πρόσφυγες, έρμια των ακραίων καιρικών φαινομένων, των μεταδοτικών ασθενειών και της δολοφονικής βίας. Με παλέτες και αυτοσχέδια μερμέτια προσπαθούν μάταια να προστατευτούν από τη βροχή και μάλιστα αναγκάζονται να σκάβουν με πέτρες χαντάκια γύρω από τις σκηνές τους για να μην πλημμυρίσουν, ενώ καίνε ό,τι βρουν εύκαιρο για να ζεσταθούν, από τα άφθονα στο χώρο πλαστικά μπουκάλια μέχρι ξύλινους φράκτες, ακόμα και σκουπίδια, που σχηματίζουν σωρούς σε όλο το κέντρο. Δεν υπάρχει ζεστό νερό, οι ντουζιέρες δεν λειτουργούν, οι σωλήνες της αποχέτευσης έχουν σπάσει και η μυρωδιά των ούρων κατακλύζει την ατμόσφαιρα. Το μπάνιο γίνεται με νερό που χύνουν από σωλήνες σε πλαστικά μπουκάλια. Οι ελάχιστες τουαλέτες είναι τόσο βρόμικες ώστε οι έγκλειστοι αναγκάζονται να κόβουν την περίφραξη για να αφοδεύουν στον εξωτερικό χώρο του καταυλισμού. Οι ιατρικές υπηρεσίες παρουσιάζουν ελλείψεις. Υπάρχουν καταγγελίες για απαράδεκτο φαγητό, ακόμα και για στέρηση πόσιμου νερού (ένα ποτήρι την ημέρα) και η ουρά που σχηματίζεται για το συσσίτιο είναι τεράστια. Συχνά ξεσπούν καυγάδες εν αναμονή του συσσιτίου, η αστυνομία τους διώχνει όλους και οι άνθρωποι μένουν νηστικοί. Άνθρωποι που φεύγουν κυνηγημένοι από τις χώρες τους βασανίζονται, μαχαιρώνονται, βιάζονται ακόμα και πεθαίνουν σε αυτό το χώρο «φιλοξενίας». Για παράδειγμα, τον περσινό Γενάρη με τα χιόνια 3 άνθρωποι έχασαν τη ζωή τους, ενώ το Νοέμβρη του '16 άλλοι δύο, μια γυναίκα και το χρονο εγγόνι της, σκοτώθηκαν από έκρηξη υγραερίου που προκάλεσε τον τραυματισμό άλλων 8. Μία σύρια πρόσφυγας εκμυστηρεύεται στη δημοσιογράφο των ΝΥΤ ότι «στη Μόρια δεν υπάρχει ηλεκτρικό ρεύμα, χρησιμοποιούμε λάμπες πετρελαίου. Μοιάζει σαν να έχουμε επιστρέψει στη Αίθνη Εποχή. Φύγαμε από τη Συρία γιατί δεν υπήρχαν γιατροί και νοσοκομεία. Κανείς δεν μας προετοίμασε για αυτό που θα αντιμετωπίζαμε εδώ. Αν το ήξερα δεν θα είχα έρθει εδώ. Θα είχα πεθάνει στην πατρίδα μου» (CNN Greece, 23/12).

Εξίσου σοβαρό πρόβλημα είναι η δολοφονική βία που έχει αφεθεί να ασκείται σε βάρος προσφύγων και μεταναστών από συμμορίες εγκλείστων μαφιόζων αλλά και η απάνθρωπη συμπεριφορά της αστυνομίας, για να μη μιλήσουμε για τη ρατσιστική βία της χιτλερικής συμμορίας της ΧΑ που ασκείται με την κάλυψη των αστυνομικών. Οι «φιλοξενούμενοι» κινδυνεύουν ανά πάσα στιγμή να μαχαιρωθούν ή να πετροβοληθούν από πανίσχυρες εκεί μέσα μαφίες. Οι γυναίκες αναγκάζονται να φορούν πάνες για να αποφύγουν το βιασμό. Το Σεπτέμβρη το Συμβούλιο της Ευρώπης έκφρασε την ανησυχία του για την κατάσταση στα κέντρα υποδοχής, επικαλούμενο έκθεση της Επιτροπής για την Πρόληψη των Βασανιστηρίων, που επισκέφτηκε τη χώρα μας τον Απρίλη και τον Ιούλη του '16. «Κατά τη διάρκεια των επισκέψεων στη Μόρια της Λέσβου και τη ΒΙΑΑ της Χίου, η Επιτροπή του Συμβουλίου της Ευρώπης διαπίστωσε υπερπληθισμό στα κέντρα υποδοχής και ταυτοποίησης σε συνδυασμό με υψηλά επίπεδα βίας μεταξύ των διαμενόντων, ανεπαρκή παροχή βασικής υγειονομικής περίθαλψης, προβλήματα στην ποιότητα του πόσιμου νερού και του φαγητού, ανεπαρκή βοήθεια σε εύλωτες ομάδες και ανεπαρκή νομική υποστήριξη, στοιχεία που έχουν δημιουργήσει εξαιρετικά εκρηκτική κατάσταση. Τα μέλη της Επιτροπής έλαβαν, επίσης, μεμονωμένες καταγγελίες από ασυνόδευτα παιδιά στη Μόρια για κακομεταχείριση και βία από αστυνομικούς» (iefimerida, 26/9).

Οι πελώριες ευθύνες του ελληνικού κράτους

Ποιος φταίει για όλη αυτή την κόλαση; Φυσικά όχι το δήθεν χαμηλό πολιτισμικό επίπεδο των προσφύγων που επικαλούνται οι απάνθρωποι ρατσιστές. Μήπως την κύρια ευθύνη την έχει η Ευρώπη που επιβάλλει την τάχα απάνθρωπη πολιτική της στην αλληλέγγυα Ελλάδα πάνω στο προσφυγικό, όπως ισχυρίζεται η κυβέρνηση και οι εξωκοινοβουλευτικοί ψευτοαριστεροί φίλοι της; Ή μήπως είναι και θέμα «ανεπάρκειας», δηλ. ερασιτεχνισμού μιας κατά τα άλλα καλών προθέσεων κυβέρνησης, όπως μας λέει η νεοδημοκρατική και πασοκική αντιπολίτευση που δεν κουνάνε το δαχτυλάκι τους μπροστά σε αυτό το διεθνούς επιπέδου αίσχος; Τίποτα απ' αυτά δεν ισχύει. Στην πραγματικότητα η κυβέρνηση ξέρει πολύ καλά ότι το ελάχιστο που έχει να κάνει για να βελτιώσει την κατάσταση των ήδη αφιχθέντων προσφύγων και των μεταναστών είναι να εφαρμόσει τη συμφωνία ΕΕ-Τουρκίας του Μαρτίου 2016, που κλείστηκε αφενός για να περιοριστεί η ανεξέλεγκτη είσοδος

μεταναστών στην Ευρώπη, που θα ανέβαζε, ήδη έχει ανεβάσει, παντού στην ΕΕ τους πιο αντιευρωπαίους συντηρητικούς και φασίστες στην εξουσία, κι αφετέρου για να στηριχθούν Ελλάδα και Τουρκία οικονομικά στο έργο της φιλοξενίας των προσφύγων, ένα βάρος που συμφωνήθηκε να επωμιστούν και άλλες ευρωπαϊκές χώρες παίρνοντας στο έδαφός τους όλους τους πρόσφυγες που θα έπαιρναν άδεια ασύλου, δηλαδή θα ήταν πολιτικά καταδιωκόμενα ή στρατιωτικά απειλούμενα άτομα. Έτσι, η Ελλάδα σαν χώρα υποδοχής όφειλε στα παραμεθόρια κέντρα υποδοχής και ταυτοποίησης (hotspots) να καταγράφει τους αφιχθέντες και να επαναπροωθήσει στην Τουρκία όσους δεν πάρουν άδεια ασύλου, δηλαδή όσους δεν αναγνωριστούν σαν πρόσφυγες, αλλά σαν απλοί οικονομικοί μετανάστες. Η Τουρκία, που χρηματοδοτείται (εν μέρει) από την ΕΕ για την κάλυψη των αναγκών των 3 εκατομμυρίων προσφύγων που η ίδια φιλοξενεί, θα μπορεί με τη σειρά της να στείλει στις χώρες της ΕΕ μέχρι 72000 πρόσφυγες που όμως δεν θα είχαν προηγουμένα προσπαθήσει να μπουν παράτυπα στο εσωτερικό της ΕΕ.

Η συμφωνία αυτή σκάλωσε από την ελληνική πλευρά των συνόρων. Η καταγραφή των αιτούντων άσυλο από τις ελληνικές αρχές καθυστερεί σκανδαλωδώς, καθυστερεί δηλαδή η εξέταση των αιτήσεων των πραγματικών προσφύγων ενώ όσοι συναντούν απορριπτική απόφαση από την πρωτοβάθμια επιτροπή προσφεύγουν στη δευτεροβάθμια, που αργεί πολύ να εξετάσει το αίτημα τους. Έτσι τα κέντρα στα νησιά με ευθύνη της κυβέρνησης υπερφορτώνονται και στη συνέχεια με αποκλειστική ευθύνη της κυβέρνησης γίνονται κολαστήρια.

Η κυβέρνηση αποποιείται κάθε ευθύνη για την τραγική κατάσταση και επιχειρεί να τη μεταβιβάσει στην ΕΕ κατηγορώντας την ότι δε στέλνει τα απαιτούμενα χρήματα και το προσωπικό, είτε ότι τα στέλνει σε διάφορες ΜΚΟ που επικρίνουν την κυβέρνηση. Όμως από τον περασμένο Αύγουστο η διαχείριση των hotspots στα νησιά έχει περάσει από τις ΜΚΟ στην ελληνική κυβέρνηση, που χρηματοδοτείται από την DG HOME που βρίσκεται κάτω από την ευθύνη του επιτρόπου μετανάστευσης Αβραμόπουλου. Τα απαραίτητα ευρωπαϊκά κονδύλια έχουν ήδη διατεθεί σε πρώτη φάση για τη στέγαση, σίτιση και ασφάλεια των φιλοξενουμένων, κι απλά περιμένουν το ελληνικό κράτος για να τα αξιοποιήσει. Όπως αναφέρει η Δημοκρατική της Ρόδου της 17/4: «Υπενθυμίζεται ότι η Ευρωπαϊκή Ένωση έχει δηλώσει επανειλημμένως πως έχει δεσμεύσει πάνω από 1 δισ. ευρώ για οικονομική βοήθεια προς την Ελλάδα και τους πρόσφυγες που μένουν εδώ. Τονίζεται, μάλιστα, πως το ποσό αυτό μπορεί να αυξηθεί εάν η Ελλάδα καταφέρει να επισπεύσει τις εκταμιεύσεις και να το απορροφήσει σε συγκεκριμένα έργα και δράσεις. Όμως η πολυπόθητη Διαχειριστική Αρχή, την οποία εξήγγειλε ο Αλέξης Τσίπρας από το καλοκαίρι του 2015, κατάφερε να συσταθεί το φθινόπωρο του 2016 και ακόμη δεν έχει καταφέρει να λειτουργήσει με τις μηχανές στο φουλ. Παλεύει ακόμη με τις αρχικές εντάξεις δράσεων ή, όπως έχουμε παλαιότερα δημοσιεύσει, με το να δημοσιεύει αποφάσεις που μοιράζει πεντοχιλίαρα σε συγκε-

κριμένο πρόσωπο για την εκπόνηση γενικόλογων μελετών». Σε επίσκεψή του στην Ελλάδα ο αντιπρόεδρος της Κομισιόν Φ. Τίμερμανς υπενθύμισε το 1 δις ευρώ που παραμένει στα αζήτητα και που θα μπορούσε να καλύψει τις υποδομές για 50.000 άτομα. Αυτή ήταν μια τόσο κατηγορηματική διαπίστωση που ανάγκασε τον υπουργό μεταναστευτικής πολιτικής Μουζάλα να αναδιπλωθεί και να καρφώσει τις υποδομές με την Τουρκία, Μάαρτεν Φερβέι, που ήρθε στη χώρα για να βεβαιωθεί ότι θα αξιοποιηθούν οι πόροι, έθεσε την ελληνική κυβέρνηση και τις τοπικές αρχές προ των ευθυνών τους. «Η Ευρωπαϊκή Επιτροπή διέθεσε τη χρηματοδότηση για να εξασφαλίσει την κατάλληλη στέγαση για όλους. Ωστόσο, η Επιτροπή δεν μπορεί να διατάξει τη δημιουργία ή την επέκταση της ικανότητας υποδοχής, σε αντίθεση με τις αρμόδιες αρχές», είπε (iefimerida, 28/12).

Στο θλιβερό τοπίο έρχονται να προστεθούν και οι «απαραίτητοι» ανατολικοί διαπλεκόμενοι με την κυβέρνηση κρατικοολιγάρχες. Σ' έναν διαγωνισμό που προκήρυξε το υπουργείο παιδείας μόλις το Φλεβάρη του '17 με προϋπολογισμό 2,6 εκ. για 120 οικίσκους (κοντέινερ) που θα λειτουργούν σαν αίθουσες νηπιαγωγείου σε 23 καταυλισμούς, ζητήθηκε να παραδοθούν τα κοντέινερ μαζί με όλο τον εξοπλισμό τους. Έτσι εκκρίθηκε μόνο η Ιντρακάτ με μια «γενναία» έκπτωση της τάξης του 0,2% αφού οι άλλες τρεις εταιρίες αποκλείστηκαν στον πρώτο γύρο (η Ιντρακάτ δε συμμετείχε) επειδή δεν κατέθεσαν προσπέκτους για τους μαρκαδόρους και τα μαξιλαράκια που θα τοποθετούσαν μέσα στις κατασκευές! Όσο για τους τόπους εγκατάστασης, αυτοί περιλαμβάνουν και επίσημα ανενεργούς καταυλισμούς, όπως είναι εκείνοι στο Χωρύνι Κυκλίας και τον Άγιο Ανδρέα Αττικής (Ελεύθερος Τύπος, 11/7).

Πολύς κόσμος δε γνωρίζει ακόμα ότι οι απαράδεκτες συνθήκες στέγασης των εγκλείστων οφείλονται σε μεγάλο βαθμό στο ότι το κράτος έχει σαμποτάρει τους διαγωνισμούς για την προμήθεια κοντέινερ. Έγιναν δύο διαγωνισμοί από το κράτος. Ο κλειστός, πρώτος διαγωνισμός έγινε το Φλεβάρη του '16, κι αντί για 1150 κοντέινερ με προϋπολογισμό 14,1 εκ. ευρώ όπως είχε αρχικά προβλεφθεί, αφορούσε τελικά 769 οικίσκους από τους οποίους οι 359 δόθηκαν σε ποιον άλλον; ...στην Ιντρακάτ του ομίλου Κόκκαλη, με έκπτωση μόλις 3,5%. Τον Οκτώβρη του '16 ξεκίνησε ο δεύτερος διαγωνισμός για άλλους 569 οικίσκους. Σ' αυτόν το υπουργείο υποδομών έβαζε δύο όρους που φωτογράφιζαν μία μονάχα εταιρία, την Ιντρακάτ (κατασκευή και πώληση την τελευταία 3ετία του 30% της εν λόγω ποσότητας, κύκλο εργασιών για το ίδιο διάστημα ίσο με το 30% του συνολικού προϋπολογισμού του έργου). Το υπουργείο κάνει δεκτές 5 από τις 8 προσφορές κι ακολουθούν πρόσφυγες των ενδιαφερομένων. Στις 31/10/16 η απόφαση της αρμόδιας επιτροπής για τις προδικαστικές προσφυγές κάνει δεκτό το φάκελο μόνο της Ιντρακάτ κι ακολουθούν πρόσφυγες ενώπιον του Διοικητικού Εφετείου Αθηνών (της

Ιντρακάτ και της KMS Buildings). Ενώ λοιπόν εκκρεμούσαν οι δικαστικές προσφυγές ο υπουργός Σπίρτζης αποδέχεται την προ 40ήμερου εισήγηση της επιτροπής προδικαστικών προσφύγων που αποκλείει όλες τις εταιρείες πλην εκείνης του ομίλου Κόκκαλη. Και η υπόθεση εξακολουθεί να σέρνεται στα δικαστήρια με τις περισσότερες εταιρείες να έχουν πρακτικά χάσει το παιχνίδι. «Αν το δημόσιο πραγματικά βιάζεται, θα μπορούσε και σε αυτήν την περίπτωση να κάνει «κλειστό» διαγωνισμό, όπως έκανε στην πρώτη φάση του προσφυγικού, και να αποφύγει όλες αυτές τις παρενέργειες», είπε νομικός που συμμετέχει στη διαδικασία του Διοικητικού Εφετείου (http://lesvosvoice.blogspot.gr/2017/02/blog-post_79.html).

Όλα αυτά δείχνουν όχι «ανεπάρκεια» της ελληνικής κυβέρνησης, αλλά κτηνωδία, κυνισμό, υποκρισία. Όταν κάνει τα πάντα για να σου χαρίσει η ΕΕ ένα τμήμα από το υπέρογκο χρέος που έχεις δημιουργήσει (335 δις) αλλά δεν υποβάλλεις ούτε μια απλή αίτηση για να απορροφήσεις το διαθέσιμο 1 δις που χρειάζονται οι δυστυχισμένοι έγκλειστοι των νησιών προκειμένου να ζήσουν λίγο ανθρώπινα τότε είσαι ένας υποκριτής και εγκληματίας του χειρίστου είδους!

Ο κυνικός εκβιασμός με όμηρους τους πρόσφυγες

Υπάρχει μήπως πρόθεση πίσω από τις ανεπάρκειες της ελληνικής πολιτικής ηγεσίας στο προσφυγικό; Απολύτως. Υπάρχει συγκεκριμένο πολιτικό σχέδιο. Με τις ενέργειες της η κυβέρνηση δημιουργεί συνειδητά μια κόλαση στα νησιά ώστε να υπονομιεύσει την εφαρμογή της συμφωνίας με την Τουρκία για να αυξήσει τις μεταναστευτικής ροές προς την Ευρώπη, και μέσα από αυτήν την αύξηση να δυναμώσει τη διάσπαση και τον εκφασισμό της υπέρ των ρωσοκέντρων επιθετιστών. Δευτερευόντως θέλει να πετύχει μια αύξηση των καθηλωμένων στην Ελλάδα τράντζι μεταναστών και προσφύγων και τη μεταφορά τους στα αστικά κέντρα ώστε να δυναμώσουν οι αντιμεταναστευτικές τάσεις μέσα στον άνεργο ντόπιο πληθυσμό και να δυναμώσουν οι ρωσοδούλοι ναζιζήδες. Οι φίλοι της κυβέρνησης ψευτοπροστάτες των προσφύγων και μεταναστών διαδίδουν ασταμάτητα ότι τις άθλιες συνθήκες στα νησιά τις επιδιώκει και τις δημιουργεί η ΕΕ ώστε να αποθαρρύνονται και να μην έρχονται άλλοι πρόσφυγες και μετανάστες στα νησιά. Αυτή η αποθάρρυνση είναι πραγματικά μια συνέπεια της κακομεταχείρισης των προσφύγων και μεταναστών, αλλά είναι μόνο για λίγο καιρό, δηλαδή ως ότου η κακομεταχείριση σπάσει τη συμφωνία ΕΕ-Τουρκίας σε ένα καιρίο σημείο της.

Συγκεκριμένα, και όπως είπαμε προηγουμένα, η συμφωνία ΕΕ-Τουρκίας προβλέπει ότι όσο διαρκεί η εξέταση των αιτήσεων των προσφύγων για παροχή ασύλου οι αιτούντες άσυλο πρέπει να μένουν στα νησιά και να μην πηγαίνουν στην ηπειρωτική Ελλάδα από την οποία μπορούν πολύ πιο εύκολα να μπαίνουν στην ΕΕ. Η κυβέρνηση Τσίπρα κάνει λοιπόν τα πάντα α) για να καθυστερήσει αυτόν τον έλεγχο ώστε να δημιουργηθούν

ΕΒΙΚΕΝ-«Ελληνική Παραγωγή»: Δειλές απόπειρες του ντόπιου βιομηχανικού κεφάλαιου να αντισταθεί στο σαμποτάζ

Η μάχη ωστόσο για την επιβίωση της χώρας θα κριθεί από τη συνειδητότητα και την οργάνωση της εργατικής τάξης

Από το Μάη του 2007 ο Σύνδεσμος Ελληνικών Βιομηχανιών, ΣΕΒ, άνοιξε τις πόρτες του στη συμμετοχή κάθε είδους κεφαλαίων και όχι μόνο βιομηχανικών για τους λόγους που θα δούμε παρακάτω. Και όχι μόνο γιατί ο νέος σύνδεσμος που προέκυψε ονομάζεται μέχρι και σήμερα Σύνδεσμος Επιχειρήσεων και Βιομηχανιών. Τα αρχικά των δύο ονομάτων συμπίπτουν επίτηδες για λόγους παραπλάνησης, όμως το περιεχόμενο τους είναι όχι μόνο διαφορετικό αλλά ουσιαστικά αντίθετο. Γιατί ο παλιός γνωστός ΣΕΒ αναφέρεται μόνο στη Βιομηχανία, ενώ ο νέος ΣΕΒ αναφέρεται πρώτα στις Επιχειρήσεις και δευτερευόντως στις Βιομηχανίες ή για να το πούμε αλλιώς ο νέος ΣΕΒ αποτελεί τη διάλυση των βιομηχανιών μέσα στις κάθε λογής επιχειρήσεις.

Η μετατροπή του ΣΕΒ των βιομηχανιών σε ΣΕΒ των επιχειρήσεων πραγματοποιήθηκε επί προεδρίας του βιομήχανου Δασκαλόπουλου συνδεδεμένου με τον ΣΥΡΙΖΑ που είχε ως στόχο την καίρια μείωση της εκπροσώπησης της βιομηχανίας στο νέο όργανο, την άνοδο στην ηγεσία του οργάνου επιχειρηματιών του ρωσόφιλου μπλοκ και επομένως την παράλυση των αντιστάσεων των βιομηχανών στο σαμποτάρισμα των εργοστασίων τους. Τα εργοστάσια είναι η ραχοκοκαλιά της παραγωγής δηλαδή η οικονομική βάση κάθε πολιτικής ανεξαρτησίας και βαθύτερα η βάση της ύπαρξης του σύγχρονου προλεταριάτου και της πολιτικής του αντίστασης όχι μόνο στην αστική τάξη αλλά και στον ιμπεριαλισμό. Μέσα λοιπόν στην νέα οργάνωση όλου του κεφαλαίου, οι βιομήχανοι, αφομοιώθηκαν στην εκπροσώπησή τους, από το 2007 μέχρι και σήμερα, από τους ξενοδόχους, λιανέμπορους, υπηρεσίες τηλεφωνίας και μεταφοράς μικροδεμάτων, υπηρεσιών πληροφορικής, εμπόρους και καταναλωτές βιομηχανικών προϊόντων, που ουσιαστικά αποτελούν τον μεγαλύτερο όγκο των επιχειρήσεων στη χώρα μας. Το αποτέλεσμα αυτής της αλλαγής ήταν πολύ σύντομα να χάσει το ελληνικό βιομηχανικό κεφάλαιο, και για πρώτη φορά το 2007 επί ρωσόφιλου Καραμανλή, κάθε αυτόνομη οργάνωσή του.

Από τον Δασκαλόπουλο στον Φέσσα

Τον Δασκαλόπουλο διαδέχθηκε στην προεδρία του νέου ΣΕΒ το 2014, ο υποτακτικός στον ΣΥΡΙΖΑ και στο καθεστώς των σαμποταριστών Φέσσας, ο οποίος απέχει από μία τρίτη προεδρία τον Μάη του 2018, και δίνει τη θέση του στον πιο ανοιχτά ρωσόφιλο κρατικοολιγάρχη, τον μεγάλο ληστή της ΔΕΗ Μυτιληναίο. Ο Φέσσας δεν είχε σχέση με τη βιομηχανία αλλά με διάφορες υπηρεσίες και την πληροφορική. Ο Μυτιληναίος παριστάνει το βιομήχανο αλλά η βιομηχανία είναι γι αυτόν η κάλυψη της ληστείας του κρατικού χρήματος από την οποία αναπτύσσεται σαν κεφάλαιο. Ο Φέσσας σε απόλυτη σύγκρουση με όλες τις βιομηχανίες, που υποτίθεται ότι εκπροσωπεί ο νέος ΣΕΒ με όλες τις επιχειρήσεις, και σε απόλυτη σύγκρουση με τα συμφέροντα του ελληνικού λαού και της χώρας, έβαλε το 2014 προκλητικά πρόεδρο

της επιτροπής ενέργειας του ΣΕΒ τον Μυτιληναίο στον οποίο η ΔΕΗ χάριζε επί 8-9 χρόνια εκατοντάδες εκατομμύρια ευρώ και ο οποίος συνεχίζει και σήμερα να πληρώνει την κιλοβατώρα στην ΔΕΗ με έκπτωση 48%. Την ίδια ώρα, ενώ με αυτόν τον τρόπο το καθεστώς υπερπάζανε τον Μυτιληναίο, έκλεινε σχεδόν όλη τη χαλυβουργία της χώρας, δηλαδή την καρδιά της βαριάς βιομηχανίας, και άλλες επιχειρήσεις και πέταγε χιλιάδες βιομηχανικούς εργάτες και εκατοντάδες υψηλά ειδικευμένους τεχνικούς στην ανεργία. Εκτιμήσεις για τις ετήσιες παροχές στον Μυτιληναίο δημοσιεύουμε σε άλλο άρθρο αυτού του φύλλου της Νέας Ανατολής (σελ. 2). Είναι πολύ χαρακτηριστικό για το πόσο ρωσόδουλες είναι οι ελληνικές κυβερνήσεις το ότι η ΔΕΗ, ενώ έδινε αποικιακές τιμές στην Αλουμίνιο του Μυτιληναίου, δεν μείωνε τις τιμές της ηλεκτρικής ενέργειας ούτε καν για την πολύ ενεργοβόρα κρατική και στρατηγικής σημασίας μεταλλουργία της ΛΑΡΚΟ ώστε να τη βυθίζει στη χρεοκοπία. (Προφανώς κάποια στιγμή, αν δεν την κλείσουν οι νεοδοσίλογοι της Ρωσίας θα την πουλήσουν σε κάποιον ρωσοκινέζο κρατικοολιγάρχη ή σε κάποιον κομπραδόρο τους σαν τον Μυτιληναίο).

Από τον Φέσσα στον Μυτιληναίο και οι πρώτες αντιστάσεις του βιομηχανικού κεφαλαίου στο σαμποτάζ. Η ΕΒΙΚΕΝ

Πριν μερικές ημέρες, όπως θα περιμένα κάποιος που νιώθει τη σαπίλα που κυβερνάει τη χώρα, ο Μυτιληναίος, επιλέχτηκε πρόεδρος του ΣΕΒ από την ομάδα «γερόντων». Είναι μια ομάδα παλιών μελών, χαρακτηρισμένων έτσι από τον τύπο, που προτείνουν τον πρόεδρο που γίνεται αποδεκτός στην συνέχεια από το σύνολο των μελών χωρίς εκλογές. Πρόκειται για διαδικασίες της «αδελφότητας» των κεφαλαιοκρατών που σφάζονται στον ανταγωνισμό, αλλά ταυτόχρονα ξέρουν καλά ότι πρέπει να υποτάσσονται στις κυβερνήσεις για να κάνουν τη δουλειά τους σε μια χώρα που οι κυβερνήσεις δεν ανήκουν στο βιομηχανικό κεφάλαιο αλλά στο κυρίαρχο κάθε φορά ιμπεριαλιστικό μπλοκ. Αυτό ισχύει ιδιαίτερα αυτήν την εποχή όπου το κυρίαρχο στην Ελλάδα ιμπεριαλιστικό μπλοκ, είναι φασιστικό χιτλερικό τύπο.

Το 2010, τρία χρόνια μετά το 2007

αφού ο ΣΕΒ των βιομηχανών καταργήθηκε κάτω από τις πιέσεις του σοσιαλφασισμού, εκδηλώθηκε και η πρώτη διάσπαση εντός του ΣΕΒ των επιχειρήσεων γιατί αυτός με πρόεδρο τον φιλοσυριζαίο Δασκαλόπουλο δεν υπεράσπισε τις ενεργοβόρες βιομηχανίες, ούτε βέβαια τις υπόλοιπες βιομηχανίες από τις υψηλές τιμές του ρεύματος και του φυσικού αερίου που επέβαλαν οι κυβερνήσεις για να σαμποτάρουν την βιομηχανία. Οι υψηλές τιμές της ενέργειας ανεβάζουν ειδικά στις ενεργοβόρες, το κόστος παραγωγής στα ύψη αφού σ' αυτές η ενέργεια συμμετέχει στο κόστος στα πιο μεγάλα ποσοστά από κάθε άλλη παραγωγή και έτσι αυτές οι βιομηχανίες δεν μπορούν να σταθούν απέναντι στους ανταγωνιστές τους στο εξωτερικό, οπότε κλείνουν ή υπολείτουν. Συγκροτήθηκε έτσι από 14 ενεργοβόρες βιομηχανίες η Ένωση Καταναλωτών Βιομηχανικής Ενέργειας, η ΕΒΙΚΕΝ για να σώσουν τα εργοστάσιά τους από τους σαμποταριστές. Σήμερα η ΕΒΙΚΕΝ συμπεριλαμβάνει μόνο 27 βιομηχανίες που όμως καταναλώνουν το 50% της συνολικής βιομηχανικής ενέργειας. Οι διαπιστώσεις-καταγγελίες της ΕΒΙΚΕΝ, που παραθέτουμε, είναι η πρώτη απόπειρα άμυνας του βιομηχανικού κεφαλαίου στις ρωσόδουλες πολιτικές ηγεσίες και αντικειμενικά στο νεοχιτλερικό ιμπεριαλιστικό κεφάλαιο που κανένα τμήμα του ντόπιου κεφαλαίου δεν τολμάει να το καταγγείλει ανοιχτά σαν τέτοιο.

Την ΕΒΙΚΕΝ, όπως είναι φυσικό δεν την υποστήριξε κανένα από τα κοινοβουλευτικά αστικά κόμματα γιατί οι διαπιστώσεις της εκθέτουν ουσιαστικά όλες τις κομματικές ηγεσίες. Έτσι η ΕΒΙΚΕΝ έμεινε ουσιαστικά χωρίς πολιτική υποστήριξη. Άλλωστε το ντόπιο κεφάλαιο στην εξαρτημένη Ελλάδα αναπτύσσονταν πάντα μόνο μέσα στον πολιτικό χώρο που του επέτρεπε ο εκάστοτε κυρίαρχος ιμπεριαλισμός. Η συσσώρευση του ντόπιου παραγωγικού κεφαλαίου δεν επιτρέπονταν να είναι τέτοια που να ανταγωνίζεται το κεφάλαιο του αφεντικού και κυρίως να οδηγεί στη δημιουργία μιας αρκετά ισχυρής βιομηχανίας, πόσο μάλλον της βαριάς, που αποτελεί την υλική βάση κάθε εθνικής ανεξαρτησίας και κυρίως τη βάση της αριθμητικής και πολιτιστικής ανάπτυξης του από τη φύση του στρατηγικά επαναστατικού, οπότε και αντιιμπεριαλιστικού προλεταριάτου.

Παραθέτουμε ένα χαρακτηριστικό απόσπασμα από τις διαπιστώσεις, ουσιαστικά καταγγελίες της ΕΒΙΚΕΝ στο κείμενό της «Θέσεις και Προτάσεις για την Αγορά Φυσικού Αερίου»:

«Οι τιμές του φυσικού αερίου στην Ελλάδα για τους βιομηχανικούς καταναλωτές:

- Αυξήθηκαν άνω το 80% την τελευταία πενταετία, έναντι αύξησης 8% του

ευρωπαϊκού μέσου όρου.

- Είναι 40% υψηλότερες από τον ευρωπαϊκό μέσο όρο και μέχρι και 100% υψηλότερες από τους κύριους ανταγωνιστές μας

Η αγορά φυσικού αερίου στην Ελλάδα είναι στη πράξη κλειστή στον ελεύθερο ανταγωνισμό για τους βιομηχανικούς καταναλωτές. Αποτέλεσμα της μονοπωλιακής δομής της αγοράς και της υπερ-φορολόγησης με τους υψηλότερες στην Ευρωπαϊκή Ένωση Ειδικούς Φόρους Κατανάλωσης είναι οι τελικές τιμές φυσικού αερίου για τους βιομηχανικούς καταναλωτές να είναι οι υψηλότερες στην ΕΕ των 27.

Το υποτιθέμενο «άνοιγμα» της αγοράς αφορά σήμερα 10 περίπου μεγάλους «επιλέγοντες» βιομηχανικούς πελάτες με ετήσιες καταναλώσεις άνω των 100 χιλιάδων MWh, και αυτό μόνο ως προς την δυνατότητα εισαγωγής LNG από την Ρεβουθούσα, καθώς είναι δεσμευμένη η χωρητικότητα των αγωγών που συνδέουν την Ελλάδα με την Βουλγαρία και την Τουρκία. Αλλά και η εισαγωγή LNG από την Ρεβουθούσα, είναι θεωρητική μόνο δυνατότητα, καθώς το μικρότερο φορτίο LNG αφενός αντιστοιχεί στις ετήσιες καταναλώσεις ενός μεγάλου βιομηχανικού καταναλωτή και αφετέρου πρέπει να παραληφθεί και καταναλωθεί – λόγω έλλειψης επαρκών αποθηκευτικών χώρων- εντός 28 ημερών, πράγμα αδύνατον (οι υπογραμμίσεις με μαύρα γράμματα δικές μας).

Οι υπόλοιποι βιομηχανικοί καταναλωτές – η ραχοκοκαλιά της ελληνικής βιομηχανίας – είναι «μη-επιλέγοντες» με ετήσιες καταναλώσεις μέχρι 100 χιλιάδες MWh και εξακολουθούν να βρίσκονται σε περιβάλλον μονοπωλίου της ΔΕΠΑ και των τοπικών ΕΠΑ και δεν έχουν δυνατότητα επιλογής προμηθευτού μέχρι και για τα 20 επόμενα έτη, με αποτέλεσμα να πληρώνουν ακόμα πιο ακριβά το φυσικό αέριο. Η Ελλάδα είναι το μόνο Κράτος – Μέλος της ΕΕ που δεν θεωρεί όλους τους καταναλωτές φυσικού αερίου «επιλέγοντες».

Με λίγα λόγια: Με απόφαση όλων των κυβερνήσεων και με αυτές τις τιμές, η βιομηχανία που χρησιμοποιεί αέριο με μεγάλη συμμετοχή στο κόστος παραγωγής, είναι καταδικασμένη στη χρεοκοπία. **Η αγορά του φτηνού παγκοσμίως υγροποιημένου αερίου LNG απ' ευθείας από τις βιομηχανίες στην Ελλάδα απαγορεύεται!** Η μόνη διέξοδος που υπάρχει, τυπικά μόνο, είναι οι 10 μεγάλοι καταναλωτές με πάνω από 100 MWh κατανάλωση να παίρνουν σειρά για να προμηθευτούν αέριο από την Ρεβουθούσα που επειδή δεν φτάνει το δίνουν πάντα για τις «ετήσιες καταναλώσεις «ενός μεγάλου βιομηχανικού καταναλωτή» δηλαδή του Μυτιληναίου προσθέτουμε εμείς, που προφανώς τον τοποθετεί το καθεστώς των σαμποταριστών, πάντα πρώτο στην λίστα αναμονής. Στο καταστατικό της η ΕΒΙΚΕΝ απαγορεύει την συμμετο-

χή μελών που είναι ταυτόχρονα παραγωγοί και καταναλωτές ηλεκτρικής ενέργειας, όπως ο Μυτιληναίος, ενώ κάνει μια σειρά καταγγελίες για τον αντιβιομηχανικό χαρακτήρα της κρατικής πολιτικής.

Οι αντιστάσεις στους σαμποταριστές του νέου ΣΕΒ διευρύνονται με την «Ελληνική Παραγωγή» χωρίς ωστόσο να φτάνουν στη ρήξη

Στον επί χρόνια βομβαρδισμό συνολικά της βιομηχανίας από τις κρατικές πολιτικές που η διοίκηση του ΣΕΒ αντιμετώπιζε με τον Δασκαλόπουλο και τον Φέσσα ως προέδρους με γλοιώδη παρακάλια προς την εκάστοτε κυβέρνηση, αντιστάθηκε μετά την ΕΒΙΚΕΝ και η πλειοψηφία των βιομηχανιών του νέου ΣΕΒ (δηλαδή του πλαστού ΣΕΒ) φτιάχνοντας τον περασμένο Απρίλιο την «Ελληνική Παραγωγή - Συμβούλιο Βιομηχανιών για την Ανάπτυξη». Η τελευταία δεν τόλμησε να γίνει ένας κανονικός ΣΕΒ των βιομηχανιών, προφανώς κάτω από κυβερνητική και διακομματική πίεση, μπόρεσε ωστόσο να μορφοποιηθεί σαν μια αντιπολιτευτική συσπείρωση εντός του ΣΕΒ η οποία πάντα ανησυχεί τους ρωσόδουλους. Αυτός είναι άλλωστε ο λόγος που διαρκώς ο Μυτιληναίος μιλάει για την ανάγκη ενότητας στους κόλπους του πλαστού νέου ΣΕΒ, δηλαδή για την ανάγκη αποφυγής της αυτόνομης οργάνωσης των βιομηχανικών επιχειρήσεων. Η «Ελληνική Παραγωγή» για να μην ανησυχήσει υπερβολικά τους διώκτες της αλλά από την άλλη να προβάλλει και την αντίθεση της στον νέο ΣΕΒ δικαιολόγησε την δημιουργία της με τον εξής δειλό αλλά αρκετά σαφή τρόπο: «Δεν έχουμε καμία κόντρα με τον ΣΕΒ αλλά θέλουμε να καλύψουμε ένα κενό εκπροσώπησης που έχει προκύψει (τα μαύρα γράμματα δικά μας). Στόχος μας είναι η διασφάλιση θέσεων εργασίας και η ανάδειξη της υπεραξίας που δίνει η μεταποίηση».

Έχουμε λοιπόν να κάνουμε με την πρώτη κάπως σημαντικής κλίμακας συλλογική πράξη αυτοσυντήρησης των ντόπιων βιομηχανιών που βλέπουν τις επιχειρήσεις τους να καταστρέφονται επί δεκαετίες από το σαμποτάζ, επειδή αυτό έχει πάρει τώρα την ποιο λυσσαλέα του μορφή με την κυβέρνηση Τσίπρα. Ανεξάρτητα από το αν θα έχει οποιαδήποτε συνέχεια και συνέπεια η «Ελληνική Παραγωγή» αποτελεί την πρώτη απόπειρα συλλογικής αντίστασης της ντόπιας, μη κομπραδόρικής βιομηχανικής αστικής τάξης στο ρώσικο και κινέζικο σοσιαλιμπεριαλισμό, όσο και αν δεν έχει ακόμα συνείδηση ότι αυτός ο τελευταίος αποτελεί τον βαθύτερο εχθρό της.

Οι βασικές θέσεις που εξήγγειλε η «Ελληνική Παραγωγή», είναι μια συγκροτημένη και συγκεκριμένη στην κύρια πλευρά της προοδευτική πλατφόρμα για τη βιομηχανία, ενώ αυτή προχώρησε παράλληλα σε μια σειρά μελετών, με σημαντικά στοιχεία που για πρώτη φορά παρουσι-

άζονται δημόσια για τον ρόλο της βιομηχανίας σαν ραχοκοκαλιάς της παραγωγής.

Από το κείμενο των βασικών θέσεων της Ελληνικής Παραγωγής δίνουμε μερικά αποσπάσματα: « *Ο μύθος ότι στην Ελλάδα δεν μπορεί να υπάρξει διεθνώς ανταγωνιστική βιομηχανία διαφεύδεται όχι μόνο ιστορικά αλλά και καθημερινά..... Η ανάδειξη μιας παραγωγικής Ελλάδας αποτελεί μάχη για το μέλλον της χώρας. Προϋποθέτει την υπέρβαση των στερεοτύπων και των παγιωμένων και μοιρολατρικών αντιλήψεων για το τι μπορεί να πετύχει η χώρα..... Στηριζόμενη σε υψηλής ποιότητας και εξειδίκευσης εγχώριο ανθρώπινο δυναμικό, η βιομηχανία υπήρξε καταλύτης για τον εκμοντερνισμό της χώρας, την αφομοίωση της τεχνολογικής προόδου, τη συμμετοχή της Ελλάδας στο σύγχρονο προηγμένο κόσμο και καταμερισμό εργασίας, τη διάχυση της τεχνολογίας, της γνώσης και της ευημερίας, την άνοδο του βιοτικού επιπέδου..... Η βιομηχανία είναι και θα παραμείνει πυλώνας για την παραγωγή πλούτου και ευημερίας και η ραχοκοκαλιά των ανεπτυγμένων οικονομιών πάνω στην οποία αναπτύσσονται οι άλλοι κλάδοι της οικονομίας.... Η διάρκεια και η ένταση της κρίσης που πλήττει τη χώρα τα τελευταία χρόνια σχετίζονται άμεσα με την ασθενή παραγωγική βάση. Στην έναρξη της κρίσης, η χώρα δεν αντιμετώπιζε μόνο δημοσιονομικό έλλειμμα, αντιμετώπιζε και ένα εξίσου τεράστιο έλλειμμα στο εξωτερικό ισοζύγιο (σχεδόν 15% του ΑΕΠ το 2008), με χρόνια υστέρηση στην παραγωγή διεθνώς εμπορεύσιμων αγαθών. Το ελλειμματικό εμπορικό ισοζύγιο με αναιμικές εξαγωγές και αθρόες εισαγωγές υπήρξε, μαζί με τη δημοσιονομική εκτροπή, βασική αιτία για την αποσταθεροποίηση της οικονομίας.... Αν η χώρα μας είχε ισχυρή παραγωγική βάση, η κρίση θα ήταν ηπιότερη και η ανάκαμψη ταχύτερη και λιγότερο οδυνηρή. Όπως έδειξε η πρόσφατη διεθνής κρίση (2007-2009), οι χώρες με ισχυρή και ανταγωνιστική βιομηχανία επλήγησαν λιγότερο και ανέκαμψαν ταχύτερα.»*

Εδώ το ντόπιο βιομηχανικό κεφάλαιο αναγκάζεται από τα πράγματα, μετά από 7 χρόνια χρεωκοπίας και αποβιομηχάνισης και 37 ολόκληρα χρόνια διαρκούς βιομηχανικού σαμποτάζ (από την άνοδο του ΠΑΣΟΚ στην εξουσία ως τον Τσίπρα) να βγει και να πει αυτό που δε λέει η ΝΔ και τα άλλα μικρότερα αστικά κόμματα που υποτίθεται ότι το εκπροσωπούν. Αποδίδει δηλαδή σωστά τη «διάρκεια και την ένταση της κρίσης που πλήττει τη χώρα τα τελευταία χρόνια στην ασθενή παραγωγική βάση» και όχι σε δευτερεύοντες πάγιους παράγοντες καθυστέρησης της χώρας με τους οποίους εξηγούν την παραγωγική καταστροφική οι καθεστωτικοί φιλελεύθεροι όπως πχ τον παρασιτισμό στο δημόσιο, ή τις κλειστές αγορές, ή, και εντελώς ανόητα, τους πριν την κρίση σχετικά ανθρώπινους μισθούς στο βιομηχανικό τομέα. Ακόμα πιο σημαντική πολιτικά είναι η σύγκρουση της παραπάνω πλατφόρμας με το πρώτο άρθρο πίστης των πρωθυπουργών σαμποτέρ από τον Ανδρέα Παπανδρέου και τον Σημίτη, ως τους Κα-

ραμανλή, Σαμαρά, Γ. Παπανδρέου και Τσίπρα που δεν παύουν να λένε ότι η Ελλάδα δεν μπορεί να αναπτυχθεί σαν κανονική σύγχρονη βιομηχανική χώρα, αλλά σαν χώρα του τουρισμού, των ηλεκτρονικών εφαρμογών, των σμάρτ απ, της πράσινης ενέργειας και τελευταία σαν ενεργειακός και εμπορικός διάδρομος δηλαδή σαν μια χώρα που θα ζει από την φυσική ομορφιά της, το υποτιθέμενο εξαιρετικό πνεύμα της και τη βιομηχανία τρίτων χωρών, χωρίς δηλαδή το δικό της βιομηχανικό σώμα με το οποίο μπορεί να αναδειχθεί σήμερα κάθε ομορφιά, να υπάρξει κάθε ανεπτυγμένη πνευματική κίνηση καθώς και η πολιτική ανεξαρτησία και η αξιοπρέπεια ενός λαού.

Οι καθυστερημένες και δειλές αντιστάσεις του βιομηχανικού κεφάλαιου στο σαμποτάζ και η αντίσταση της εργατικής πρωτοπορίας

Αντίθετα με την πολιτικά τόσο καθυστερημένη ελληνική βιομηχανική αστική τάξη, η καταπροδομένη από τους σοσιαλφασίστες ελληνική εργατική τάξη, αν και δεν έχει σήμερα εξ αιτίας τους ένα δικό της μαζικό και ακτινοβόλο κόμμα σαν το ΚΚΕ, έχει βγάλει μέσα από τις γραμμές της ένα μικρό πολιτικά και ταξικά συνειδητό πυρήνα, την ΟΑΚΚΕ, που έχει δει πολύ πριν από την βιομηχανική αστική τάξη το σαμποτάζ και κυρίως έχει καταγγείλει τους ντόπιους και ξένους καθοδηγητές του, πράγμα που η βιομηχανική αστική τάξη ως τώρα ούτε διανοείται να κάνει. Πέρα από το ότι η ΟΑΚΚΕ βαδίζει πάνω στη μαρξιστική γραμμή του παλιού ηρωικού ΚΚΕ για τη βιομηχανία, η βαθύτερη αιτία για αυτή τη διαφορά βρίσκεται στο ότι οι συνειδητοί εργάτες μπορούν να βλέπουν τον κόσμο από τη σκοπιά των ενιαίων συμφερόντων της τάξης τους ενώ και τα πιο οξυδερκή τμήματα της αστικής τάξης είναι παραδομένα στον ανταγωνιστικό ατομικισμό της. Έτσι τα ξεχωριστά μέλη της βιομηχανικής αστικής τάξης για δεκαετίες δεν νοιάζονταν όταν έκλειναν από τους σαμποτέρ η μια μετά την άλλη οι επιχειρήσεις των ανταγωνιστών τους ή αν εμποδίζονταν οι νέες επενδύσεις τους, και μάλιστα όσο υπήρχαν δουλειές χαιρόνταν για αυτό. Αντίθετα οι συνειδητοί εργάτες ξέρουν ότι κάθε φορά που κλείνει ένα εργοστάσιο και δεν στήνεται ένα άλλο στη θέση του, αυξάνονται οι άνεργοι, αυξάνεται ο ανταγωνισμός ανάμεσα τους για μια θέση εργασίας, οπότε πέφτουν τα μεροκάματα. Αυτό το τελευταίο ενώ ευνοεί τους βιομήχανους που επέζησαν από το σαμποτάζ δεν ευνοεί καθόλου τους εργάτες που δουλεύουν στα εργοστάσια που επέζησαν. Δηλαδή οι βιομήχανοι που τα εργοστάσιά τους δεν κλείνουν από το σαμποτάζ εκμεταλλεύονται σε βάρος των εργαζομένων τους και την τελευταία δυνατότητα που τους δίνει η τρομακτική πτώση των μισθών, λόγω της ανεργίας που προκαλεί το κλείσιμο των άλλων εργοστασίων και γενικότερα των άλλων επιχειρήσεων, ενώ οι εργάτες λιώνουν σε κάθε ξεχωριστό εργοστάσιο κάτω από την πελώρια πίεση της συνολικής ανεργίας.

Επίσης ένα βασικό συστατικό του αστικού οικονομικού ανταγωνισμού είναι η διαμάχη για πολιτική εύνοια από τα κόμματα και τις κομματικές φράξιες της κρατικής εξουσίας, οπότε κανείς βιομήχανος δεν ήθελε για δεκαετίες να βγει μπροστά και να τα βάλει με ένα πολιτικό σύστημα που ήταν στην κύρια πλευρά του αντιβιομηχανικό. Πάλευε δηλαδή να σωθεί μόνος του προσπαθώντας να είναι αόρατος και βολικός προς την κάθε κυβερνητική εξουσία. Έτσι οι συλλογικές αντιστάσεις της μη κομραδόρικης αστικής τάξης άρχισαν να εμφανίζονται μόνο όταν αυτή κατάλαβε ότι βρέθηκε λίγο πριν την πύλη του Άουσβιτς την ώρα που το μυστικό των φούρνων είχε διαρρεύσει.

Η μεγάλη ποτισμένη με αίμα βιομηχανική κληρονομιά του αληθινού ΚΚΕ και το ψευτοΚΚΕ

Από ιστορική άποψη η βιομηχανική αστική τάξη πληρώνει το γεγονός ότι στην συντριπτική της πλειοψηφία επωφελήθηκε μεταπολεμικά από το μοναρχοφασιστικό και δοσιλογικό πολιτικό και κοινωνικό καθεστώς που έστηνε στον τοίχο τους πιο φωτισμένους ηγέτες και τα στελέχη του παλιού ηρωικού ΚΚΕ, που ιδιαίτερα υπεράσπισαν την ανάγκη για την ανάπτυξη της βαριάς βιομηχανίας στην Ελλάδα, και που τιμούσαν με το αίμα τους τους ΕΑΜίτες που θυσίασαν τη ζωή τους για να σώσουν από την γερμανική ανατίναξη το εργοστάσιο της Ηλεκτρικής στο Κερατσίνι το 1944. Στο βιβλίο του «Η βαριά βιομηχανία στην Ελλάδα» ο Δ. Μπάτσης, που πλήρωσε κι αυτός με την ζωή του την επιστημονική του προσφορά στο κίνημα, και που δεν θέλουν να τον ξέρουν οι προδότες, στην σελίδα 368 του βιβλίου του «Η βαριά βιομηχανία στην Ελλάδα», καταγράφει τα χαρακτηριστικά της ελληνικής βιομηχανίας του 1947, χαρακτηριστικά που στην κύρια πλευρά τους δεν έχουν αλλάξει μέχρι σήμερα. Εκεί μιλάει για την ανάγκη αξιοποίησης των αναξιοποίητων πλουτοπαραγωγικών πηγών, ίδρυσης βιομηχανίας μέσω παραγωγής δηλαδή βαριάς μηχανοκατασκευής, για το πρόβλημα της τεράστιας εισαγωγής πρώτων υλών για την βιομηχανία, για την εισαγωγή μισοκατεργασμένων προϊόντων για την ντόπια αναιμική βιομηχανία. Και σχολιάζει ως εξής: « *Οι συνέπειες από την τέτοια διάθρωση της βιομηχανίας και γενικότερα της οικονομίας επηρεάζουν ολόκληρη την κοινωνική, πνευματική και πολιτική ζωή της χώρας και την διαπερνούν απ' άκρη σ' άκρη με τη μούχλα της καθυστέρησης και της αποικιακής εξαθλίωσης του μεγαλύτερου μέρους του εργαζόμενου πληθυσμού που ζει μέσα σε πρωτόγονες συνθήκες και βρίσκεται στο χαμηλότερο σκαλί από όλες τις βαλκανικές χώρες, βυθισμένος στην αγραμματοσύνη και στο πνευματικό σκοτάδι.*»

Γενικά το πρόγραμμα της Λαϊκής Δημοκρατίας του ΕΑΜ, που ήταν στην ουσία του το μίνιμουμ δημοκρατικό πρόγραμμα του ΚΚΕ, είχε σαν οικονομικό θεμέλιο του αυτό που δεν έκανε ποτέ η πολιτική εκπροσώπηση της αστικής τάξης, την ανάπτυξη της βιομηχανίας. Η βιομηχανία είναι η αύξηση της παρα-

γωγής εμπορευμάτων με λιγότερη εργασία, πράγμα που είναι η υλική βάση της κοινωνικής απελευθέρωσης και της ανάπτυξης υλικής και πνευματικής του λαού. Έτσι το έβλεπε το ζήτημα το πραγματικό ΚΚΕ και το μέτωπό του, το ΕΑΜ.

Αντίθετα οι ελάχιστοι καλυμμένοι τροτσκιστές σημερινοί ηγέτες του ψευτοΚΚΕ όντας στην υπηρεσία του σοσιαλμπερλιανισμού έχουν σαν κύριο στόχο το σαμποτάρισμα της βιομηχανίας, λέγοντας ότι όποιος ενδιαφέρεται για την ύπαρξη και την ανάπτυξη της ενδιαφέρεται για το κεφάλαιο που την έχει στην ιδιοκτησία του και ότι έτσι είναι αντίθετος στους εργάτες! Διαστρέφουν δηλαδή στην καρδιά του τον μαρξισμό που θέλει να αποσπάσει τη βιομηχανία από το κεφάλαιο και όχι να την σκοτώσει, γιατί από αυτήν βγάζει μεν σήμερα ο βιομήχανος το κέρδος του αλλά βγάζει και ο εργάτης σήμερα το μισθό του, ενώ αύριο θα στηριχτεί σε αυτό για την επανάσταση και το σοσιαλισμό του. Ο μαρξιστής δεν θέλει να αφήσει τη βιομηχανία στα χέρια του κεφάλαιου ακριβώς ο καπιταλισμός την σκοτώνει με τις κρίσεις του και τους ενδοαστικούς και ενδο-ιμπεριαλιστικούς ανταγωνισμούς του. Δεν μπορεί λοιπόν ποτέ ο ίδιος να κλείνει ένα εργοστάσιο, και γι αυτό είναι ο πρώτος που εμποδίζει τον αυτό και τον κάθε ανταγωνιστή και ιμπεριαλιστή να το κάνει. Ο ψευτοκομμουνιστής δήθεν αντικαπιταλιστής αντίθετα κλείνει μετά χαράς το εργοστάσιο, όταν πχ λέει ότι δεν τον νοιάζει η πανάκριβη κιλοβατόρα ίσα-ίσα δίνει πάλι να είναι ακριβή η κιλοβατόρα για να μην χάνει υπέρ των βιομηχάνων η υποτιθέμενη δημόσια ΔΕΗ, εκτελώντας στην πραγματικότητα το καπιταλιστικό καθήκον του ανταγωνιστικού κεφάλαιου και του ανταγωνιστή ιμπεριαλιστή. Μόλις κλείσει το εργοστάσιο ανακοινώνει στην τάξη ότι το έκλεισε η παγκόσμια και τοπική κρίση του καπιταλισμού ή ο συγκεκριμένος ιδιοκτήτης. Ρίχνει δηλαδή την ευθύνη στο αντίθετο αστικό και ιμπεριαλιστικό στρατόπεδο από εκείνο του έκλεισε το εργοστάσιο και το οποίο ο ίδιος εκπροσωπεί.

Να γιατί το ψευτοΚΚΕ βρίσκεται πολύ πιο δεξιά από το βιομηχανικό κεφάλαιο που δεν είναι κομραδόρικο ή ρωσοκινέζικο, δηλαδή πολύ πιο δεξιά από τις διάφορες ΕΒΙΚΕΝ και «Ελληνικές Παραγωγές». Αυτός άλλωστε είναι και ο λόγος που το ψευτοΚΚΕ πήγε πρόσφατα και έριξε μογιές για πρώτη φορά στο κτήριο του ΣΕΒ. Ήθελε να δείξει μ' αυτόν τον τρόπο πόσο αναγνώριζε τον νέο ΣΕΒ του προετοιμαζόμενου για τη στέψη Μυτιληναίου σαν τον μοναδικό εκπρόσωπο των βιομηχάνων σε σχέση με όλες τις εσωτερικές του αντιπολιτεύσεις.

Τα δύο στρατόπεδα του βιομηχανικού κεφάλαιου και τα όρια της αντιπαράθεσής τους

Θα μπορούσε κανείς να παρατηρήσει ότι είτε νέος ΣΕΒ, είτε παλιός ΣΕΒ, είτε ΕΒΙΚΕΝ και «Ελληνική Παραγωγή», όλοι οι καπιταλιστές, βιομήχανοι ή όχι απέναντι στους εργάτες είναι ίδιοι. Είναι ίδιοι σε ότι αφορά την βουλιμία τους για την απόσπαση υπεραξίας από τους ερ-

γάτες, είναι ίδιοι στο χτύπημα του ανεξάρτητου από την εργοδοσία και δημοκρατικού ταξικού συνδικαλισμού, αλλά δεν είναι καθόλου ίδιοι ως προς τις συνθήκες που δημιουργούν συνολικά για την εργατική τάξη να αντιμετωπίσει αυτή τη βουλιμία. Η εργατική τάξη πρέπει να οργανώσει την ταξική οικονομική αντίστασή της απέναντι στο σύνολο της εργοδοσίας, αλλά πρέπει να ξέρει σε πιο κομμάτι της θα ρίξει τα κύρια πολιτικά και συνδικαλιστικά της πυρά. Έτσι πρέπει να εντοπίσει τη σημαντική διαφορά που υπάρχει ανάμεσα στο κομμάτι της (ως τώρα πλειοψηφικό) που θέλει να πετύχει την αύξηση του όγκου της υπεραξίας που καρπώνεται από την εκμετάλλευση του προλεταριάτου που απασχολεί, κυρίως μέσα από την αυξημένη συσσώρευση του παραγωγικού της κεφάλαιου, από εκείνο το κομμάτι της που θέλει να καρπωθεί τη συνολικά παραγόμενη υπεραξία όλου του προλεταριάτου της χώρας μέσα από τη λεηλασία του δημόσιου ταμείου της χώρας, μέσα από τη λεηλασία των φυσικών της πόρων και του παραγόμενου πλούτου της και μέσω της καταστροφής όλης της βιομηχανίας που δεν ελέγχει.

Το πρώτο κομμάτι της βιομηχανικής αστικής τάξης πολεμείται κυρίως στο στίβο της εργοστασιακής ταξικής πάλης από το αυξανόμενο προλεταριάτο το οποίο αυτό το κομμάτι της αστικής τάξης παράγει μέσα από τη συσσώρευσή του. Αυτό το τμήμα του βιομηχανικού προλεταριάτου στις εποχές της συσσώρευσης του κεφάλαιου και της επακόλουθης αύξησης του αριθμού των εργαζομένων μπορεί να αποσπάσει ανθρώπινους μισθούς που θα χάσει στις εποχές της κρίσης. Αντίθετα το δεύτερο τμήμα του κεφάλαιου, εξαιτίας της παρασιτικής αποικιακής φύσης του από τη μια θα μειώνει αριθμητικά το προλεταριάτο της χώρας, οπότε λόγω της ανεργίας που θα προκαλεί θα το συντρίβει εργασιακά, ενώ από την άλλη λόγω της πολιτικής δικτατορίας που θα ασκεί δεν θα του επιτρέψει καμιά συνδικαλιστική αντίσταση (ήδη αυτό το τελευταίο γίνεται στην ΚΟ-ΣΚΟ). Σε αυτήν την φάση δραστηριότητας εισόδου του στη χώρα, όπου το νεοαποικιακό κεφάλαιο δεν έχει επιβάλλει την απόλυτη οικονομική και πολιτική κυριαρχία του, και γι αυτό δεν θέλει να συγκρούεται μετωπικά με την εργατική τάξη που απασχολεί, επιχειρεί να την μετατρέψει σε έναν ακόλουθο, και μελλοντικά όλο και πιο εξαθλιωμένο, σύμμαχο της δικιάς του λεηλασίας και αποεπένδυσης της χώρας. Ένα παράδειγμα του βιομήχανου αυτού τύπου είναι ο ληστής Μυτιληναίος, ένα άλλο παράδειγμα είναι ο ληστής Κόκκαλης, ιδιαίτερα αυτός της εποχής της κυριαρχίας της Ιντρακόμ στις δημόσιες προμήθειες, ενώ το τυπικότερο παράδειγμα είναι το νέο αφεντικό της ΣΕΚΑΠ, ο ρώσος γκαουλάιτερ Σαββίδης.

Είναι χαρακτηριστικό το πως αυτός προσπαθεί τώρα να χρησιμοποιήσει τους εργάτες αυτής της βιομηχανίας σαν συμμάχους του για να κλέψει από το ελληνικό κράτος τα 38 εκατομμύρια ευρώ που αυτή

Γιατί η κινέζικη αστική τάξη αγοράζει μαζικά ακίνητα στην Ελλάδα και πιο πολύ στα Εξάρχεια

Πριν από λίγο καιρό ήρθε στη δημοσιότητα η είδηση ότι ένας κινέζος επενδυτής αγόρασε 100 σπίτια στα Εξάρχεια ενώ προηγούμενα είχε αγοράσει έναν άλλο μεγάλο αριθμό από σπίτια τα οποία μεταπούλησε ακριβότερα. (<http://news.in.gr/economy/article/?aid=1500169574>). Οι κινέζοι καπιταλιστές δεν αγοράζουν μόνο στα Εξάρχεια αγοράζουν σε όλη την Αθήνα, ιδιαίτερα στην τουριστικά πολύ αναπτυσσόμενη περιοχή ανατολικά από την Ακρόπολη, κυρίως στο ως χθες φτηνό Κουκάκι, αλλά και στο Κολωνάκι. Επίσης αγοράζουν στα Νότια προάστια και στα νησιά των Κυκλάδων ιδιαίτερα στη Σαντορίνη (<http://www.lifo.gr/now/greece/177751/kinezoi-akinita>).

Οι Κινέζοι, αν και αποτελούν μακράν την πλειοψηφία όσων αγοράζουν ακίνητα στην Ελλάδα δεν είναι οι μόνοι, είναι επίσης μετά από αυτούς οι Ρώσοι και πολύ παρακάτω είναι οι Άραβες, οι Τούρκοι και άλλοι κάτοικοι χωρών εκτός της ΕΕ. Στις 1573 άδειες παραμονής που δόθηκαν μέσα στο 2017 δόθηκαν κατά σειρά αριθμού σε κινέζους οι 664 άδειες, σε ρώσους 348, σε αιγύπτιους 77, σε λιβανέζους 73, σε ουκρανούς 67 (<http://www.toxirima.gr/polyntai-400-000-spitia-playground-i-ellada-gia-kse/>).

Οι περισσότεροι από τους κατοίκους εκτός ΕΕ που αγοράζουν ακίνητα στην Ελλάδα, το κάνουν για να πάρουν τη λεγόμενη Χρυσή Βίζα. Η Χρυσή Βίζα είναι το δικαίωμα ενός οποιουδήποτε κατοίκου χώρας εκτός ΕΕ να αποκτήσει άδεια παραμονής για 5 χρόνια, που θα μπορεί να ανανεώνεται διαρκώς. Αυτό σημαίνει μόνιμη άδεια παραμονής στην Ελλάδα, οπότε και στην ΕΕ, όχι μόνο για τον ίδιο τον ιδιοκτήτη αλλά και για τους γονείς και τα παιδιά του και γενικά τα μέλη της οικογένειάς του. Για να έχει ένας ξένος αγοραστής αυτό το δικαίωμα πρέπει να αγοράσει ακίνητα αξίας μεγαλύτερης των 250.000 Ευρώ. Στις άλλες χώρες της ΕΕ που δίνουν τέτοιες βίζες αυτό το ποσό αρχίζει γενικά από τις 300.000 και φτάνει ως τις 500.000 Ευρώ, ενώ στη χώρα μας συζητάνε να το κάνουν 200.000. Επίσης σκέφτονται να κάνουν πιο φτηνή τη διαδικασία της αγοράς ακινήτων για τους ξένους αγοραστές (<http://www.lifo.gr/now/greece/177751/kinezoi-akinita>). Το βασικό είναι ότι η Ελλάδα είναι η μόνη χώρα που δίνει το δικαίωμα της βίζας **ακόμα και αν ο αγοραστής και τα μέλη της οικογένειάς του δεν μένουν καθόλου στην Ελλάδα** (<http://www.cnn.gr/news/ellada/story/112642/xrysi-viza-endiateron-aro-kina-toyrkia-rosia-kai-araviko-kosmo>). Αυτή η διάταξη εκτιμάμε ότι έχει σαν στόχο να διευκολύνει να δημιουργηθεί ένα εκτεταμένο νέο αστικό στρώμα ιδιοκτητών γης από τις δύο πιο φασιστικές και επεκτατικές ιμπεριαλιστικές υπερδυνάμεις που θα μπορούσαν μετά από κάποια χρόνια πλασματικής παραμονής να γίνουν πολίτες της χώρας μας οπότε και πολίτες της ΕΕ δίχως όμως να έχουν αναπτύξει δεσμούς με το λαό μας ή άλλους λαούς της Ευρώπης, οπότε να μπορούν να γίνουν εύκολα αγωγίοι των ηγεμονιστικών επιδιώξεων των χωρών τους. Πιστεύουμε ότι η πολύ ξεχωριστή μαζική κινέζικη επέλαση στα ακίνητα της Αττικής έχει να κάνει με το ότι ο Πειραιάς είναι όχι μόνο ένα κινέζικο λιμάνι, αλλά το τέλος του δρόμου του μεταξίου ή αλλιώς το κεφάλι του κινέζικου νεοαποικιακού ευρασιατικού δράκου. Αυτό γίνεται ιδιαίτερα ανησυχητικό σε συνδυασμό με το πλουτοκρατικό δόγμα σύμφωνα με το οποίο οι ρώσοι πολίτες σε άλλες χώρες δίνουν το δικαίωμα στη Ρωσία να επέμβει στρατιωτικά σε αυτές τις χώρες αν θεωρήσει

ότι αυτοί απειλούνται (<http://www.oakke.gr/sabotaz-crisis/%CF%83%CE%B1%CE%BC%CF%80%CE%BF%CF%84%CE%B1%CE%B6-%E2%80%93%CF%81%CF%89%CF%83%CE%BF%CE%BA%CE%B9%CE%BD%CE%B5%CE%B6%CE%B9%CE%BA%CE%B7-%CE%B4%CE%B9%CE%B5%CE%B9%CF%83%CE%B4%CF%85%CF%83%CE%B7/item/361>).

Ως τώρα πάντως κινέζοι και ρώσοι επενδυτές είναι τα μεγαλύτερα κοράκια ακινήτων που οι τιμές τους έχουν ξεφτιλιστεί όπως σε καμιά άλλη χώρα της Ευρώπης. Όπως λέει ο Τζ. Κατσμάζοφ, ανώτερο στέλεχος της ρωσικής επενδυτικής, Tranio. Com «*Η αγορά ακινήτων περιουσίας στην Ελλάδα παρέχει στους επενδυτές την επονομαζόμενη χρυσή βίζα και ταυτόχρονα την είσοδο στην Ευρώπη. Η αγορά ακινήτων στην Ελλάδα συνιστά μία από τις ελάχιστες στην Ευρώπη που δεν έχουν επανακάμψει από την οικονομική κρίση του 2008*» (η υπογράμμιση δική μας- http://www.huffingtonpost.gr/entry/endiateron-rosion-kai-kinezon-ependeton-via-akineta-poe-vyainoen-se-pleisteriamoes-gr_5a3ba549e4b025f99e14dbef).

Πειραιάς και Εξάρχεια . Αγοράζουν αυτοί που ξέρουν καλύτερα το μέλλον τους από άλλους

Κανονικά οι άνθρωποι με λεφτά που θέλουν να αγοράσουν βίζες για την Ευρώπη δεν έχουν κάποιο ιδιαίτερο λόγο να αγοράσουν ένα σπίτι σε μια υποβαθμισμένη περιοχή όπως είναι σήμερα τα Εξάρχεια αφού γενικά οι τιμές των σπιτιών έχουν καταρρακωθεί παντού στην Αττική και μάλιστα πιο πολύ έχουν καταρρακωθεί στις ακριβες περιοχές σε σχέση με τις προηγούμενες τιμές τους. Όμως τα νέα αληθινά πολιτικά αφεντικά της χώρας μας, η Ρωσία και η Κίνα έχουν πληροφορήσει για το τι σχεδιάζουν οι εγκάθετες τους ελληνικές κυβερνήσεις και μπορούν να ενημερώνουν για αυτά τους επιχειρηματίες τους, πράγμα που δεν ισχύει για τους ανταγωνιστές τελευταίων. Γι αυτό το λόγο άλλωστε είναι οι εταιρίες από αυτές τις δύο χώρες που αγοράζουν τις πιο κρίσιμες υποδομές στη χώρα μας, και όχι οι αντίστοιχες τους άλλων ευρωπαϊκών ή τριτοκοσμικών χωρών.

Μόνο κάτω από την παραπάνω οπτική μπορεί κανείς να έχει μια εξήγηση για τις εκτεταμένες αγορές ακινήτων του κινέζικου κεφαλαίου γενικά στην Αττική αλλά και ειδικά στα Εξάρχεια.

Η ειδική αξία των Εξαρχείων έγκειται στο ότι πρόκειται για μια συνοικία δίπλα στο κέντρο, δίπλα στο αρχαιολογικό μουσείο κλπ, που προσφέρεται για ενοικιάσεις τύπου air bnb, όπως αναφέρουν οι κινέζοι αγοραστές. Όμως αυτό το πλεονέκτημα εξουδετερώνεται σήμερα σε

μεγάλο βαθμό από το γεγονός ότι τα Εξάρχεια είναι ένας χώρος όλο και πιο αποκομμένος από την λειτουργία της υπόλοιπης πόλης επειδή το κυρίαρχο κομμάτι του πολιτικού καθεστώτος, έχει παραδώσει εδώ και χρόνια το κέντρο του σε κάποια αποσπάσματα ενός ιδιόμορφου αναρχισμού, τα οποία ανεξάρτητα από την εικόνα που έχουν για τον εαυτό τους, χτυπάνε από τα δεξιά, από την πλευρά του λούμπεν και της μικροαστικής τάξης του μεταουσιαστικού ανάπηρου αστικού δημοκρατισμού και ότι μπορεί να θυμίζει σύγχρονη αστική ανάπτυξη, εμπόριο κλπ. Η βασική λειτουργία τους ήταν ως τώρα να προσθέτουν εκείνες τις πινελιές εξεγερσιακής καταστροφικής βίας στις διαδηλώσεις του σοσιαλφασισμού που τον βοηθάνε να εκκαθαρίζει και να ρίχνει κυβερνήσεις ή ακόμα να δίνει ελεγχόμενες διεθνείς παραστάσεις επαναστατημένης Ελλάδας με τις οποίες οι ρωσόφιλοι διαπραγματεύονται με τον δυτικό ιμπεριαλισμό από στρατιωτικές βάσεις έως δανεικά.

Τελευταία τα Εξάρχεια έχουν γίνει, όχι τυχαία, η βάση των φιλο-17νοεμβρίτικων ταγμάτων εφόδου του πιο σκληρού σοσιαλφασισμού, τα οποία σε μια συμβολική κίνησή τους στην τελευταία επέτειο του Πολυτεχνείου πήραν δίχως αντίσταση το κτίριο από τον μπαχαλάκικο αναρχισμό που το είχε καταλάβει για να κάνει ένα δικό του Πολυτεχνείο- φάρσα, σκοτώνοντας τις αυταπάτες του ότι ελέγχει τα Εξάρχεια, και το παρέδωσαν στους μεταδικτατορικούς ιδιοκτήτες του, τους κνίτες του ψευτοΚΚΕ και τους παρακνίτες του ΝΑΡ. Αυτού του είδους η «απελευθέρωση» του Πολυτεχνείου εκτιμάμε ότι αποτελεί την αρχή μιας νέας περιόδου πιο στενού πολιτικού ελέγχου των Εξαρχείων από τον πολύ πιο «πολιτικό», πολύ πιο αντιλαϊκό και πολύ πιο τραμπούκικο σοσιαλφασισμό που έχει ιδεολογικό και πολιτικό καθοδηγητή του το ψευτοΚΚΕ, στο οποίο ο μπαχαλάκικος αναρχισμός έβγαζε καμιά φορά γλώσσα, καθώς μέσα στον καταστροφικό μικροαστικό αντικαπιταλισμό και αντικρατισμό του είχε και μια ενστικτώδη αντιπαρική πλευρά.

Δεν υπάρχουν καλύτερες μέρες αλλά χειρότερες για τους πολλούς όταν κυριαρχεί ο φασισμός.

Αυτό δεν σημαίνει ότι η καταστροφή θα τελειώσει στα Εξάρχεια, ειδικά το ρήμαγμα της Στουρνάρη, του κάποτε κέντρου του ηλεκτρονικού και τεχνολογικού εμπόριου της πόλης για το οποίο πλήρωσε ακριβά μετατρέπόμενη σε δρόμο φάντασμα. Όμως η κίνηση των πραγμάτων δείχνει ότι τα Εξάρχεια προορίζονται κάποια στιγμή να γίνουν κέντρο του πιο καθεστωτικού σοσιαλφασισμού, όπως αντίστοιχα οι φτωχές γειτονίες του προλεταριακού Πειραιά μετατρέπονται σταδιακά από το ίδιο ακριβώς καθεστώς κορφή σε βάση της χρυσαυγίτικου τύπου νεοναζιστικής εκδοχής του. Το γεγονός ότι τα Εξάρχεια φιλοξενούν σήμερα τα γραφεία των εκπροσώπων της κατεχόμενης από τους νεοναζί του Πούτιν ανατολικής Ουκρανίας με την υποστήριξη όλου του σοσιαλφασισμού, λέει πολλά για το πολιτικό μέλλον που σχεδιάζεται για αυτά. Το ότι αυτές είναι οι προθέσεις της μαύρης αντίδρασης που κυβερνάει πια τη χώρα, δεν σημαίνει βέβαια ότι ο λαός σε αυτές τις γειτονίες δεν θα

απαντήσει κάποια στιγμή στη σοσιαλφασιστική βία με την δημοκρατική αυτοοργάνωσή του και όχι βέβαια με την επίκληση της βίας μια αστυνομίας που είναι άντρο του νεοναζισμού και που μόνο σαν παράγοντας προβοκάτσιας υπέρ του σοσιαλφασισμού μπορεί από δω και πέρα να λειτουργήσει.

Νομίζουμε ότι είναι μέσα σε αυτή τη λογική που το κινέζικο κεφάλαιο αγοράζει οργανωμένα και σε σημαντική έκταση ακίνητα στα Εξάρχεια. Αγοράζει στα Εξάρχεια που είναι τώρα σκανδαλωδώς φτηνά σε σχέση με τη θέση τους γιατί ξέρει ότι κάποια στιγμή θα τα πάρουν στα χέρια τους οι άνθρωποι του για να τα κάνουν μια συνοικία στα μέτρα του.

Κάτι πολύ ανάλογο έγινε στον Πειραιά όπου πάλι το κινέζικο κεφάλαιο αγοράζει ακίνητα, αφού πρώτα αγόρασε τζάμπα το λιμάνι του. Για να γίνει αυτό ο Πειραιάς, κέντρο του μεγαλύτερου εφοπλιστικού κεφαλαίου στον κόσμο, υποχρεώθηκε από το ρωσόδουλο πολιτικό καθεστώς να παραδώσει το λιμάνι του για μερικές δεκαετίες στους τραμπούκους του ψευτοΚΚΕ μέσω των δικτατορευόμενων από αυτό σωματείων των ναυτεργατών και κυρίως της Ζώνης του Περάματος. Αυτοί σε συμμαχία με το διαβρωμένο στην ηγεσία του από το σοσιαλφασισμό ΠΑΣΟΚ και με τον ΣΥΡΙΖΑ, υποβάθμισαν παραγωγικά τις προβλήτες του ΟΛΠ, ενώ με κατάλληλα επιλεγμένες μακρόχρονες απεργίες τους, διώξαν από τον Πειραιά κάθε άλλο μεταφορικό κεφάλαιο ανταγωνιστικό της Κίνας, κυρίως την MSC. Έτσι, όταν έγινε ο διαγωνισμός για την πώληση του ΟΛΠ τον κέρδισε η Κίνα, γιατί καμιά δυτική εταιρεία δεν έδινε πολλά λεφτά για να αγοράσει ένα λιμάνι στο οποίο ήταν ανεπιθύμητη. Δηλαδή το κινέζικο φασιστικό κράτος έδωσε περισσότερα γιατί ήξερε ότι ήταν καλοδεχούμενο, για να το κάνει το βασικό λιμάνι της στην Ευρώπη, χωρίς η ελληνική κοινωνία να κερδίζει τίποτα από αυτό, κάτω από τα χειροκροτήματα των φιλελεύθερων για την πετυχημένη «ιδιωτικοποίηση». Σε αυτό το λιμάνι τον πρώτο λόγο στις προσλήψεις και τον έλεγχο του εργατικού προσωπικού τον έχει πια η ναζιστική «Χρυσή Αυγή», ενώ τον επίσημο «καθώς πρέπει» συνδικαλισμό και την «καθώς πρέπει» πολιτική ζωή της πόλης τα διαχειρίζεται το ψευτοΚΚΕ. «Χρυσή Αυγή» και ψευτοΚΚΕ φροντίζουν ώστε να μην γίνεται ούτε μια απεργία στις προβλήτες του κινέζικου πλέον ΟΛΠ.

Μήπως αυτές οι εκτιμήσεις μας σημαίνουν ότι οι κάτοικοι και οι ιδιοκτήτες των Εξαρχείων θα περιμένουν καλύτερες μέρες για τη ζωή τους και για την αξία των ακινήτων τους; Η πείρα λέει ότι όχι, τι παίρνει στα χέρια του ο φασισμός το κάνει χειρότερο. Για την ακρίβεια το κάνει καλύτερο για τους λίγους φίλους του που το νέμονται και χειρότερο για όλους τους άλλους που τους ληστεύει με τα κάθε λογής τάγματα εφόδου και τις κάθε λογής μαφίες του. Προς το παρόν θα διεξάγεται για αρκετό καιρό ακόμα η ληστεία των ακινήτων των Εξαρχείων και όλης της Ελλάδας από τους ανθρώπους που έχουν λεφτά σε μια Ελλάδα που εξαθλιώνεται καθημερινά. Αυτοί οι τελευταίοι είναι μόνο οι άνθρωποι με πολιτικούς δεσμούς με το καθεστώς, είτε είναι κινέζοι είτε ρώσοι, είτε δυτικοί μονοπωλιστές φίλοι των πρώτων, είτε απλά ντόπια λαμόγια κάθε είδους. Αυτούς τους ονομάζουμε νέ-

ους μαυραγορίτες, που διαφέρουν από τους ανθρώπους που απλά διητήρησαν κάποια λεφτά και αγοράζουν για τις ανάγκες τους. Η μεγάλη ληστεία στα Εξάρχεια και γενικότερα στη χώρα θα συνεχίζεται.

Δύο συν ένας τρόπος για την ληστεία των ακινήτων από τους νέο-μαυραγορίτες

Η ληστεία των ακινήτων από τους νέο-μαυραγορίτες εξασφαλίζεται από το νέο ρωσόδουλο καθεστώς με δυο κυρίως τρόπους που αφορούν όλη την Ελλάδα: Ο πρώτος τρόπος είναι ο ΕΝΦΙΑ, δηλαδή τα λύτρα που πληρώνουν οι ιδιοκτήτες στο κράτος για να μην χάσουν την ιδιοκτησία τους. Ο ΕΝΦΙΑ έχει σχεδιαστεί από το νεοκατοχικό καθεστώς για να πουλήσει όσο-όσο την ακίνητη περιουσία της η πτωχευμένη λόγω της πολιτικά οργανωμένης χρεωκοπίας μικροαστική, μικρή ή και μεσαία αστική τάξη στους νέους μαυραγορίτες. Ο δεύτερος τρόπος είναι ο ψηλός φόρος για τις γονικές παροχές και τις κληρονομίες και ο τρεις φορές χαμηλότερος για τις αγορές ακινήτων. Συγκεκριμένα το δωσιολογικό διακομματικό καθεστώς κορυφής εμποδίζει ένα παιδί να πάρει ένα σχετικά ακριβό ακίνητο (που περνάει κατά πολύ το αφορολόγητο) από τον γονιό του με γονική παροχή ή με κληρονομιά γιατί το φορολογεί με 10% της αξίας του, ενώ τον μαυραγορίτη τον φορολογεί από το 2013 για την αγορά του ακινήτου αυτού με 3%. Αυτοί είναι οι δύο βασικοί τρόποι φορολογική διάταξη με την οποία η μεσαία και μεγάλη ακίνητη περιουσία περνάει από την ελληνική αστική τάξη στα νέα αφεντικά της χώρας (<http://www.oakke.gr/sabotaz-crisis/samptotaz-rwosokinezikh-diesdoush/item/305>).

Στην περίπτωση των Εξαρχείων απλά προστίθεται στους δύο παραπάνω τρόπους και η ειδικού τύπου πολιτική απαξίωση που προαναφέραμε.

Σε ότι αφορά τους κινέζους μαυραγορίτες εδώ συμβαίνει κάτι το ξεχωριστό, το οποίο έχει αναφερθεί σαν εξαίρεση στον τύπο, αλλά κυκλοφορεί στα συμβολαιογραφικά γραφεία σαν ένα πολύ γενικό φαινόμενο. Εμφανίζεται δηλαδή ένας κινέζος αγοραστής που αγοράζει από τον αρχικό ντόπιο ιδιοκτήτη ένα σπίτι σε φτηνή τιμή και το μεταπουλάει ταχύτατα σε μεγαλύτερη τιμή σε έναν άλλο κινέζο ιδιοκτήτη. Δεν ξέρουμε βέβαια τίποτα για το τι έχει συμβεί στην περίπτωση της συγκεκριμένης είδησης με τα 100 σπίτια, όμως συχνά γίνεται το εξής: Ο πρώτος κινέζος αγοραστής αγοράζει από τον έλληνα ιδιοκτήτη το σπίτι ως πούμε με 50.000 Ευρώ ενώ αυτό έχει αντικειμενική αξία 100.000 Ευρώ. Για να πάρει στην κατοχή του αυτό το σπίτι ο αγοραστής αυτός θα πρέπει να πληρώσει επί πλέον την εφορία για το ποσό της αντικειμενικής αξίας, άλλες 3% X 100.000= 3000 Ευρώ, σύνολο 53.000 Ευρώ. Στη συνέχεια ο κινέζος αγοραστής σαν νέος ιδιοκτήτης μπορεί να πουλήσει το ίδιο σπίτι σε έναν συμπατριώτη του για 250.000 Ευρώ, ώστε αυτός να πάρει τη Χρυσή Βίζα. Όμως δεν είναι υποχρεωμένος από καμιά νομική διάταξη να πληρώσει πραγματικά τα 250.000 Ευρώ στον πρώτο αγοραστή. Απλά θα δηλώσει αυτό το ποσό στο συμβολαιογράφο και θα πληρώσει μόνο το φόρο που αντιστοιχεί

Μυτιληναίος

Συνέχεια από τη σελ. 2

έδιναν όλες τις ποσότητες στον Μυτιληναίο, όπως έμμεσα πλην σαφώς συνάγεται από τις διαμαρτυρίες της ΕΒΙΚΕΝ (ένωση των υπόλοιπων ενεργοβόρων βιομηχανιών) σύμφωνα με το προγραμματικό της κείμενο «*Θέσεις και προτάσεις για τη αγορά φυσικού αερίου*». Δες άρθρο μας στο φύλλο αυτό της Νέας Ανατολής ΕΒΙΚΕΝ-«*Ελληνική Παραγωγή*»: *Δειλές απόπειρες αντίστασης του μη κομπραδόρικού βιομηχανικού κεφάλαιου στο σαμποτάζ*.

Δηλαδή ο κρατικοολιγάρχης βουτάει για τον εαυτό του και το εκείνο το λίγο φτηνό αέριο, δηλαδή το υγροποιημένο, που είναι το μόνο που ως τώρα δεν μπαίνει στη χώρα από την Γκάζπρωμ.

Η κατασκευή του κρατικοολιγάρχη Μυτιληναίου ως διεθνούς πολιτικής προσωπικότητας

Στις 25/9/2017 ο Μυτιληναίος παρουσίασε στο συνέδριο του Εσπομίστα την πολιτική του πρόταση, την πρόταση του Τσίπρα δηλαδή, ενώπιον του Ντάισελμπλουμ, του Τζακ Λιου υπουργού του Ομπάμα, του υπουργού οικονομικών Χουλιάρη καθώς και σε πλήθος πολιτικών και επιχειρηματιών (!). Εκεί η εξαιρετική αυτή προσωπικότητα πρότεινε «*ένα Εθνικό Σχέδιο Ανασυγκρότησης της Οικονομίας που θα υποστηρίξουν όλα τα φιλοευρωπαϊκά κόμματα, μαζί και ο ΣΥΡΙΖΑ*» Σύμφωνα με το Euro2day της 26/9/2017 «*Ο κ. Μυτιληναίος ήταν από τις λίγες φορές που δεν μίλησε χθες για τον όμιλο των εταιριών του. Η ομιλία του ήταν δομημένη στο διεθνές πολιτικό και οικονομικό περιβάλλον, καθώς και στην παρουσίαση της θέσης του ώστε η χώρα να απαλλαγεί από τον βραχνά του χρέους αλλά και να αναπτύξει ένα νέο παραγωγικό μοντέλο*».

Όπως διαβάζουμε στο ίδιο άρθρο ο Μυτιληναίος πρότεινε τα εξής για την Ε.Ε : «*1. Την οικονομική εννοποίηση και δημοσιονομική ένωση, αντικαθιστώντας τη λιτότητα από την ανάπτυξη. 2. Την προώθηση της καινούριας εκδοχής του Ευρωπαϊκού Συντάγματος πέραν της Συνθήκης του Μάαστριχτ και της Λισαβόνας. 3. Την ενιαία ολοκλήρωση της ευρωπαϊκής άμυνας*». Είναι οι τρεις προτάσεις που δουλάνε εντατικά ο Τσίπρας

και όλοι οι ρωσόφιλοι στην ΕΕ για να την διαλύσουν. Δημοσιονομική ένωση χωρίς προηγούμενη πολιτική εννοποίηση της ΕΕ σημαίνει να χρεοκοπούν τη χώρα μας και κάθε άλλη οι σαμποταριστές και να στέλνουν το λογαριασμό στην ΕΕ. Άλλωστε κι αυτό το είπε εκεί καθαρά: «*Ο κ. Μυτιληναίος παρατήρησε επίσης πως οι δανειστές, όταν θα δουν το εθνικό σχέδιο, το οποίο θα είναι ιδιοκτησίας μας, θα πειστούν και θα αναλάβουν τη μείωση του χρέους*». Δημοσιονομική ένωση λοιπόν και μείωση του χρέους. Και εξέθεσε πιο αναλυτικά σαν δικιά του την πρόταση του ΣΥΡΙΖΑ για το χρέος και την μείωσή του: «*Η πρόταση Μυτιληναίου, η οποία, όπως είπε, αντιπροσωπεύει τη θέση κι άλλων επιχειρηματιών, βασίζεται στην κοινή παραδοχή δανειστών και ελληνικής πλευράς πως το χρέος δεν είναι βιώσιμο, αν δεν μειωθεί. Ο ίδιος λοιπόν πρόέτρεψε τις πολιτικές δυνάμεις του λεγόμενου ευρωπαϊκού τόξου να συμφωνήσουν σε ένα Σχέδιο Εθνικής Ανασυγκρότησης πενταετούς-επταετούς διάρκειας, το οποίο θα είναι ελληνικής «ιδιοκτησίας» και θα το αγκαλιάσουν οι πολίτες. Σύμφωνα με τον ίδιο, αυτό μπορεί να αξιολογείται ανά τακτά χρονικά διαστήματα και ανάλογα με τις επιδόσεις του να μειώνεται το χρέος*». Αυτά τα έχει ακούσει να τα λένε και άλλοι επιχειρηματίες, όπως λέει. Όταν θα γίνει πρόεδρος του ΣΕΒ, τότε που θα αποφασίζει δηλαδή μόνος του, θα λέει ότι η πλειοψηφία των επιχειρηματιών επιθυμεί ό,τι του υπαγορεύουν τα αφεντικά του.

Επίσης ο Μυτιληναίος θέλει και αλλαγή των βασικών συνθηκών της ΕΕ. Θέλει δηλαδή σήμερα ευρωπαϊκό σύνταγμα ή αλλαγή του υφιστάμενου συντάγματος, δηλαδή θεσμική εμβάθυνση της ενότητας όταν η ΕΕ δεν μπορεί να αντιμετωπίσει ούτε καν με τακτική πολιτική ενότητα και με εθελοντικό τρόπο το ζήτημα των προσφύγων. Όσο αυτό το πρόβλημα προσπαθεί να το λύσει με καταναγκασμό η ηγεσία Μέρκελ-που η ίδια με τη βοήθεια του Τσίπρα παραρξυνε- τόσο δίνει στους σοβινοφασίστες τη δυνατότητα να διασπάνε περισσότερο την διχασμένη σε αυτό ΕΕ.]

Τέλος και χαρακτηριστικά ο Μυτιληναίος ζήτησε ολοκλήρωση της ευρωπαϊκής άμυνας, που σήμερα σημαίνει ευρωπαϊκό στρατό, ο οποίος όμως ενώ είναι γενικά κάτι το εξαι-

ρητικό, σήμερα χωρίς πολιτική εννοποίηση, ειδικά απέναντι στη ρώσικη φασιστική επιθετικότητα, σημαίνει μόνο διάλυση του ΝΑΤΟ που παρά την ηγεσία του ποτινικού Τραμπ και παρά τη επιθετικότητα του και τη συνεργασία του με τη Ρωσία στη Μέση Ανατολή, κάπως στέκεται απέναντι στη ρώσικη νεοχιτλερική απειλή στον ευρωπαϊκό Βορρά. Βλέπουμε ότι οι φιλοδοξίες του ολιγάρχη του σωλήνα δεν σταματάνε πουθενά. Τώρα θέλει να γίνει και ευρωπαϊός στρατάρχης.

Ξεδιάντροπος πλασιέ της ρώσικης υπερδύναμης

Αλλά η βασική κουβέντα για την οποία ο μεγαλύτερος ιδιώτης καταναλωτής ηλεκτρικής ενέργειας της χώρας, βρέθηκε σε εκείνο το τραπέζι ήταν άλλη: «*Έχω την εντύπωση*» είπε «*πως το ρωσικό αέριο είναι πολύ φτηνό αέριο και οι αγωγοί κατασκευάστηκαν πριν χρόνια, οπότε αυτό είναι λανθάνον κόστος*» και δεν διστάζει να γίνει πλασιέ του Ρώσικου φυσικού αερίου μέσω της κατεχόμενης από τα αφεντικά του Ελλάδας: «*Πρέπει με κάθε τρόπο να ανοίξουμε τον ρωσολογικό συνδετήριο αγωγό ο οποίος είναι δραματικά αργός στην πραγματοποίησή του και αυτό μας στερεί τη συνδεσιμότητα με την υπόλοιπη Ευρώπη....* Οπότε εάν έχουμε τον ΤΑΡ, τη διασύνδεση με τους ευρωπαϊκούς κόμβους, τον ΙΓΒ και πιθανόν ιρανικές προμήθειες και άλλη μία FSU (πλωτή μονάδα αποθήκευσης LNG) στη Βόρεια Ελλάδα, όπως αναμένεται εδώ και καιρό, νομίζω η απάντηση είναι να, η Ελλάδα έχει πολλές πιθανότητες να γίνει κομβικό σημείο και πρέπει να λάβουμε υπόψη μας τα νέα ευρήματα αερίου στη νοτιοανατολική Μεσόγειο....»

Εδώ κοροϊδεύει ο ολιγάρχης. Ήδη φτιάχνεται η πρώτη δεξαμενή LNG (υγροποιημένου φυσικού αερίου) της Gazprom στην Αλεξανδρούπολη με σχέδιο την ετήσια μεταφορά στην κεντρική Ευρώπη 7 δις κυβικών αερίου πράγμα που είχε αποφασιστεί από το 2011. Όμως η δεξαμενή LNG δεν είχε φτιαχτεί όλα αυτά τα χρόνια γιατί περιέμεναν τους Ρώσους να βγάλουν το αέριο από την αρκτική, και τώρα που μόλις το έβγαλαν, οι μηχανές άναψαν στο φουλ στην Αλεξανδρούπολη. Τώρα βέβαια και δεύτερη και τρίτη και δέκατη δεξαμενή θα τους φτιάξει ο Τσίπρας. Και αγωγό από την Αλεξανδρούπολη

στη Βουλγαρία θα φτιάξουν για να μεταφέρουν το αέριο και προς την κεντρική Ευρώπη. Η κρατική ΔΕΠΑ αγοράζει ρώσικο αέριο και απαγορεύει στις βιομηχανίες να εισάγουν φτηνό LNG με το πρόσχημα ότι η χώρα είχε υπογράψει ρήτρες ποσοτήτων.. Η αλήθεια είναι ότι η ΔΕΠΑ απαγόρευε τις εισαγωγές του φτηνού LNG για να μην μπορούν να ξεφύγουν από το μεγάλο κόστος της ΔΕΗ και του ρωσικού αερίου οι βιομηχανίες, ιδιαίτερα οι βαριές, και έτσι να χρεοκοπούν. Επίσης αν οι κυβερνήσεις επέτρεπαν τις εισαγωγές LNG στην Ελλάδα αυτό δεν θα ήταν ρώσικο γιατί αυτό, όπως είπαμε, εξορύχτηκε πρόσφατα. Έτσι η ΔΕΠΑ δηλαδή το ρώσικο φυσικό αέριο θα έχανε όλους τους υποψήφιους πελάτες του, βιομηχανίες και κάθε είδους επιχειρήσεις. Οι πολύ πιεστικές ρήτρες που είχαν μπει από την Γκάζπρωμ, οι ρώσικοι εκβιασμοί δηλαδή, μπορούσαν να καταργηθούν σε μεγάλο βαθμό αλλά ο Σαμαράς ούτε που συμμετείχε στις συνεδριάσεις της ΕΕ για τις μαφιόζικες μεθόδους με τις οποίες η Gazprom απομόνωνε και εκβίαζε κάθε χώρα χωριστά για να υπογράψει συμβόλαια. Με την εισβολή της Interpol στα γραφεία της Gazprom στις Βρυξέλλες και με την πίεση της ΕΕ οι τιμές της Γκάζπρωμ μειώθηκαν και δόθηκαν και αποζημιώσεις όπως στην Γερμανία. Στην Ελλάδα τα χρεοκοπημένα λιπάζματα Καβάλας ζητούσαν να εισάγουν το φτηνό LNG και η ΔΕΠΑ, η κυβέρνηση δηλαδή το απαγόρευε. Επειδή χρωστούσαν στην ΔΕΠΑ αυτή τους έκοβε περιστασιακά το αέριο.

Σε ότι αφορά τη συνεργασία ΕΕ και Ρωσίας που εξαρτά και διασπά αλληπάλληλα μια σειρά χώρες, ως προοίμιο του παγκόσμιου πολέμου που προωθεί και με χαρακτηριστική περίπτωση την Ουκρανία, ο επερχόμενος πρόεδρος του ΣΕΒ ξεσπαθώνουν υπέρ του αφεντικού του στο Euroactive: «*Αλλά μιλώντας για τη Ρωσία και την ΕΕ νομίζω πως έχουμε περισσότερα να μοιραστούμε με τη Ρωσία παρά να χωρίσουμε..Αυτό που συμβαίνει τώρα δεν είναι καλό για κανένα μέρος. Οφείλουμε να προσπαθήσουμε για το καλύτερο και οι Ευρωπαίοι πολιτικοί οφείλουν να προσπαθήσουν να βρουν λύσεις να συνεργαστούν με τη Ρωσία. Δεν είναι πάντα εύκολο αλλά συνυπάρχουμε, θα συνυπάρχουμε, η Ρωσία είναι μεγάλος προμηθευτής πρώτων υλών, είναι μία μεγάλη αγο-*

ρά για την ΕΕ, τους χρειαζόμαστε και μας χρειάζονται. Θα πρέπει να ενεργήσουμε με σύνεση», με την ίδια «*σύνεση*» προφανώς που ενεργεί ο Τσίπρας που πολεμούσε τα μέτρα της ΕΕ ενάντια στη Ρωσία λόγω της προσάρτησης της Κριμαίας.

Με αυτή του την ανοιχτή τοποθέτηση υπέρ μιας φιλορώσικης πολιτικής όχι απλά της Ελλάδας, αλλά όλης της Ευρώπης γίνεται κατανοητό γιατί η κυβέρνηση Τσίπρα σπρώχνει αυτήν την καθεστωτική βδέλλα στα κεντρικά πάνελ της Δύσης χωρίς κανένα από τα κοινοβουλευτικά κόμματα, ιδιαίτερα τα εμφανιζόμενα «αντικαπιταλιστικά», να ξεστομίζουν κουβέντα κριτικής. Πιστεύουμε πάντως πως ένας από τους βασικούς στόχους αυτής της διεθνούς προώθησης του Μυτιληναίου σε αυτή τη συγκεκριμένη στιγμή είναι και η ψυχολογική αποδυνάμωση των αντιστάσεων του ντόπιου βιομηχανικού κεφάλαιου που εκδηλώνονται τελευταία ενάντια στον νέο ΣΕΒ. Ξέρουν καλά οι σοσιαλφασίστες που κυβερνάνε τη χώρα ότι η ντόπια αστική τάξη συμπεριφέρεται απέναντι σε κάθε εσωτερικό παράγοντα ανάλογα με την στήριξη που έχει από τον ιμπεριαλιστικό κόσμο. Ένας πρόεδρος λοιπόν του ΣΕΒ που κάθεται σαν συνομιλητής και σύμμαχος στο ίδιο τραπέζι με τον Λιου (ΗΠΑ), τον Ντάισελμπλουμ (ΕΕ) και καλεί σε σύσφιξη των σχέσεων αυτών των δύο οικονομικών γιγάντων με την Ρωσία χωρίς να συναπτήσει καμιά αντίρρηση από τους προηγούμενους, λογαριάζεται αλλιώς από την αστική του αντιπολίτευση.

Οι μόνοι άνθρωποι που δεν φοβούνται τους Μυτιληναίους δση υποστήριξη κι αν έχουν από τον ιμπεριαλιστικό κόσμο και που τολμάνε να τις κατεβάσουν από το άλογο και να τις ξαπλώσουν καταγής είναι οι εργαζόμενοι της πόλης και του χωριού, οι άνεργοι και γενικά η φτωχοποιία της χώρας. Με μια μόνο προϋπόθεση: να έχουν καταλάβει ποιοι είναι. Αυτό θέλει τον χρόνο του, αλλά δεν θα αρηήσει τόσο πολύ όσο φαίνεται από πρώτη άποψη. Και τα γεγονότα και η συνείδηση της επαναστατικής πρωτοπορίας και η συνείδηση και οργάνωση των μαζών θα επιταχυνθούν, στην αρχή με την επέλαση του κακού και μετά με την ανεπιθύηση του καλού.

στα 250.000 Ευρώ, που είναι ίσος με 3% X 250.000 Ευρώ= 7.500 Ευρώ. Με λίγα λόγια θα κάνει μια εικονική αγορά για την οποία θα πληρώσει στην πραγματικότητα στον πρώτο αγοραστή τα 53000 Ευρώ που αυτός πλήρωσε, συν κάποιο κέρδος γι αυτόν τον αγοραστή, ας πούμε 10%, δηλαδή συν 5.300 Ευρώ, συν τα 7.500 Ευρώ στην εφορία της δεύτερης αγοράς, συν συμβολαιογραφικά περίπου 4.000 Ευρώ, δηλαδή σύνολο 69800 Ευρώ. Αυτό σημαίνει κέρδος περίπου 190.000 για τον δεύτερο ιδιοκτήτη για την απόκτηση βίτσας και ένα σπίτι με μελλοντική πολύ μεγαλύτερη αξία στο κέντρο της Αθήνας.

Πιστεύουμε ότι αυτή η κομπίνα θα πραγματοποιείται σε όλο και μεγαλύτερη κλίμακα γιατί το ελληνικό κράτος, πάλι με διακομματική συμφωνία πρέπει να μείνει ανοιχτή μια μεγάλη νομική τρύπα που διευκολύνει αυτήν την κομπίνα. Συγκεκριμένα η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ διαρκώς αναβάλλει και ανέβαλε τελευταία την ψήφιση νόμου για τη φορολογία υπεραξίας στην πώληση ακινήτων. Αν ίσχυε αυτή η φορολογία ο πρώτος κινέζος αγοραστής

θα έπρεπε να πληρώσει σημαντικό φόρο στο ελληνικό δημόσιο για το ποσό της διαφοράς που κέρδισε όταν στο παράδειγμά μας αγόρασε ένα σπίτι με 50.000 και το πούλησε με 250.000 δηλαδή κέρδισε σε ένα χρόνο 200.000 Ευρώ.

Εδώ θα μπορούσε κανείς να ρωτήσει : Και γιατί να μην γίνει η κομπίνα απ ευθείας ανάμεσα στον έλληνα αρχικό ιδιοκτήτη και στον τελικό κινέζο αγοραστή; Έχει γίνει κι αυτό (<http://www.toxrima.gr/polyvntai-400-000-spitia-playground-i-elladgia-kse/>). Μα αυτή είναι μια απάτη που δεν πρέπει να γίνει γρήγορα γνωστή γιατί στρέφεται ενάντια στο ελληνικό δημόσιο, αλλά και ενάντια στην ΕΕ που έχει δεχτεί να δώσει αυτή τη Βίτσα για ενίσχυση της οικονομίας ενός κράτους μέλους της και της ίδιας της ΕΕ. Αν πούλανε απ ευθείας οι πτωχευμένοι έλληνες η κομπίνα θα γίνει γρήγορα γνωστή, γιατί αυτό το μυστικό δεν μπορεί να διαφυλαχτεί από έναν έλληνα ιδιοκτήτη που μόλις έχασε το σπίτι του για ψίχουλα. Μπορεί όμως να διαφυλαχτεί σαν «πατριωτικό» καθήκον των υπηκόων μιας χώρας που πραγματοποιεί ληστεία σε βά-

ρος της αποικίας της. Γι αυτό είναι απαραίτητος ο συμπατριώτης μεσάζοντας .

Η ληστεία θα συνεχιστεί

Αυτή η ληστεία πιστεύουμε ότι θα συνεχιστεί. Το πέρασμα της ακίνητης περιουσίας στα χέρια των νέο-μαυραγοριτών ντόπιων και ξένων θα συνεχιστεί σε όλη την Ελλάδα και θα σταματήσει μόνο όταν αυτή η μεταφορά πλούτου θα έχει δώσει στο νέο- αποικιακό μπλοκ Ρωσίας-Κίνας μια ισχυρή και κυρίως σταθερή υλική βάση πολιτικής κυριαρχίας, όπως είναι αυτή της έγγειας ιδιοκτησίας που τόσο πολύ του λείπει, όπως ιστορικά έλειψε στον τσαρισμό στην απόπειρα κυριαρχίας του στην Ελλάδα στην καποδιστριακή περίοδο. Γι αυτό ο ΕΝΦΙΑ θα συνεχιστεί και μάλιστα σχεδιάζεται να διπλασιαστεί για τη μεσαία και ανώτερη έγγεια ιδιοκτησία μέσω της αύξησης του πρόσθετου φόρου, ενώ σε περιοχές όπου το πλιάτσικο είναι σε έξαρση, όπως είναι τα Εξάρχεια σχεδιάζεται η άνοδος των αντικειμενικών τιμών ακριβώς μέσω αυτής της εικονικής

αύξησης των τιμών των αγοραπωλησιών ακινήτων. Υπάρχει μια σειρά δημοσιευμάτων, που προφανώς διαρρέονται από κυβερνητικούς κύκλους, που λένε ότι οι αντικειμενικές τιμές θα πέσουν στις πολύ ακριβές περιοχές γιατί έχουν πέσει πολύ οι εμπορικές τιμές τους, πράγμα που ισχύει, αλλά ότι θα αυξηθούν σε μερικές φτηνές ως τώρα περιοχές της Αθήνας, όπου οι εμπορικές τιμές έχουν αυξηθεί τάχα λόγω Airbnb οπότε και ακριβότερων ενοικίων. Με λίγα λόγια οι εικονικές τιμές των ακινήτων για τη Χρυσή Βίτσα μπορούν να χρησιμοποιηθούν από το συριζέικο νέο-δωσολογικό καθεστώς για να αυξηθούν οι αντικειμενικές τιμές οπότε και ο ΕΝΦΙΑ, οπότε να διατεθούν πιο πολλά ακίνητα για πώληση στις περιοχές προς ληλασία.

Αυτή η μέθοδος χρησιμοποίησης της υπερφορολόγησης για να πέφτουν οι τιμές των σπιτιών υπέρ των νέο-μαυραγοριτών έχει ήδη εφαρμοστεί σε περιοχές της παραλιακής του Σουνίου πχ στην Ανάβυσσο όπου αγοράζουν σπίτια κατά πλειοψηφία ρώσοι και κινέζοι νεοαποικιοκράτες και όπου, επειδή δεν υπάρχουν αντικειμενικές τιμές (επει-

δή με πρόθεση δεν προχωράνε οι πράξεις εφαρμογής για την πλήρη ένταξη πολλών περιοχών στο σχέδιο πόλης), οι εφορίες τις ορίζουν κατ εκτίμηση παίρνοντας υπ όψιν τους πανάκριβες εικονικές αγορές που γίνονται εκεί . Έτσι δεν γίνονται γονικές παροχές και κληρονομίες οπότε τα ακίνητα σκοτώνονται κυριολεκτικά σε τιμές ακόμα και 10 φορές μικρότερες από τις κατ εκτίμηση της εφορίας.

Δεν αποκλείεται λοιπόν μέσα από τις καλοσυντηρούμενες στάχτες και τα χαλάσματα των Εξαρχειών να δει κανείς να προβάλλουν ψηλότερες αντικειμενικές, οι οποίες καθόλου δεν θα ενοχλούν τους δεύτερους αγοραστές που αναφέραμε.

Να γιατί πιστεύουμε ότι το πολύμορφο φορολογικό και οικονομικό σαμποτάζ σε όλη την Ελλάδα δεν θα σταματήσει όσο δεν μεταφερθεί στα νέα ανατολικά αφεντικά και στους δυτικούς φίλους τους ένα τεράστιο μέρος του ελληνικού πλούτου.

ΤΟ ΝΟΗΜΑ ΚΑΙ ΤΑ ΟΡΙΑ ΤΗΣ ΑΝΑΒΙΩΣΗΣ ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΥ ΚΑΝΙΒΑΛΙΣΜΟΥ ΣΤΟ ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΟ

Συνέχεια από τη σελ. 1

χτηκε ότι το όνομα Μακεδονία δεν «είναι η ψυχή μας» αφού το συνθετικό Μακεδονία κάνει για όλες τις άλλες δουλειές της γειτονικής χώρας εκτός από το να συμμετέχει στο NATO και στην ΕΕ. Αυτό το γεγονός σε συνδυασμό με το ότι η Ελλάδα δεν ενοχλήθηκε ποτέ από τους αυξανόμενους δεσμούς της συγκεκριμένης χώρας με την όλο και πιο αγαπητή φίλη μας ορθόδοξη Ρωσία που την αναγνωρίζει με το ανθελληνικότατο σκέτο Μακεδονία, οδηγεί στο συμπέρασμα ότι μάλλον η ψυχή μας, δηλαδή η ψυχή του πολιτικού συστήματος που διαμορφώνει την κοινή γνώμη είναι απλά αντιδυτική και φιλορώσικη.

Είναι μάλιστα χαρακτηριστικό ότι την ίδια χρονιά 2008 που η κυβέρνηση Καραμανλή έβαζε το βέτο στο NATO στο Βουκουρέστι, έκανε αποδεκτή για πρώτη φορά σε μια μόνιμη ονομασία, τη δυνατότητα χρήσης του συνθετικού Μακεδονία οπότε και την άρση του βέτο, αρκεί το μακεδονικό συνθετικό να έφερε «γεωγραφικό προσδιορισμό» και να χρησιμοποιούνταν «έναντι όλων». Αυτή η μικρο-υποχώρηση έγινε στη συνέχεια η νέα εθνική θέση στη χώρα μας. Όμως τότε η κυβέρνηση Γκρούεφσκι δεν συζητούσε μια τέτοια λύση, οπότε η νέα θέση δεν είχε επίπτωση στο βέτο. Τώρα που η κυβέρνηση Ζάεφ της Δημοκρατίας της Μακεδονίας, για τους λόγους που θα εξετάσουμε παρακάτω, δέχεται τη σύνθετη ονομασία με γεωγραφικό προσδιορισμό προκειμένου να αρθεί το βέτο, ο ίδιος αυτός Καραμανλής έβαλε σε κάποια αμφισβήτηση τη σύνθετη ονομασία και πρακτικά συντάχθηκε με τα συλλαλητήρια. Αυτό δεν σημαίνει ότι έπαψε αυτή να είναι η νέα εθνική θέση, αλλά απλά ότι ο ρωσόδουλος Καραμανλής έχει αναλάβει αυτή τη φορά να παίζει έναν άλλο, πιο αντιπολιτευτικό ρόλο μέσα στη νέα διαπραγματεύση για την άρση του βέτο. Δεν υπάρχουν εθνικές θέσεις στο ονοματολογικό. Υπάρχει μόνο το αντι-Νατοϊκό (και δευτερευόντως το αντι-ΕΕ) βέτο και οι ονοματολογικές αλλαγές που το υπηρετούν.

Τις αλλαγές αυτές τις λέμε μικρο-υποχωρήσεις γιατί όλα αυτά τα ονόματα αποτελούν όχι μόνο μορφές βίας και ταπεινωτικής άρνησης του ονόματος που έχει δώσει ένας λαός στη χώρα του και το οποίο η συντριπτική πλειοψηφία των χωρών της γης αναγνωρίζει, αλλά κυρίως σημαίνουν, όπως θα δούμε παρακάτω σε αυτό το άρθρο, την άρνηση της εθνικής του ύπαρξης και υπόστασης. Σε αυτήν την άρνηση η Ελλάδα συμπαράτασσεται απόλυτα με τη Βουλγαρία και τη Ρωσία, παρόλο που αυτές δεν έχουν κανένα πρόβλημα στο να αναγνωρίσουν το όνομα του κράτους. Αυτή η βαθύτερη διάσταση ξεπερνάει κατά πολύ το ζήτημα της ένταξης της χώρας στην ΕΕ και την ΕΕ, και αφορά την κρατική της ακεραιότητα, ενότητα και ανεξαρτησία.

Μόνο μέσα από αυτό το στρατηγικό πρίσμα μπορεί να καταλάβει κανείς αυτή τη διαρκώς ανανεούμενη και πάντα αμφίβολη ελληνική «ευελι-

ξία» και «ρευστότητα» καθώς και τη διαρκώς αναθερμαινόμενη εσωτερική κομματική διένεξη, κυρίως θεατρική πλέον, γύρω από την «ονοματολογία».

Πάλι το όνομα στο προσκήνιο λόγω NATO

Το «όνομα» μπήκε τώρα ξανά με έντονο τρόπο σαν πρώτο πολιτικό ζήτημα στην ημερήσια διάταξη, γιατί όπως και το 2008, το NATO θα αποφασίσει πάλι και συγκεκριμένα τον Ιούλη για το αίτημα της ένταξης, που το έχει υποβάλει αυτή τη φορά η κυβέρνηση Ζάεφ. Όπως και το 2008 η Ρωσία δεν θέλει με τίποτα να μπει η γειτονική χώρα στο NATO, γιατί αν μπει, η διαδικασία απορρόφησης της στο «ορθόδοξο τόξο» που ήδη και με αρκετή επιτυχία έχει ξεκινήσει χάρη στις αλβανικές επιθετικές πιέσεις και στα διαρκή ελληνικά αντιευρωπαϊκά βέτο, δεν θα ενισχυθεί αλλά θα ανακοπεί σε πολύ μεγάλο βαθμό. Ήδη η Ρωσία, που έχει από το 2014 δηλώσει ότι η ένταξη της Δημ. της Μακεδονίας, όπως και του Μαυροβουνίου στο NATO αποτελεί προβοκάτσια, προσπαθεί να ξεσηκώσει μένος στη γειτονική χώρα ενάντια σε μια συμφωνία για την ένταξη στο NATO λέγοντας ανάμεσα στα άλλα (http://www.mid.ru/en/press_service/minister_speeches/-/asset_publisher/70vQR5KJWVmr/content/id/3018203) με το στόμα του Λαβρόφ ότι: «Η επιτάχυνση των συνομιλιών για το όνομα μεταξύ των αρχών στη Μακεδονία και στην Ελλάδα σχετίζεται με την επιθυμία των ΗΠΑ να βάλουν τη Μακεδονία στο NATO... και εφόσον η Ελλάδα είναι ήδη στο NATO, δεν της προτείνεται να κάνει υποχωρήσεις, σε αντίθεση με τη Μακεδονία την οποία πρέπει να εντάξουν στο NATO». Εδώ αυτό που λέει ουσιαστικά ο Λαβρόφ είναι ότι το NATO θέλει με το ζόρι να κάνει τη χώρα μέλος του αρνούμενος με θράσος το γεγονός ότι η ένταξη στο NATO είναι πάγια θέληση της συντριπτικής πλειοψηφίας των πολιτικών δυνάμεων της χώρας, κρύβει ότι ήταν η κυβέρνηση Ζάεφ που έκανε στο NATO την αίτηση να ξανασυζητήσει το ζήτημα της ένταξης και καλεί τη Δημοκρατία της Μακεδονίας να μην υποκύψει στις πιέσεις του NATO, δηλαδή να μην αλλάξει το όνομά της, αφού η Ελλάδα όντας στο NATO δεν έχει λόγους να υποχωρήσει. Δηλαδή ενθαρρύνει την Ελλάδα να μην υποχωρήσει. «Σε όποια ονομασία και αν καταλήξουν η Ελλάδα και η Μακεδονία για τη Πρώτη Γιουγκοσλαβική Δημοκρατία της Μακεδονίας, εάν αυτή αποφασισθεί επίσημα και επικυρωθεί στο σύνταγμα των Σκοπίων, ασφαλώς και όλοι θα την αναγνωρίσουν. Όμως την ουσία των όσων συμβαίνουν, ελπίζω ότι όλοι την αντιλαμβάνονται και συνίσταται στο εξής: στην περίπτωση αυτή το θέμα δεν είναι να ληφθούν υπ' όψιν κάποια γενικά και ιδιαίτερα γνωρίσματα των δύο γειτονικών λαών, αλλά το να κάνουν τη μια από τις χώρες αυτές οπωσδήποτε μέλος του NATO». Σημειώνουμε εδώ ότι ο ελληνικός λαός δεν έμαθε ποτέ τη δήλωση του Λαβρόφ όπως έγινε και όπως την αναφέρουμε, γιατί το κυβερνητικό ΑΠΕ, από όπου

όλο το ίντερνετ πήρε τη σχετική είδηση, έκρυψε ότι ο Λαβρόφ αποκάλυψε τη γειτονική χώρα τρεις φορές Μακεδονία, πλαστογραφώντας και τις τρεις το «Μακεδονία» σε «Σκόπια». Αφού η ΟΑΚΚΕ έκανε την καταγγελία, υπήρξε άλλη μία (<http://ellinikahoaxes.gr/2018/01/18/routin-pernoume-prise-tin-anagnorisi-tis-pgd-m-os-makedonia/>), αλλά κανένα ΜΜΕ και κανένα κόμμα δεν διόρθωσαν την ενημέρωσή του στο λαό. Δηλαδή οι εγκάθετοι του Πούτιν στην Ελλάδα ηγέτες όλων των πολιτικών κομμάτων επέτρεψαν στο αφεντικό τους τη Ρωσία να κάνει το φίλοστη γειτονική χώρα αποκαλώντας την Μακεδονία, αλλά για να μη θυμώσει ο λαός της υποτελους του Ελλάδας δέχτηκαν την πλαστογραφία του ΑΠΕ.

Η ένταξη της Δημοκρατίας της Μακεδονίας στο NATO δεν οφείλεται σε κάποια ειδική NATOφιλία του λαού της, αλλά γιατί περιμένει ότι μέσα από αυτήν θα μπορεί να γλυτώσει κυρίως από το διαμελισμό που επιδιώκουν οι αλβανοί σοβινιστές, και λιγότερο από την ενσωμάτωση στη Βουλγαρία που επιδιώκουν, αλλά προς το παρόν κρύβουν αρκετά οι Βούλγαροι σοβινιστές.

Το ερώτημα που πρέπει ωστόσο να απαντηθεί είναι γιατί η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ φαίνεται τόσο παθιασμένη να βρεθεί αυτή τη φορά μια λύση με σύνθετη ονομασία την ώρα που επίσης η κυβέρνηση της γειτονικής χώρας, η κυβέρνηση Ζάεφ αποδέχεται τη σύνθετη ονομασία, και μάλιστα οι δυο κυβερνήσεις έχουν μεταξύ τους άριστες και όλο και πιο θερμές σχέσεις; Δηλαδή η κυβέρνηση Τσίπρα ρισκάρει ή θέλει να μπει η γειτονική χώρα στο NATO μέχρι του σημείου να δυσκολεύει τη σχέση της με τον Καμμένο ενώ προηγούμενα είχε ενθαρρύνει υπουργούς της σαν τον Μουζάλα, ή φίλους της σαν τον δήμαρχο της Θεσσαλονίκης Μπουτάρη να αποκαλούν τη γειτονική χώρα ακόμα και σκέτη Μακεδονία για να εξοικειώνουν την κοινή γνώμη με μια άλλη λογική; Τέλος γιατί γεννάει ο Τσίπρας τέτοιες ελπίδες στη γειτονική χώρα και τέτοιες ελπίδες στο NATO, αλλά και στην ΕΕ που επίσης θέλει την ένταξη της, αν πρόκειται αύριο να υπαναχωρήσει στο όνομα και να πει τα αντίθετα;

Όλο το ζήτημα με το όνομα αυτή τη φορά είναι η εγχείρηση στο VMRO

Η εξήγηση της «ειρηνόφιλης», «διπλασιαστικής» και φαινομενικά «φιλονατοϊκής» γραμμής Τσίπρα βρίσκεται στην εσωτερική διαμάχη στη Δημοκρατία της Μακεδονίας.

Την αλλαγή του ονόματος της χώρας την έχει δεχτεί το σε γενικές γραμμές ευρωπαϊκό Σοσιαλδημοκρατικό κόμμα και ο αρχηγός του και πρωθυπουργός Ζάεφ που σύμφωνα με την πολιτική του συμπεριφορά λειτουργεί σαν ρωσόφιλος μεταμφιεσμένος σε ευρωπαϊό, όπως ήταν πχ παλιότερα ο Σημίτης ή τώρα ο ομόλογός του Τσίπρας. Αυτήν την αλλαγή του ονόματος δεν την έχει δεχτεί η αντιπολίτευση του VMRO στο οποίο παρά την αλλαγή ηγεσίας ουσιαστικός ισχυρός

άνδρας παραμένει ο Γκρούεφσκι, όπως ισχυρή μένει και η γραμμή του και μάλιστα πλειοψηφική στη χώρα για μη αλλαγή του ονόματος. Το ότι αυτή η γραμμή είναι πλειοψηφική στη χώρα το αποδεικνύει το γεγονός ότι ο Ζάεφ δεν θέλει δημοψήφισμα για το όνομα, αλλά μεγάλη εθνική συμφωνία στη Βουλή, δηλαδή συμφωνία με όλο το VMRO με διάσπασή του. Έτσι το ζήτημα του ονόματος έχει γίνει αυτή τη στιγμή εργαλείο του Ζάεφ για να κάνει τον εξής εκβιασμό στο μακεδονικό λαό: «Η δεχόμαστε τη σύνθετη ονομασία, τώρα που έχουμε μαζί μας μια διαλλακτική και μάλιστα φιλική κυβέρνηση στην Ελλάδα, τα βρίσκουμε μαζί της στο όνομα και μπαίνουμε στο NATO και στη συνέχεια στην ΕΕ, ή αφήνετε τους διεφθαρμένους εθνικιστές του Γκρούεφσκι να σας οδηγούν στην απομόνωση από τη Δύση και τελικά στη διάσπαση και διάλυση του κράτους. Βοηθήστε λοιπόν εμάς τους πολύ πιο ευρωπαϊόφιλους και ιδεολογικά πιο δυτικοφίλους Σοσιαλδημοκράτες να μείνουμε στην εξουσία και να εκκαθαρίσουμε σε βάθος το μακεδονικό κράτος από τους βαθιά ριζωμένους σε αυτό εθνικιστικούς μηχανισμούς του VMRO».

Αυτός δεν είναι ένας εκβιασμός μόνο από το εσωτερικό της χώρας, είναι κυρίως ένας εκβιασμός από το εξωτερικό, δηλαδή από την ΕΕ με το ρώσικο ντουέτο Μογκερίνι-Γιουνκέρ, και κυρίως από το πιο σημαντικό για τη Δημοκρατία της Μακεδονίας NATO.

Αν κρίνουμε από τη μονόπλευρη πελώρια πίεση που ήδη ασκεί το NATO στο VMRO νομίζοντας ότι έτσι θα βρει λύση για το όνομα, οπότε θα αντιμετωπίσει τη ρώσικη διείσδυση στα Βαλκάνια γενικότερα και στη Δημ. της Μακεδονίας ειδικότερα, η μωπική Δύση θα παίξει για μια ακόμα φορά το ρώσικο παιχνίδι. Αυτό που θα πετύχει θα είναι να εξοντώσει το πιο φιλικό της κομμάτι μέσα στο VMRO, εκείνο του Γκρούεφσκι, που στην περσινή κρίση νικημένο στις εκλογές και σε σύγκρουση με ένα Σοσιαλδημοκρατικό κόμμα που είχε μαζί του την ΕΕ, απάντησε με ένα ηχηρό «όχι» στην πρόσκληση της Μόσχας να συμμαχήσει μαζί της κατά του NATO λέγοντας ότι επιμένει να μπει η χώρα στο NATO και την ΕΕ. Τώρα η Δύση συμμαχεί με τον Ζάεφ ενάντια σε αυτό ακριβώς το φιλοδυτικό και λιγότερο ρωσόφιλο κομμάτι του μακεδονικού εθνικισμού.

Ως τώρα το VMRO του Γκρούεφσκι δεν υποκύπτει σε αυτόν τον εκβιασμό και δεν δέχεται αλλαγή της συνταγματικής ονομασίας της χώρας, ενώ καταγγέλλει και την κλειστή διαδικασία με προσωπικές συναντήσεις με την ελληνική κυβέρνηση που ακολουθεί η κυβέρνηση Ζάεφ, (<http://english.republika.mk/mickoski-i-and-vmro-dpmne-are-against-changing-the-name-and-identity-of-the-nation/>), ενώ ο Μίτσκοσκι, ο διάδοχος του Γκρούεφσκι φαίνεται να στηρίζεται μόνο από το μισό του κόμμα, πράγμα που δείχνει ότι ο Ζάεφ έχει τουλάχιστον αντικειμενικούς συμμάχους μέσα στο VMRO (<http://www.balkaninsight.com/en/article/macedonia-s-opposition-struggles-to-consolidate-mp-ranks-01-11-2018>), Το αληθινά δύσκολο βέβαια για το VMRO δεν είναι μόνο να μην υποχωρήσει στο όνομα, αλλά να μην υποταχτεί και στη Ρωσία που παριστάνει την αδιάλλακτη στο ζήτημα του ονόματος, ενώ δεν κρύβει τον αντιμακεδονισμό της στο βαθύτερο ζήτημα του έθνους.

Εννοείται ότι αν από την άλλη το VMRO του Γκρούεφσκι υποχωρήσει στον εκβιασμό του Ζάεφ, της ΕΕ και του NATO θα μπει σε ανοικτή εσωτερική κρίση η οποία θα εξελιχθεί σε διάσπαση από όπου ενισχυμένοι θα βγουν οι ρωσόφιλοι μέσα και έξω από το VMRO οι οποίοι εμφανίζονται σαν οι πιο απόλυτα αδιάλλακτοι και ήδη δηλώνουν μέσω εθνικιστικών ομάδων, ιδιαίτερα στο εξωτερικό, ότι δεν αξίζει η χώρα να μπει σε ένα NATO και μια ΕΕ που ποδοπατούν το όνομα και την εθνική της συνείδηση.

Αν το VMRO δεν υποχωρήσει ούτε στη Δύση, ούτε στη Ρωσία, η πίεση σε αυτό από την ΕΕ και το NATO, που πια βρίσκεται κάτω από την ηγεσία του ρωσόφιλου Τραμπ, θα γίνει αφόρητη, ιδιαίτερα με την αξιοποίηση του αλβανικού εθνοσοβινιστικού διασπαστικού παράγοντα, αλλά και με την αξιοποίηση του βουλγαρικού μεγαλοκρατικού σοβινισμού με τους οποίους έχει τους στενότερους δεσμούς του ο Ζάεφ. Αυτό που κάνουν η κυβέρνηση Τσίπρα, το νέο ΠΑΣΟΚ, το ψευτοΚΚΕ και ο Μητσοτάκης, υψώνοντας ψηλά όσο ποτέ το λάβαρο της σύνθετης ονομασίας του Βουκουρεστίου, είναι να λένε στην ΕΕ και στις ΗΠΑ: «Εμείς θέλουμε μια λύση κάνοντας μια πολιτική θυσία απέναντι στις εθνικές ευαισθησίες του λαού μας, στους συμμάχους μας στην κυβέρνηση και στις πιο δεξιές τάξεις της νεοδημοκρατικής αντιπολίτευσής μας. Ωρα λοιπόν και σεις να πιέσετε αποφασιστικά τους εθνικιστές του VMRO να υποχωρήσουν. Μην χάσετε την ευκαιρία. Δεν θα μπορούμε επ' άπειρον να κρατάμε τον Καμμένο να μην ρίξει την διαλλακτική κυβέρνηση Τσίπρα, ούτε τον Ιερώνυμο να στέκεται μακριά από τα συλλαλητήρια, ούτε ακόμα περισσότερο να εμποδίζουμε τον Καραμανλή και το Σαμαρά να ριξουν το διαλλακτικό Μητσοτάκη».

Όλοι οι παραπάνω πολιτικοί παράγοντες «διαλλακτικοί» και «αδιάλλακτοι» μοιράζονται στην πραγματικότητα ρόλους. Ήδη οι «αδιάλλακτοι» έδωσαν μια σημαντική παράσταση στο συλλαλητήριο της Θεσσαλονίκης, που αποδεχόμενο στους κόλπους του ανοιχτά τους χρυσαιγίτες, απέδειξε όχι απλά τη φασιστική αλλά και τη φιλονατοϊκή του φύση. Εννοείται ότι οι ίδιοι είναι κατάλληλοι να παίξουν και το ρόλο των πολύ οργισμένων στην απίθανη περίπτωση που το VMRO υποχωρήσει τόσο πολύ στο όνομα ώστε η γειτονική χώρα να κινδυνεύσει να μπει στο NATO. Τότε θα κάνουν τόση φασαρία ώστε ΕΕ και NATO θα αναγνωρίσουν ότι ο Τσίπρας δεν μπορούσε να κάνει τίποτα άλλο από το να γίνει κι αυτός λίγο αδιάλλακτος οπότε η οποία συμφωνία θα χαλάσει.

Οι αμοιβαίες εκκαθαρίσεις των εθνικιστικών και ευρωπαϊκόφιλων κομμάτων πάγια μέθοδος διείσδυσης και κυριαρχίας της ρώσικης υπερδύναμης.

Αυτό το έργο των εσωτερικών πολιτικών εκκαθαρίσεων, που το ζει τελευταία με πιο μεγάλη ένταση και σε πολύ πιο πυκνό χρόνο η Δημοκρατία της Μακεδονίας, το έχουμε ξαναδεί να εκτυλίσσεται σε χρόνο δεκαετιών στην Ελλάδα. Έχουμε δει δηλαδή το πως αρχικά οι ρωσόφιλοι χρησιμοποιήσαν τους εθνικιστές του ΠΑΣΟΚ για να εγχειρίζουν τη ΝΔ και το νεοδημοκρατικό μεταχουντικό κράτος. Μετά το 1985 είδαμε πως χρησιμοποίησαν την ως τότε δυτικόφιλη ΝΔ του Κ. Μητσοτάκη και τον ψευτοευρωπαϊό Σημίτη για να εκκαθαρίσουν το κράτος και το αρχικά εθνικιστικό στο στελεχικό του μηχανισμό ΠΑΣΟΚ από τους αυτοδυναμικούς εθνικιστές αρχικά του Κουτσόγιωργα, και μετά των Αρσενικών, των Τσοχατζοπουλικών, των «Λοχαγών» κλπ. Μετά από όλες αυτές τις αμοιβαίες εκκαθαρίσεις μεταξύ εθνικιστών και ευρωπαϊκόφιλων που συνεχίστηκαν για 35 χρόνια, στην ηγεσία της ΝΔ βρέθηκαν οι ρωσοδούλοι Καραμανλής ο Β και ο Σαμαράς και τελικά το φιλόδοξο δυτικοφανές άθυρμά τους, ο ασπώνδουλος Μητσοτάκης, ενώ στο καταμαδημένο ΠΑΣΟΚ των μικροαστών που εκτελούσαν χρέη αστικής τάξης αληθινός αρχηγός βρέθηκε τελικά ο ραδιούργος και πάντα ρωσοδούλος Λαλιώτης πίσω από το άθυρμα του που λέγεται Γεννηματά. Παντού αυτές οι εκκαθαρίσεις διεκπεραιώθηκαν μέσω επιλεκτικών υπαρκτών και ανύπαρκτων σκανδάλων. Παντού ο φασισμός, ιδιαίτερα στα χρόνια των Πούτιν και των Σι, έρχεται στην εξουσία κυρίως μέσα από την πάλη ενάντια στη διαφθορά, η οποία στην ουσία καταργεί την πολιτική πάλη πάνω στα μεγάλα ορατά ζητήματα που αφορούν πολιτικές γραμμές, κόμματα και τάξεις και την αντικαθιστά με αστυνομικού τύπου εκκαθαρίσεις πολιτικών προσώπων είτε αυτά είναι, είτε δεν είναι ένοχα οποιασδήποτε πράξης διαφθοράς. Και μόνο το γεγονός ότι ο φίλος του πράκτορα Τσίπρα Ζάεφ έρχεται στην εξουσία διεκδικώντας την πολιτική εξόντωση και φυλάκιση μέσω σκανδάλων των βασικών αντιπάλων του μέσα στο VMRO μας πείθει ότι η πολιτική του είναι φασιστική και ξέρουμε καλά ότι το κέντρο του φασισμού σήμερα στα Βαλκάνια και στον κόσμο είναι ένα: η πούτινική Ρωσία. Αν ο Ζάεφ σταθεροποιηθεί στην εξουσία και το VMRO εκκαθαριστεί από τους αληθινούς αντιπάλους του μέσα σε αυτό θεωρούμε πολύ πιθανό ότι μετά από αυτό θα παρακολουθήσουμε την εκκαθάριση του δικού του Σοσιαλδημοκρατικού κόμματος με τη βοήθεια των αγανακτισμένων και πιθανά χειρότερων στοιχείων του εκκαθαρισμένου VMRO που εύκολα θα το κατηγορούν για την προδοτική σύμπλευση με ΕΕ και ΝΑΤΟ στο όνομα. Θεωρούμε ήδη ότι το ρεύμα του VMRO που έκανε την αιματηρή επίθεση στη Βουλή κατά του σοσιαλδημοκρατικού κόμματος στην περσινή κρίση, για να εμποδίσει το σχηματισμό της κυβέρνησής του είναι τέτοιας φασιστικής κοπής.

Αυτή η μέθοδος αλληλοεκκαθαρίσεως είναι ρώσικη πατέντα και την έχουμε ονομάσει «αμοιβαίο ξεμεί-

ρισμα πιθήκων»

Σε ότι αφορά την ίδια τη Ρωσία αυτή δεν χάνει όσο δεν αποκαλύπτεται το διπλό της παιχνίδι να μπαίνει και στους δύο πόλους και να παροξύνει κάθε οξυμένη αντίθεση μεταξύ των εχθρών της τόσο σε τοπικό όσο και σε παγκόσμιο επίπεδο.

Όπως λοιπόν στην Ελλάδα η Ρωσία έπαιξε πάντα με δύο γραμμές εναλλάξ ή και ταυτόχρονα παίρνοντας το μέρος της εθνικιστικής ενάντια στη φιλοευρωπαϊκή και το αντίστροφο, έτσι και στη Δημοκρατία της Μακεδονίας η Ρωσία εμφανίζεται κυρίως σαν φίλος του εγχειριζόμενου εθνικιστικού VMRO ενώ από την άλλη βάζει τους ανθρώπους της μέσα στο γενικά φιλοευρωπαϊκό αντιεθνικιστικό Σοσιαλδημοκρατικό Κόμμα να εγχειρίζουν το VMRO για λογαριασμό της. Στην Ελλάδα, που πια ελέγχει τις πολιτικές της ηγεσίες, κάνει το αντίστοιχο. Βάζει τους εθνοφασίστες ΧΑ, ΑΝΕΛ, Σαμαρά καθώς και το ρώσικο ντουέτο Καραμανλή και Σαββίδη (ΠΑΟΚ) να παίζουν τον πατριώτη, που τάχα δεν υποκύπτει στις πιέσεις των Νατοϊκών να υποχωρήσει η Ελλάδα στους «Σκοπιανούς», ενώ από την άλλη αναθέτει στους «ευρωπαίους και νατοϊκούς» Τσίπρα, Μητσοτάκη, Γεννηματά να συνεργάζονται με τους Ζάεφ και Σία για να στέλνουν το εξουθενωμένο VMRO στην αγκαλιά της Ρωσίας.

Στην προκειμένη περίπτωση πάντως, όσο και αν είναι αντιδραστικοί και ανόητοι οι Γκρούεφσκι όταν ισχυρίζονται ότι το νέο σλάβικο μακεδονικό έθνος είναι ιστορικός απόγονος των αρχαίων Μακεδόνων, θεωρούμε πολύ περισσότερο και μάλιστα ποιοτικά πολύ πιο αντιδραστικούς τους «αντιεθνικιστές» επικεφαλής του Σοσιαλδημοκρατικού κόμματος που είναι πρόθυμοι να πουλήσουν το δίκιο του λαού και του έθνους τους στο ζήτημα του ονόματος, όχι για να βρουν έστω μιας αμφίβολης ισχύος διέξοδο προς την ΕΕ και το ΝΑΤΟ, αλλά για να εξοντώσουν την αντιπολίτευσή τους και ταυτόχρονα να κλείσουν και αυτήν την αμφίβολη διέξοδο.

Ακόμα χειρότερα για να πετύχουν τους στόχους τους ο Ζάεφ και οι σύμμαχοί του μέσα στο Σοσιαλδημοκρατικό κόμμα ευνοούν τους χειρότερους εκβιαστές τους, τους εγκάθετους της Μόσχας πολιτικούς ραδιούργους που έχουν τη διακομματική εξουσία στην Αθήνα και που τους εμπόδισαν τόσα χρόνια να γίνουν μια ανεξάρτητη, ενιαία και ουσιαστικά κυρίαρχη χώρα που διαλέγει τους φίλους και τους συμμαχούς της. Δηλαδή ο Ζάεφ κατηγορεί σαν κύριο υπεύθυνο της μη εισόδου στο ΝΑΤΟ της χώρας του όχι τον ελληνικό σοβινισμό που θέλει να αλλάξει το όνομα της χώρας του, αλλά το VMRO που δεν θέλει να το αλλάξει. Για να κάνει αυτή την προδοσία πατάει στο εθνοσοβινιστικό κουσούρι του VMRO για να το απομονώσει και να το εκθέσει διεθνώς.

Η ελληνική ψευτοαριστερά στέλνει τη Δημοκρατία της Μακεδονίας στη Ρωσία μέσω του βουλγάρικου σοβινισμού. Η μεγαλύτερη προδοσία της

Αυτή η στάση ωστόσο του Ζάεφ και άλλων στελεχών του απέναντι στον

ελληνικό σοβινισμό και στους εκβιασμούς της κυβέρνησης Τσίπρα ενάντια στη χώρα του, δεν είναι κατά τη γνώμη μας ούτε η πιο επικίνδυνη ούτε η πιο σκοτεινή. Η πιο επικίνδυνη και πιο σκοτεινή είναι η φιλία του με το βουλγάρικο μεγαλοκρατικό σοβινισμό ο οποίος θέλει από πάντα να καταπιεί τη Δημοκρατία της Μακεδονίας. Πιστεύουμε ότι η Ρωσία θέλει να απορροφήσει τη Δημοκρατία της Μακεδονίας κυρίως μέσω των σοβινιστών αλλά και πολλών ψευτοευρωπαίων της Βουλγαρίας που είναι ρωσόφιλοι, όπως και οι πατεράδες τους σοσιαλφασίστες του Ζίφκοφ. Επίσης ενθαρρύνοντας και αναβιώνοντας τις επεκτατικές βλέψεις της Βουλγαρίας η Ρωσία εξαρτά βαθιά τους βούλγαρους σοβινιστές και σέρνει πίσω της και το πραγματικά φιλοδυτικό τμήμα της βουλγάρικης αστικής τάξης που καθόλου δεν είναι απαλλαγμένο από το μεγαλοκρατικό δηλητήριο. Το μεγαλοκρατικό βουλγάρικο σοβινισμό και τη μανία του να καταλάβει την προπολεμική Μακεδονία, τον είχε χρησιμοποιήσει πριν από τη νεοχιτλερική Ρωσία και η χιτλερική Γερμανία για να φέρει στην εξουσία της Βουλγαρίας τους φασίστες και να τους σύρει στο πλευρό της στον Β Παγκόσμιο πόλεμο.

Γι αυτό το λόγο η Ρωσία δεν αναγνωρίζει το μακεδονικό έθνος ενώ αναγνωρίζει το όνομα του κράτους, όπως εν μέρει κάνουν και οι έλληνες «αριστεροί» πράκτορες της ψευτοΚΚΕ και ΣΥΡΙΖΑ που μπορούν να κάνουν κάποια υποχωρησούλα στο όνομα αλλά καμιά απολύτως ως προς τη μη ύπαρξη μακεδονικού έθνους.

Είναι χαρακτηριστικό ότι η πρώτη αντιμακεδονική εκστρατεία του ελληνικού σοβινισμού το 1992 έφερε στην ηγεσία του VMRO και στην πρωθυπουργία της Δημ. της Μακεδονίας το μεγαλοβουλγάρο και ρωσόφιλο Γκεοργκίεφσκι κόντρα στην εθνοανεξαρτησιακή, δημοκρατική και αντιεθνικιστική γραμμή Γκλιγκόροφ του σοσιαλδημοκρατικού κόμματος. Το VMRO έδωσε τότε μεγάλη και μακρόχρονη μάχη μέσα του για να νικήσει τον Γκεοργκίεφσκι και το βουλγάρικο εθνικισμό. Φαίνεται τώρα ότι ο τελευταίος έχει κάνει κάποια μετάσταση στην ηγεσία του σοσιαλδημοκρατικού κόμματος. Το σίγουρο πάντως είναι ότι η συμφωνία φιλίας και συνεργασίας που υπέγραψε μόλις τώρα με τη Βουλγαρία ο Ζάεφ βρίσκει αντίθετο το VMRO, και σωστά καθώς αυτή η συμφωνία αφήνει ανοιχτά όλα τα ζητήματα αμφισβήτησης του μακεδονικού έθνους από τη Βουλγαρία. Τι είδους φιλία είναι αυτή δύο εθνών που το ένα από τα δύο δεν αναγνωρίζει την ύπαρξη του άλλου; Και τι σημαίνει το να υπογράφει αυτό το σύμφωνο η Δημ. της Μακεδονίας του Ζάεφ την ώρα που δέχεται εκβιασμό από μια τρίτη χώρα να διαλέξει ένα νέο όνομα που να σημαίνει ότι δεν κατοικείται από ένα ξεχωριστό έθνος, αλλά ότι είναι απλά μια περιοχή του πλανήτη; Το επόμενο βήμα γι αυτούς που λένε ότι δεν υπάρχει μακεδονικό έθνος είναι να το πουν βουλγάρικο και να δώσουν τη χώρα στη Βουλγαρία, πράγμα για το οποίο μόνο μια φασιστική υπερδύναμη σαν τη Ρωσία μπορεί να δώσει διευκολύνσεις, μεσολαβήσεις κλπ. Πρέπει να σημειώσουμε εδώ ότι μια πολύ σαφής

ένδειξη ότι η ελληνική κυβέρνηση θέλει την απορρόφηση της Δημ. της Μακεδονίας στη Ρωσία μέσω Βουλγαρίας είναι ότι πρόσφατα το Βουλγάρικο Πατριαρχείο έκανε δεκτό το αίτημα της Μακεδονικής Ορθόδοξης Εκκλησίας, που υποβλήθηκε πριν δυο μήνες με τη θερμή υποστήριξη του Ζάεφ, να γίνει εκείνο «η Μητέρα Εκκλησία» της μακεδονικής εκκλησίας. Η ελληνική Ιερά Σύνοδος διαμαρτυρήθηκε για αυτήν την αναγνώριση, κυρίως επειδή ισχυροποιούσε ονοματολογικά τη Δημοκρατία της Μακεδονίας (<http://www.eleftherostypos.gr/politiki/169729-i-boulgaria-sto-skopiano-me-proxima-tin-ekklisia-oi-kindunoi-gia-tin-ellada>), αλλά καθόλου δεν ενόχλησε την κυβέρνηση και το υπουργείο εξωτερικών. Αντίθετα η στάση της Ι. Συνόδου εξόργισε τον Κοτζιά ο οποίος γι αυτό το λόγο μίλησε για χρυσαιγιτισμό της εκκλησίας στο μακεδονικό (<https://freesunday.gr/politiki/item/17038-to-ekklhsia-sto-problhma-sta-balkania>).

Ενώ ο μεγαλοκρατικός βουλγάρικος σοβινισμός στο μακεδονικό εκφράζεται με την άρνηση ύπαρξης του μακεδονικού έθνους, όπως εκφράζεται και ο ελληνικός, είναι πιο επιθετικός στο σημείο αυτό γιατί θέλει να καταπιεί μια ολόκληρη ανεξάρτητη και κυρίαρχη χώρα, ενώ ο ελληνικός σοβινισμός δεν αναγνωρίζει τη μακεδονική εθνική μειονότητα στην Ελλάδα για να μπορεί κυρίως να κρύψει το ιστορικό εθνοεκκαθαριστικό του έγκλημα εναντίον της, και βαθύτερα για να κρύψει τον επεκτατισμό του νεοελληνικού κράτους. Ο ελληνικός αντιμακεδονισμός δηλαδή είναι σήμερα κύρια ιδεολογικός, επειδή έχει ολοκληρώσει χοντρικά το επεκτατικό του όνειρο, ενώ ο βουλγάρικος αντιμακεδονισμός, όπως άλλωστε και ο αλβανικός, είναι ζωντανά επεκτατικός. Τόσο πάντως η μεγαλοβουλγάρικη άρνηση της ύπαρξης μακεδονικού έθνους όσο και η μεγαλο-ιδεατική ελληνική είναι το σήμα κατατεθέν των δύο σοβινισμών και ακόμα πιο χαρακτηριστικά των προδοτών του κομμουνισμού στις δύο χώρες.

Όπως το πιο ηρωικό διεθνιστικό σημάδι των ελλήνων κομμουνιστών ήταν η αναγνώριση του μακεδονικού (ή σλαβομακεδονικού) έθνους από το ΚΚΕ, ιδιαίτερα στην εποχή που ήταν αρχηγός τους ο Ν. Ζαχαριάδης, έτσι, ίσως ακόμα περισσότερο, ήταν και το μεγαλύτερο σημάδι του ηρωικού διεθνισμού του βουλγάρικου κομμουνιστικού κόμματος που είχε ηγήσει του τον μεγάλο τριτοδιεθνιστή ηγέτη Δημητρώφ. Δεν είναι καθόλου τυχαίο ότι η καταστροφή των δύο κομμουνιστικών κομμάτων από το ρεβιζιονισμό και το σοσιαλφασισμό, (και μάλιστα του ελληνικού με την εκτέλεση του αρχηγού του, με τη διαγραφή των εξόριστων στελεχών του και τελικά με τη βίαιη διάλυση του), έγινε παράλληλα με την άρνηση από αυτά της ύπαρξης του μακεδονικού έθνους. Η θέση ότι υπάρχουν μακεδονικές εθνικές μειονότητες και μακεδονικό έθνος άλλαξαν και στο Βουλγάρικο και στο Ελληνικό ΚΚ σταδιακά μετά την άνοδο των Χρυστσόφ-Μπρέζνιεφ στην εξουσία της ΕΣΣΔ και την κυριαρχία στη Βουλγαρία και στην Ελλάδα των ψευτοκομμουνιστών πρακτόρων τους. Στην Ελλάδα έμεινε ξερή και ξεκάρφωτη σε

μια σειρά η θέση για μακεδονική εθνική μειονότητα μέχρι και στο 8ο συνέδριο του «Κ»ΚΕ το 1961 (1ο συνέδριο του ψευτοΚΚΕ επί Κολιγιάννη) και εξαφανίστηκε εντελώς στο 9ο συνέδριο (2ο συνέδριο του ψευτοΚΚΕ επί Φλωράκη), ενώ στο βουλγάρικο «Κ»Κ κρατήθηκε ως το 1963 η θέση για μακεδονική εθνική μειονότητα στη Βουλγαρία και ως το 1970 η θέση ότι υπάρχει μακεδονικό έθνος γενικά.

Τελικά για να γίνει πραγματική και ουσιαστική η πάλη στο εσωτερικό της χώρας μας ενάντια σε αυτά τα καταστροφικά ιμπεριαλιστικά παιχνίδια θα πρέπει να παλευτεί και τελικά να γίνει κατανοητή στον ελληνικό λαό η θέση ότι υπάρχει ένα ξεχωριστό νεαρό σλάβικο έθνος, που λέγεται μακεδονικό και ότι δεν το βάφτισε έτσι ο οποιοσδήποτε Τίτο, αλλά πρόκυψε σταδιακά μέσα από τους δικούς του αιματηρούς αγώνες αρχικά ενάντια στην οθωμανική φεουδαρχία και μετά ενάντια στους τρεις σοβινισμούς που το κύκλωναν και ήθελαν να το καταπιούν, τον ελληνικό, το βουλγάρικο και το σέρβικο. Αυτό το νεαρό έθνος το αναγνώρισε η κομμουνιστική Τρίτη Διεθνής το 1934 ενώ η ύπαρξη του έγινε το κεντρικό ενοποιητικό στοιχείο της μακρόχρονης διεθνιστικής μάχης που έδωσαν τα ΚΚ της Βουλγαρίας, της Σερβίας και της Ελλάδας ενάντια στους αντίστοιχους τρεις εθνοσοβινισμούς. Η μεγαλύτερη μάχη που έδωσε αυτό το έθνος για την αποκτιμή κρατική οντότητα ήταν η συμμετοχή του στο σκληρό πόλεμο των λαών της Γιουγκοσλαβίας ενάντια στο ναζισμό, από όπου πήρε το δικαίωμα από όλα τα άλλα έθνη, να σχηματίσει ένα από τα συστατικά ομόσπονδα κράτη της σοσιαλιστικής Γιουγκοσλαβίας.

Σε αυτό το σύνδεσμο -<http://www.revolutionarydemocracy.org/rvdn2n/soslav.htm>- μπορεί κανείς να διαβάσει μεταφρασμένο στα αγγλικά ένα απόσπασμα από την ιστορική εισήγηση που έκανε ο Δημητρώφ, γραμματέας της Εκτελεστικής Επιτροπής της Γ' Διεθνούς, στο 5ο συνέδριο του ΚΚ Βουλγαρίας το Δεκέμβριο του 1948. Σε αυτήν ο Δημητρώφ υπερασπίζει από πάνω ως κάτω το μακεδονικό έθνος και το μακεδονικό κράτος, όχι απλά σαν δικαίωμα του μακεδονικού λαού, αλλά σαν βασική προϋπόθεση για κάθε αντιιμπεριαλιστική ειρήνη στα Βαλκάνια.

Η Ελλάδα θα κατακυλάει διαρκώς στον κανιβαλισμό αν δεν νικηθεί από τους διεθνιστές ο ψευτο-κομμουνισμός

Για να μπορεί ο ελληνικός λαός να απελευθερωθεί από αυτά τα ψέμματα και τις ανταπάτες με τα οποία του έχει γεμίσει η ελληνική άρχουσα τάξη το κεφάλι, πρέπει πρώτα να απελευθερωθεί η πρωτοπορία του, η αριστερά, από τους προδοτές που κυριαρχούν μέσα της. Είναι κυρίως το ψευτοΚΚΕ που ποδοπατώντας το μεγαλύτερο ιδεολογικό τόλμημα του παλιού ΚΚΕ, δηλαδή την αναγνώριση του μακεδονικού έθνους και τα δικαιώματα της εθνικής του μειονότητας στην Ελλάδα και λερώνοντας το άφθονο αίμα που πλήρωσαν οι έλληνες κομμουνιστές του την εποχή

Συνέχεια στη σελ. 10

Η ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΒΑΣΑΝΙΖΕΙ ΤΟΥΣ ΠΡΟΣΦΥΓΕΣ ΚΑΙ ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΣ ΣΤΗ ΜΟΡΙΑ ΓΙΑ ΝΑ ΕΚΒΙΑΖΕΙ ΤΗΝ ΕΥΡΩΠΗ

Συνέχεια από τη σελ. 3

συνθήκες ασφυξίας στα στρατόπεδα και β) για να μην παρέχει υπηρεσίες ανθρώπινης διαβίωσης σε αυτά με επίσημη ευθύνη του παχύδερμου Μουζάλα, τον οποίο όλοι κατηγορούν για αυτό το αίσχος αλλά αυτός μένει στη θέση του για να βρίζουν όλοι εκείνον και όχι την υπόλοιπη κυβέρνηση. Αυτή η οργανωμένη αθλιότητα επιτρέπει στην κυβέρνηση Τσίπρα να λέει στην ΕΕ, σε συνεργασία με τους δημάρχους και άλλους τοπικούς φορείς στα νησιά του ανατολικού Αιγαίου, ιδιαίτερα σε συνεργασία με τον ΑΝΕ-Λίτη δήμαρχο της Μόριας Γαληνό: «Κύριοι μην είσατε άκαρδοι. Βλέπετε πως υποφέρουν οι πρόσφυγες και βλέπετε επίσης πως πλήττονται με αυτόν τον τρόπο τουριστικά τα νησιά μας. Αφήστε τους επιτέλους να πάνε στην Αθήνα ώσπου να ξεταστούν οι αιτήσεις τους», που σημαίνει επιτρέψτε να σπάσει σε ένα καίριο σημείο της η συμφωνία ΕΕ-Τουρκίας. Γι' αυτό ακριβώς το λόγο έχει στηθεί και το καθεστωτικό κίνημα «open the islands». Γι αυτό από το Δεκέμβρη κιόλας του '16 ο Μουζάλας ζήτησε με επιστολή του από τους υπουργούς εσωτερικών και μετανάστευσης της ΕΕ να επιτρέψουν την προσωρινή μετεγκατάσταση των αιτούντων άσυλο στην ηπειρωτική χώρα (*Πρώτο Θέμα*, 9/12/16). Γι αυτό το περασμένο καλοκαίρι σταμάτησαν να δημοσιοποιούνται στοιχεία για τον αριθμό και τη μετεγκατάσταση προσφύγων στην ηπειρωτική χώρα ενώ οι έλεγχοι στα αεροδρόμια των νησιών παραμένουν ελλιπείς, με αποτέλεσμα η εικόνα των μηχανισμών μετακίνησης προς την ενδοχώρα κι από κει προς την Ευρώπη να εμφανίζεται εξαιρετικά συγκεχυμένη. Πολλοί αρμόδιοι φορείς της ΕΕ ξεσκέπασαν την ελληνική κυβέρνηση σαν αποκλειστικά υπεύθυνη για τις συνθήκες διαβίωσης στα νησιά, ιδίως στη Μόρια, αλλά ήταν πάντα εκεί για την προστατέψουν όχι μόνο ο επίτηδες καρφωμένος στην κρίσιμη αυτή για την ύπαρξη της ΕΕ θέση ο έλληνας επίτροπος της ΕΕ για το μεταναστευτικό, αλλά όλοι οι Γιουνκέρ, οι Μέρκελ, οι Γκάμπριελ και Σία. Αλλά ανεξάρτητα και από αυτούς ο εκβιασμός της Αθήνας στο μεταναστευτικό άρχισε σιγά-σιγά να πιάνει σε μια Ευρώπη που τα εγκλήματα του Τσίπρα συγχωρούνται όσο μπορεί να παίρνει μέτρα κατά του πληθυσμού χωρίς αυτός, ή μάλλον οι ψευτοαριστεροί και «πατριώτες» προστάτες του να αντιδρούν και κυρίως όσο οι δύο υπερδυνάμεις τόσο πολύ τον αγαπάνε...

Αυτοί τελικά αντί να υποχρεώσουν τον Τσίπρα να σταματήσει το διπλό έγκλημα (άθλιες συνθήκες παραμονής στα νησιά και καθυστέρηση στην εξέταση των αιτήσεων), επέτρεψαν στη συμμορία Τσίπρα να σπάσει τη συμφωνία μεταφέροντας τους βασανιζόμενους από την ίδια πρόσφυγες και μετανάστες από τη Μόρια στην πρωτεύουσα. Από κει και πέρα, όπως είπαμε παραπάνω, αναλαμβάνει ο καλολαδωμένος λαθρεμπορικός μηχανισμός να τους προμηθεύσει με πλαστά διαβατήρια και να τα στείλει κυρίως μέσω αεροδρομίων στον ευρωπαϊκό Βορρά. Μ' αυτό τον τρόπο οι ελληνικές αρχές δίνουν στα κυκλώματα των δουλεμπόρων το μήνυμα, ότι παρά τη συμφωνία με την Τουρκία, όχι μόνο μπορούν να συνεχίσουν να διακινούν οικονομικούς μετανάστες με προορισμό τη δυτική Ευρώπη και πάντα με κίνδυνο να πνιγούν αυτοί στο Αιγαίο, αλλά να αυξήσουν αυτή τη διακίνηση. Είναι χαρακτηριστικό ότι ενώ από το 2016 μέχρι και τον Οκτώβρη του '17 υπήρξαν συνολικά 1600 επιστροφές προς την Τουρκία, μόνο μέσα στο φετινό Νοέμβρη οι αφίξεις στα νησιά του Β. Αιγαίου σχεδόν άγγιξαν τις 3000 (*CNN Greece*, 28/10 & 1/12). Εννοείται ότι ο βασανισμός στα νησιά θα συνεχίζεται ώστε να συνεχίζεται «η αποσυμφόρηση» ωστόσο σπάσει τελικά η συμφωνία ΕΕ-Τουρκίας. Με ανάλογο τρόπο λειτουργήσε η δουλεμπορική μηχανή και το καλοκαίρι του 2015 όταν η κυβέρνηση Τσίπρα -γνωρίζοντας όπως αποδείχτηκε τις προθέσεις της Μέρκελ να ανοίξει τα γερμανικά σύνορα - έριξε με την Χριστοδουλοπούλου το μήνυμα στους δουλεμπόρους ότι τα ελληνικά σύνορα ήταν ανοιχτά προς τα Βαλκάνια και τελικά προς

την Γερμανία. Και μόνο αυτό το μήνυμα ήταν αρκετό για να επιχειρήσουν εκατομμύρια απελπισμένοι άνθρωποι από το Νότο, να δοκιμάσουν το επικίνδυνο ταξίδι προς την Ελλάδα.

Εφέτος όταν ο «ανθρωπιστής-βασανιστής» Τσίπρας άρχισε πάλι να ρίχνει το μήνυμα ότι η Μόρια τελειώνει και ότι απαιτείται μια «αποσυμφόρηση», οπότε οι εισροές άρχισαν να αυξάνονται, η μηχανή με τα πλαστά διαβατήρια ήταν ήδη τόσο καλολαδωμένη, ώστε πριν καν την «αποσυμφόρηση» τα γερμανικά αεροδρόμια άρχισαν να εξετάζουν εξονυχιστικά σαν ύποπτους όλους τους έλληνες ταξιδιώτες. Αμέσως η κυβέρνηση με το συνηθισμένο θράσος της άρχισε να κατηγορεί τη Γερμανία ότι με αυτόν τον τρόπο καταργεί την Σένγκεν που όμως στην ουσία την είχε καταργήσει η ίδια σαν αρχιπροστάτης και αρχιπροωθητής του παγκόσμιου δουλεμπόρου προς της ΕΕ. Το γερμανικό υπουργείο εσωτερικών εξήγησε τη στάση του αναφέροντας συγκεκριμένα πως «στο πλαίσιο δειγματοληπτικών ελέγχων στις πτήσεις από την Ελλάδα, στο διάστημα Ιανουαρίου-Οκτωβρίου 2017, εντοπίστηκαν περίπου 1.000 παράνομες αφίξεις, ένας αριθμός που είναι πολλαπλάσιος από όλες τις άλλες πτήσεις εντός της Σένγκεν» (*Huffpost*, 22/11). Το Βερολίνο απάντησε επίσης στην κατηγορία περί αθέτησης της υπόσχεσης για μετεγκατάσταση 17209 προσφύγων από την Ελλάδα στη Γερμανία, εξηγώντας ότι το συγκεκριμένο ποσοστό είχε βασιστεί σε μια υπόθεση που μετά τη συμφωνία ΕΕ-Τουρκίας δεν επιβεβαιώθηκε και ότι συμφωνήθηκε να συμπεριληφθούν μόνο υπηκοότητες με ποσοστό αναγνώρισης σαν πρόσφυγες από όλη την ΕΕ τουλάχιστο κατά 75%. Στην Ελλάδα η αναγνώριση της αίτησης ασύλων των Σύριων, που ανήκουν σ' αυτή την κατηγορία, αφορά πλέον μόνο 500 περιπτώσεις (23/12). Μ' αυτές τις προβοκατόρικες μεθόδους η Ελλάδα τον ρωσόδουλων πολιτικών ηγεσιών κρατά στα χέρια της το πανευρωπαϊκό μεταναστευτικό σαν μια βόμβα που απειλεί να τη ρίξει πάνω

στα κεφάλια των υπόλοιπων ευρωπαϊκών κρατών για να επιταχύνει την εσωτερική αποσυμπίεση της Ευρώπης. Αυτή η βόμβα, όποτε έχει χρησιμοποιηθεί, έχει οδηγήσει με μαθηματική ακρίβεια στη δραματική άνοδο των ρατσιστικών πουτινόφιλων δυνάμεων σε όλες τις χώρες και στη διάσπαση της Ευρώπης. Η διαδικασία εξόδου της Βρετανίας από την ΕΕ, η άνοδος της αντιευρωπαϊκής ακροδεξιάς στη Γαλλία, η είσοδος των φιλοναζι στο γερμανικό κοινοβούλιο και στην αυστριακή κυβέρνηση του ρωσόφιλου Κουρτς είναι μερικά από τα αποτελέσματα των χειρισμών της Ελλάδας και πιο ειδικά του μετώπου της προβοκάτσιας Τσίπρα-ψευτοΚΚΕ στο προσφυγικό από το '15 και μετά. Λέμε και ξαναλέμε ότι η μόνη προοδευτική πολιτική απάντηση των χωρών και πάνω απ' όλα των λαών της ΕΕ στο προσφυγικό και στο μεταναστευτικό είναι η υποστήριξη όλων των αληθινά δημοκρατικών, ταξικών και αντιιμπεριαλιστικών κινήματων των λαών του τρίτου κόσμου, που είναι τα μόνα που μπορούν να επιτρέψουν στους λαούς αυτών των χωρών να ζήσουν στις χώρες τους. Από την άλλη μόνο αν οι ευρωπαϊκοί λαοί αισθανθούν τους λαούς του τρίτου κόσμου, ιδιαίτερα τους πρόσφυγες σαν σύμμαχους στον αγώνα τους για μια καλύτερη ζωή κόντρα στους κοινούς εχθρούς τους μονοπωλιστές της Ανατολής και της Δύσης, κυρίως σε αυτούς του νεοναζιστικού άξονα, θα δεχτούν να ανοίξουν σε αυτούς τα σύνορα των χωρών τους και την αγκαλιά τους. Σε κάθε περίπτωση δεν υπάρχει τίποτα πιο προβοκατόρικο από εκείνο που ζητάνε οι διάφοροι Γιουνκέρ, Αβραμόπουλοι, Μέρκελ, Τσίπρες, Γκάμπριελ και Μογκερίνες να ανοίξουν υποχρεωτικά τα σύνορά τους οι ευρωπαϊκές χώρες στους πρόσφυγες στο όνομα μιας δήθεν αλληλεγγύης που επειδή είναι «δήθεν» οι ίδιοι οι ευρωπαϊκοί λαοί και μάλιστα οι πιο φτωχοί και χτυπημένοι από την ανεργία δεν την αισθάνονται. Πως τολμάνε να κάνουν μαθήματα αλληλεγγύης στους ευρωπαϊκούς λαούς ειδικά προς τους πρόσφυγες της

Συρίας όλοι οι παραπάνω όταν έκαναν τα πάντα για να βοηθήσουν τον Πούτιν και τον Άσαντ να σφαγιάζουν το συριακό λαό και να σκοτώνουν γυναίκοπαιδα βομβαρδίζοντας νοσοκομεία, δηλαδή να παράγουν πρόσφυγες κατά εκατομμύρια; Και τώρα αυτοί οι υποκριτές, αυτοί οι ηθικοί συναντουργοί της συριακής δημοκρατικής γενοκτονίας και της προσφυγιάς που αυτή δημιούργησε, θέλουν να χρησιμοποιήσουν αυτούς τους πρόσφυγες για να δυναμώσουν παραπέρα την θέση των φασιστών και ισλαμοφοβικών εχθρών των προσφύγων στις ευρωπαϊκές χώρες, δηλαδή τη θέση των φίλων των γενοκτόνων Πούτιν και Άσαντ.

Στην πραγματικότητα με όλα αυτά που κάνει η κυβέρνηση δίνει και μια άλλη πιο στρατηγική μάχη με εργαλείο τους πρόσφυγες και μετανάστες, και συγκεκριμένα τη μάχη για την αλλαγή της συνθήκης Δουβλίνο II που σωστά ορίζει ότι η Ελλάδα, όπως κάθε άλλη χώρα της ΕΕ φέρει την ευθύνη για τη φύλαξη των συνόρων της από τους διακινητές, τη φιλοξενία των προσφύγων-μεταναστών σαν πρώτη ευρωπαϊκή χώρα υποδοχής, και για την ανάπτυξη ενός ενιαίου ευρωπαϊκού μηχανισμού επιστροφών των μεταναστών στις χώρες προέλευσης. Η κατάργηση της Δουβλίνο II φέρνει το βάθεμα της διάσπασης των κρατών της Ένωσης και δίνει την πολιτική ηγεμονία σε αυτήν στους φιλοποινικούς ρατσιστές. Να γιατί ο Αβραμόπουλος, πρόσφατα έκρινε αναγκαίο να μεταρρυθμιστεί το σύστημα του Δουβλίνο ως τα μέσα του '18.

Στον άλλο πόλο των «φιλάνθρωπων» του πουτινικού δίπολου «φιλάνθρωποι φίλοι των διακινητών» από τη μια και «ισλαμοφοβικοί και ξενοφοβικοί ρατσιστές» από την άλλη, στέκεται τώρα ο διπρόσωπος Τουσκ και οι φασίστες του σύγγρου Ορμπάν και του αυστριακού Κουρτς που δεν θέλουν ούτε έναν πρόσφυγα στο έδαφός τους, πόσο μάλλον τις υποχρεωτικές ποσοστώσεις.

ΤΟ ΝΟΗΜΑ ΚΑΙ ΤΑ ΟΡΙΑ ΤΗΣ ΑΝΑΒΙΩΣΗΣ ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΥ ΚΑΝΙΒΑΛΙΣΜΟΥ ΣΤΟ ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΟ

Συνέχεια από τη σελ. 9

του ΔΣΕ για αυτή την αναγνώριση, φτάνει στο σημείο να είναι περήφανο που πρώτο πρότεινε τη «σύνθετη ονομασία». Στην ουσία είναι περήφανο επειδή δεν έμεινε στη βλακώδη θέση των σοβινιστών να απαιτεί να εξαλειφθεί εντελώς από το όνομα της γειτονικής χώρας το συστατικό Μακεδονία, αλλά πλάσαρε μια θέση πιο κοντινή σε αυτή του ρώσικου κράτους που έχει αναγνωρίσει τη γειτονική μας χώρα σαν Μακεδονία, αλλά επίσης δεν έχει αναγνωρίσει το μακεδονικό έθνος. Η διαφορά ανάμεσα στο ότι το ψευτοΚΚΕ θέλει αλλαγή ονόματος της Δημοκρατίας της Μακεδονίας, ενώ η Ρωσία το αναγνωρίζει όπως έχει, οφείλεται στη διαφορά ρόλων απέναντι στη γειτονική χώρα: Ενώ η ίδια η Ρωσία πρέπει να προσποιείται τη ζεστή αγκαλιά που υποδέχεται την καταδιωγμένη από τον ελληνικό σοβινισμό Μακεδονία, το πρακτορείο της στην Ελλάδα, το ψευτοΚΚΕ πρέπει να ενθαρρύνει αυτήν την καταδίωξη, βάζοντας όμως ταυτόχρονα στους σοβινιστές και τα όρια της καταδίωξης, που σημαίνει: «Ναι στην καταδίωξη, αλλά αν η χώρα θα μπει στη ρώσικη τροχιά, θα το βουλώσετε και θα δεχτείτε το τελικό όνομα που θα έχει διαλέξει για αυτήν το αληθινό αφεντικό των Βαλκανίων και το οποίο θα έχει μέσα και μια μακεδονική δόση».

Είναι κυρίως εξαιτίας του ψευτοΚΚΕ και του κυβερνητικού του εισοδιστικού αποσπάσματος, του ΣΥΡΙΖΑ, που ο ελληνικός λαός έχει γίνει τόσο ανοχώρωτος απέναντι στο σοβινισμό ώστε να ανδρωθούν ιδιαίτερα πάνω στο ιδεολογικό έδαφος της εκστρατείας για το μακεδονικό όλα τα νέα φασιστικά ρεύματα, κυρίως το χρυσαυγίτικο ναζιστικό, αλλά και οι ΑΝΕΛ, και να ισχυροποιηθεί σε τέτοιο βαθμό

το ρεύμα Σαμαρά μέσα στην ΝΔ ώστε ο υποτιθέμενος φιλελεύθερος Μητσοτάκης να χαιρετίζει μια ακόμα πιο μαύρη έκδοση των συλλαλητηρίων που έριξαν την κυβέρνηση του πατέρα του. Είναι τα μακεδονικά (στην ουσία αντιμακεδονικά) συλλαλητήρια που γονιμοποίησαν και έφεραν στην επιφάνεια όλο το βυζαντινικό και αργότερα τον τσαρικό τύπου αντιδυτικισμό, πάνω στον οποίο στηρίχθηκε η άνοδος των ναζί, καθώς και η δυνατότητα του σοσιαλφασισμού να κατοχυρώσει το φαινοκκόκκινο μέτωπο στο μαύρο κίνημα των «αγανακτισμένων». Μόνο με την αποκάλυψη του ψευτοΚΚΕ σαν αντιδιεθνιστικού αντικομμουνιστικού κόμματος, που για να γίνει πιο χειροπιαστή στην εργατική τάξη πρέπει να πάει μαζί με την αποκάλυψή του σαν του κατ'εξοχήν αντιβιομηχανικού και αντεργατικού κόμματος, μπορούν να αποκαλύπτονται στο λάμ και να ωριμάζουν στη συνείδηση οι οι θαμμένες αλήθειες που αφορούν την ιστορία του ίδιου και των άλλων λαών δίπλα στους οποίους ζει.

Εκείνο που κυρίως κρύβουν οι ψευτοκομμουνιστές από τον ελληνικό λαό είναι ότι η σημερινή ελληνική Μακεδονία ως τους βαλκανικούς πολέμους κατοικούνταν κατά πλειοψηφία από σλάβικούς μακεδονικούς, τουρκικούς και εβραϊκούς πληθυσμούς και λιγότερο από ελληνικούς και έγινε πλειοψηφικά ελληνική μέσα από αυτούς τους πολέμους και μετά από αλληπάλληλες εθνοκαθάρσεις, ανταλλαγές πληθυσμών και βίαιες γλωσσικές αφομοιωτικές εκστρατείες. Η σημερινή Μακεδονία δηλαδή δεν ήταν ελληνική αλλά έγινε ελληνική και έγινε με τη βία, και είναι αυτή τη βία, που θέλει σύσσωμη η άρχουσα τάξη να την κρύψει από το λαό μας ασκώντας τώρα αυτή τη βία ενάντια σε μια ολόκληρη χώρα

που μόνο η ύπαρξη της και το όνομά της καταστρέφουν την εικόνα της αιώνιας και εθνοτικά συμπαγούς ελληνικής Μακεδονίας. Γι αυτό το κύριο, αν και ανομολόγητο μένος του ελληνικού σοβινισμού στρέφεται ενάντια στη μακεδονική εθνική μειονότητα, που αποτελείται από τους επιβίωσαντες της εθνοκάθαρσης και βίαιης αφομοίωσης που αναφέραμε και οι οποίοι και μόνο με την ύπαρξη και με τον αγώνα τους για τα δημοκρατικά τους δικαιώματα, ανάμεσα στο οποίο ξεχωριστή θέση έχει το δικαίωμα επιστροφής και των μακεδόνων πολιτικών προσφύγων στη χώρα που έζησαν, φέρνουν στο φως την κρυμμένη φριχτή πραγματικότητα.

Μόνο αν αυτές οι εντελώς άγνωστες στην πλειοψηφία του λαού μας αλήθειες έρθουν στο φως από τους πραγματικούς διεθνιστές, κομμουνιστές και συνεπείς δημοκράτες θα αρχίζει να κλονίζεται το βασικό άλλοθι της ελληνικής άρχουσας τάξης για τη σημερινή άδικη και βίαια συμπεριφορά της. Αυτό το άλλοθι είναι η επιβίωση εξαιτίας κυρίως αυτής της συμπεριφοράς, ενός πολύ μειοψηφικού και πρακτικά πολύ ανίσχυρου μεγαλοκρατικού σοβινισμού στη Δημοκρατία της Μακεδονίας, (αλτρωτισμού τον λένε οι δικοί μας) που έχει περισσότερη γελωδία τραγική παρά επικινδυνότητα μιας και πλέον η συντριπτική πλειοψηφία των πληθυσμών που ζουν στην ελληνική Μακεδονία μιλάνε ελληνικά και έχουν ελληνική εθνική συνείδηση. Το να θέλει κανείς να διορθώσει μια ιστορική αδικία γυρίζοντας πίσω το χρόνο, σημαίνει ότι θέλει να ζωντανέψει τους πεθαμένους και να σκοτώσει ή να σκλαβώσει τους ζωντανούς.

Δημοσιεύτηκε στην οστροσελίδα της ΟΑΚΚΕ στις 22/1/2018

Αποσπάσματα από την προεκλογική προκήρυξη της ΚΠΑΔ στις εκλογές της Β' ΕΛΜΕ Δυτ. Αττικής

ΧΡΕΙΑΖΕΤΑΙ ΜΙΑ ΕΝΤΕΛΩΣ ΑΛΛΗ ΠΟΡΕΙΑ

<<Η ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΣΤΟΝ ΚΛΑΔΟ

Η κυριαρχία για χρόνια μιας ενιαίας αντιδραστικής γραμμής από όλες τις παρατάξεις στα αιτήματα όσο και στις μέθοδοι πάλης έχει οδηγήσει τον κλάδο στην αποχή από τις μαζικές διαδικασίες και από τις γενικές συνελεύσεις. Η κυριαρχία της κυβερνητικής παράταξης των ΣΥΝΕΚ και όλων των υπόλοιπων παρατάξεων στα συνδικαλιστικά όργανα είχε σαν αποτέλεσμα ουσιαστικά να μην υπάρχει συνδικαλισμός. Παρά τα σκληρά και αντιδραστικά μέτρα που πέρασε και πέρα η κυβέρνηση, η ΟΛΜΕ και όλες οι παρατάξεις καλούν σε 24ωρες απεργιακές κινητοποιήσεις μια δυο φορές το χρόνο από τα πάντα, χωρίς μαζικές γενικές συνελεύσεις με ελάχιστη συμμετοχή, μεγαλώνοντας παραπέρα την αδράνεια και την απογοήτευση!

ΟΧΙ ΣΤΗΝ ΑΠΑΞΙΩΣΗ ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ

Όπως δήλωσε ο πρόεδρος του ΙΕΠ «έχει παραγίνει το θέμα με την επιστημονική στο λύκειο». Επιστροφή στο μεσαίωνα λοιπόν! Μετά την μείωση κατά μια ώρα της φυσικής της Α' Λυκείου και την κατάργηση της Αστρονομίας από τον Αρβανιτόπουλο της ΝΔ, ήρθε η κατάργηση της Φυσικής της Γ' Λυκείου και του Ηλεκτρομαγνητισμού της Β' Λυκείου από τον δήθεν αριστερό Μπαλά. Το έργο του το συμπληρώνει ο αντικαταστάτης του, Γαβρόγλου. Σύμφωνα με τα νέα προγράμματα σπουδών που προτείνονται, οι φυσικές επιστήμες καταργούνται από την υποχρεωτική διδασκαλία της β' λυκείου. Επίσης συγχωνεύονται η Βιολογία με τη Χημεία σαν μάθημα επιλογής στη Β' Λυκείου, το οποίο και αποτελεί παγκόσμια πρωτοτυπία. Ταυτόχρονα στην Πρόταση για τις Νέες Δομές στην Εκπαίδευση καταργούνται και τα Εργαστηριακά Κέντρα Φυσικών Επιστημών που παρείχαν ουσιαστική υποστήριξη ιδιαίτερα στην πειραματική διδασκαλία, που και αυτή είναι ουσιαστικά ανύπαρκτη στα σχολεία. Ενώ έχουν ήδη καταργηθεί οι υπεύθυνοι των σχολικών εργαστηρίων φυσικών επιστημών. Έτσι η κατανόηση των νόμων της φύσης, η ανάπτυξη του επιστημονικού τρόπου σκέψης, η επενέργεια του ανθρώπου στη φύση που δημιούργησε το σύγχρονο πολιτισμό, εξοβελίζονται.

Όλα τα προγράμματα της ιστορικής αριστεράς, όπως αυτής του ΕΑΜ και της ΕΠΟΝ, κυριαρχούνταν από τα μαθήματα των φυσικών επιστημών και τα μαθηματικά, από το πείραμα και το δέσιμο της εκπαίδευσης με την παραγωγή.

ΟΧΙ ΣΤΗΝ ΑΠΑΞΙΩΣΗ ΤΩΝ ΣΥΓΧΡΟΝΩΝ ΜΟΡΦΩΤΙΚΩΝ ΑΝΑΓΚΩΝ

Από το πρόγραμμα του νέου λυκείου στη β' λυκείου καταργούνται επίσης σαν υποχρεωτικό μάθημα η Πληροφορική καθώς και οι Ξένες γλώσσες. Την εποχή της διάχυσης της τεχνολογίας σε κάθε τομέα της ζωής, την εποχή που η επικοινωνία των ανθρώπων είναι πια παγκόσμια, αστραπιαία και ζωντανή, στο σχολείο δεν υπάρχει υποχρεωτικό μάθημα Πληροφορικής στη γενική παιδεία και οι μαθητές θα μάθουν τις αναγκαίες πια ξένες γλώσσες εκτός σχολείου όπου θα πληρώνουν αδρά οι άνεργοι γονείς ή μάλλον τα παιδιά των φτωχών θα βγαίνουν οι νέοι αναλφάβητοι του κόσμου της παγκόσμιας επικοινωνίας. Τι υποκρισία από όσους μιλούν στο όνομα της αριστεράς. Έχει ήδη καταργηθεί ο υπεύθυνος του σχολικού εργαστηρίου Πληροφορικής. Η φυσική αγωγή είναι ήδη υποβαθμισμένη.

ΟΧΙ ΣΤΗΝ ΚΑΤΑΡΓΗΣΗ ΤΩΝ ΠΑΝΕΛΛΑΔΙΚΩΝ

Η αναγγελμένη κατάργηση των πανελλαδικών είναι εξετάσεων, που κατά γενική ομολογία είναι από τις πιο αδιάβλητες εξετάσεις, και η θέσπιση ενδοσχολικών εξετάσεων το Φλεβάρη και το Γενάρη μετατρέπει το σχολείο σε ένα απέραντο εξεταστικό κέντρο.

ΟΧΙ ΣΤΗΝ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ ΤΗΣ ΤΕΧΝΙΚΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ

Όλοι πια αναγνωρίζουν την αναντιστοιχία ανάμεσα στην εκπαίδευση και τις ανάγκες

της οικονομίας. Από το 2007 μέχρι και το 2017 χάθηκαν 250.000 περίπου θέσεις εργασίας στη βιομηχανία. Η καταστροφή της τεχνικής εκπαίδευσης είναι σε ευθεία αναλογία με την καταστροφή της βιομηχανίας και της οικονομίας συνολικότερα και θα συνεχίζεται όσο συνεχίζεται αυτή η καταστροφή της παραγωγής. Στην εκπαίδευση αυτή η υπονόμηση της παραγωγής συντελείται με την καταστροφή της μέσης τεχνικής εκπαίδευσης- με το σύνθημα του 12χρονου ενιαίου σχολείου- και την αντικατάστασή της με ένα ή δυο χρόνια μεταλυκειακής ειδίκευσης. Η απαξίωση και η καταστροφή της τεχνικής εκπαίδευσης είναι διαπαραταξιακή θέση.

ΕΡΧΕΤΑΙ ΝΕΑ ΑΞΙΟΛΟΓΗΣΗ ΚΑΙ ΔΕΝ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΠΕΡΑΣΕΙ

Το κράτος του ΣΥΡΙΖΑ φτιάχνεται με γοργό ρυθμό με αλλαγές προσώπων και προσλήψεις "δικών μας" κατά πρότυπη και συγγενών σε όλα τα επίπεδα του κρατικού μηχανισμού, στα κρυφά. Ας μην έχουμε καμιά αμφιβολία ότι η νέα αξιολόγηση που έχει ήδη αναγγελθεί, θα είναι μια μέθοδος επιλογής των "ημετέρων" και εξόντωσης των πολιτικών αντιπάλων. Ο ΣΥΡΙΖΑ είναι ειδικός στη διαστρέβλωση μέχρι πλήρους αντιστροφής της πραγματικότητας. Εμείς δεν αρνούμαστε μια δημοκρατική αξιολόγηση χωρίς τιμωρίες, χωρίς απολύσεις παρά μονάχα με σκοπό τη βελτίωση των εκπαιδευτικών και της εκπαιδευτικής διαδικασίας.

ΟΧΙ ΣΤΟ 12ΧΡΟΝΟ ΥΠΟΧΡΕΩΤΙΚΟ ΣΧΟΛΕΙΟ

Αυτό που σιγά σιγά υλοποιεί ο ΣΥΡΙΖΑ, είναι ένα αίτημα που δεν ανταποκρίνεται σε καμιά παραγωγική ανάγκη της χώρας, ούτε στις ανάγκες των παιδιών της φτωχολογιάς, γιατί και οι υπερασπιστές του δεν εξηγούν την αναγκαιότητά του με τακτικούς όρους, ούτε με όρους παραγωγής αλλά με δήθεν ανθρωπιστικούς δήθεν μορφωτικούς όρους. Είναι, όσο το έχουν περιγράψει τα συνέδρια της ΟΛΜΕ, σκέτη γενική παιδεία νεοελληνικού τύπου μέχρι τα 18, χωρίς καμιά απολύτως σύνδεση με την παραγωγική πρακτική, ιδιαίτερα με τη βιομηχανία και με την αγροτική παραγωγή, δηλαδή στεία θεωρητικολογία, χωρίς επιστημονικό πειραματισμό και με ασταμάτητη από καθέδρας διδασκαλία και κυρίως παπαγαλία, είναι ένα σχολείο του παρασιτικού γραφειοκρατικού πνεύματος, της απέραντης βαρεμάρας, της ανθρωπίνης ψυχικής και σωματικής φθοράς και της καταστροφής της ικανότητας για δημιουργική σκέψη. Ένα σχολείο ενταγμένο ακριβώς στη διαδικασία της παραγωγικής διάλυσης και της ιδεολογικής οπισθοδρόμησης της χώρας, δηλαδή της αποικιοποίησης της από τις χειρότερες ιμπεριαλιστικές και φασιστικές δυνάμεις.

ΣΧΟΛΕΙΟ ΠΡΟΣΑΝΑΤΟΛΙΣΜΕΝΟ ΣΤΗΝ ΠΡΑΞΗ

Είναι φανερό από τα παραπάνω ότι χρειάζεται μια άλλη πορεία για το συνδικαλιστικό κίνημα. Χρειαζόμαστε ένα σχολείο της εκπαίδευσης που το περιεχόμενό του θα το καθορίζουν οι ανάγκες της χώρας για την επιστημονική ανάπτυξη της βιομηχανίας (που περιλαμβάνει εννοείται σαν κορωνίδα της την πληροφορική, τη ρομποτική και τη βιοτεχνολογία), της έρευνας και της τεχνολογίας, της γεωργίας, της βιομηχανίας μεταφορών και επικοινωνιών, της εξέλιξης και της διατήρησης του τεχνικού πολιτισμού, αλλά και της τέχνης και της γενικής κουλτούρας έτσι όπως το έβαζε το πρόγραμμα του ΕΑΜ και της ΕΠΟΝ (που εμπνευστής του ήταν ο Δ. Γληνός) και που τώρα είναι θαμμένο από τη λεγόμενη αριστερά. Μια εκπαίδευση που να στηρίζεται στην αρχή της εργασίας και στην αρχή της μελέτης και της αλλαγής της πραγματικότητας.

ΣΤΟ ΚΕΝΤΡΟ ΤΩΝ ΑΓΩΝΩΝ ΜΑΣ ΟΙ ΜΑΘΗΤΕΣ-ΣΤΕΝΗ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΜΕ ΤΟΥΣ ΓΟΝΕΙΣ

Δεν θα καταφέρουμε τίποτα αν δεν συνδεθούμε με τους μαθητές και τους γονείς μέσα από ένα κοινό αγώνα για την αλλαγή του σχολείου. Εμείς οι ίδιοι μέσα από το συνδικαλιστικό μας κίνημα που θα είναι κύρια για τις δικές μας αποδοχές και για τις δικές μας συνθήκες δουλειάς, θα βάζουμε και το αίτημα «όχι στην υπονόμηση της παραγωγής-όχι

στην υπονόμηση της εκπαίδευσης». Αυτή είναι η αληθινή ταξική συμμαχία με τους γονείς και τους μαθητές.

-Να μη δεχτούμε καμιά μείωση των μισθών.

- Να βάλουμε στην ημερήσια διάταξη την πάλη, μαζί με τους μαθητές και τους γονείς τους, ενάντια στη σχολική βία, και το ρατσισμό, ιδιαίτερα ενάντια στη βία της ναζιστικής συμμορίας της "Χρυσής Αυγής", που πρέπει να απαιτούμε να τεθεί εκτός νόμου>>.

ΤΟ ΕΚΛΟΓΙΚΟ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑ ΣΤΙΣ ΕΚΛΟΓΕΣ ΤΗΣ Β' ΕΛΜΕ ΔΥΤ.ΑΤΤΙΚΗΣ

Η Κίνηση «Παιδεία για Δημοκρατία και Ανάπτυξη» κατέβηκε στις εκλογές της Β' ΕΛΜΕ Δυτ. Αττικής για πέμπτη συνεχή χρονιά. Και αυτή τη χρονιά είχε παρουσία με τον εκπρόσωπό της, σ. Γ. Μπουρίτη, στις συνελεύσεις της ΕΛΜΕ μοίρασε προεκλογικά προκήρυξη σε όλα τα σχολεία, και σε κάποια από αυτά είχε και μια ζωντανή ολιγόλεπτη ομιλία, στην οποία ανέλυσε τις θέσεις της Κίνησης.

Τα αποτελέσματα των φετινών εκλογών φαίνονται στον παρακάτω πίνακα.

	ΦΕΤΟΣ	ΠΟΣΟΣΤΟ %	ΠΕΡΙΣΥ	ΠΟΣΟΣΤΟ%	ΦΕΤΟΣ-ΠΕΡΙΣΥ
ΨΗΦΙΣΑΝ	356		372		
ΚΙΝΗΣΗ	15	4,2	24	6,5	-2,2
ΣΥΝΕΚ (ΣΥΡΙΖΑ)	147	41,3	160	43,0	-1,7
ΠΑΡΕΜΒΑΣΕΙΣ (ΟΛΗ Η ΕΞΩΝΟΙΝΟΒΟΥΛΕΥΤΙΚΗ «ΑΡΙΣΤΕΡΑ»)	76	21,3	91	24,5	-3,1
ΠΑΜΕ (ΨευτοΚΚΕ)	51	14,3	46	12,4	2,0
ΔΑΚΕ (ΝΔ)	34	9,6	37	9,9	-0,4
Ανεξάρτητοι (ΛΑΕ)	23	6,5	-	0,0	6,5

Στο κίνημα των καθηγητών εξαιτίας της πολιτικής, οργανωτικής και ιδεολογικής κυριαρχίας του σοσιαλφασισμού έχει επικρατήσει η απογοήτευση και η διάλυση. Αυτό εκφράστηκε και φέτος με τη μειωμένη συμμετοχή στις εκλογές και αυτό εκφράζεται ιδιαίτερα με την ασήμαντη συμμετοχή στις γενικές συνελεύσεις της ΕΛΜΕ που έφτασε ακόμη και τα 19 άτομα. Είναι φανερό ότι οι καθηγητές γυρίζουν την πλάτη στην ΟΛΜΕ απέχοντας από τα όργανα της και τις μαζικές της διαδικασίες, επειδή αισθάνονται ότι πουλήθηκαν και ως προς την οικονομική τους κατάσταση και ως προς την άθλια εκπαιδευτική κατάσταση και ότι απλά χρησιμοποιήθηκαν από τις παρατάξεις που τους παίρνουν με ψέματα τον ψήφο, ιδιαίτερα τα ψευτοαριστερά κόμματα που κυριαρχούν στην ΟΛΜΕ, δηλαδή με αποτέλεσμα ? τη διάλυση πρώτα και κύρια της τεχνικής εκπαίδευσης, αλλά και συνολικά όλης της εκπαίδευσης, πράγμα όμως που. Το κλίμα που επικρατεί τελικά και μεν αφήνει μόνο του το σοσιαλφασισμό χωρίς καμιά μαζικότητα και χωρίς κανένα κύρος στη μεγάλη πλειοψηφία των καθηγητών, αλλά του δίνει πλήρη κυριαρχία στα όργανα δε.

Μέσα σε αυτό το κλίμα οι φετινές εκλογές δεν θα μπορούσαν να αποτελέσουν ένα εφαλτήριο για την αλλαγή σε μια άλλη πορεία του καθηγητικού κινήματος. Αυτό δηλαδή που το σύνθημα αποτελεί την κεντρική πρόταση της Κίνησης.

Σε όλα τα προηγούμενα χρόνια η Κίνηση προπαγάνδιζε μια άλλη πολιτική, οργανωτική και ιδεολογική γραμμή για το κίνημα, σε μια άλλη εντελώς διαφορετική κατεύθυνση από την κυρίαρχη τα τελευταία 30 χρόνια. Έτσι η Κίνηση αποτέλεσε από την αρχή της εμφάνισής της και αποτελεί και σήμερα ένα πυρήνα αισιοδοξίας, προπαγανδίζοντας δίνοντας διέξοδο για μια άλλη πορεία του κινήματος. Έτσι έφτασε την περυσινή χρονιά να πάρει 24 ψήφους, όταν η ΔΑΚΕ της ΝΔ είχε πάρει 37 και το ΠΑΜΕ του ψευτοΚΚΕ με ένα τεράστιο οργανωτικό μηχανισμό να είχε πάρει 46!

Όμως αυτή η σημαντική απήχηση της γραμμής της ιδιαίτερα φέτος, ανησύχησε το συντριπτικά κυρίαρχο στον κλάδο σοσιαλφασισμό που με όλες τις παρατάξεις του ενωμένες όταν πρόκειται να αντιμετωπίσουν κάποια ανάπτυξη της απήχησης της ΟΑΚΚΕ ή κάποιας συνδικαλιστικής της παράταξης ή κίνησης φρόντισε να πάρει τα μέτρα του. Αυτά δεν ήταν άλλα από το ψέμα, τη λάσπη και τη συκοφαντία και η αξιοποίηση του γεγονότος ότι οι παρατάξεις του σοσιαλφασισμού είναι παντού και όλη την ώρα ενώ η δική μας Κίνηση μπορεί να δουλέψει και να απαντήσει μεθοδικά σε αυτήν την επίθεση σε ελάχιστα σχολεία. Είναι χαρακτηριστικό

ότι αυτή τη φορά το ΠΑΜΕ, που πρωτοστάτησε στην επίθεσή εναντίον της Κίνησης και του υποψηφίου της σ. Γιάννη Μπουρίτη, εμφανίστηκε και στο σχολείο του και μίλησε στο Σύλλογο των καθηγητών κατηγορώντας τον άνανδρα χυδαία, διαστρεβλώνοντας ωμά και συκοφαντώντας τις θέσεις του στην εκλογολογιστική Συνέλευση, αλλά ενώ έφτασε στο σημείο να τον χτυπήσει ακόμα και προσωπικά, ενώ αυτός έλεπε επειδή μοίραζε προκήρυξη και μιλούσε σε άλλα σχολεία. Κάποιοι συνάδελφοι τον κατηγορήσαν τον ΠΑΜίτη που χτύπησε με αυτό το σκαίο τρόπο τον σύντροφο χωρίς να είναι μπροστά για να μπορέσει να απαντήσει. Αλλά στο σχολείο η Κίνηση δεν έχασε ούτε έναν από τους ψήφους που πήρε στις προηγούμενες εκλογές, δεν πέρασε η επίθεση της λάσπης, γιατί οι συνάδελφοι ξέρουν καλά τον υποψήφιο της, Κίνησης, τις απόψεις του και την καθημερινή στάση του τόσο στα γενικότερα προβλήματα της εκπαίδευσης όσο και στην ίδια την εκπαιδευτική διαδικασία και στις σχέσεις μέσα στο σχολείο με συναδέλφους, γονείς και μαθητές. Επίσης ο συνάδελφος είχε την ευκαιρία σε αυτό το σχολείο να απαντήσει σε όλα τα ψέματα και τις προβοκάτσιες του κνίτη και να βάλει τα πράγματα στη θέση τους. Αυτή όμως η απάντηση δεν υπήρχε χρόνος να δοθεί σε άλλα σχολεία. Με αυτόν το βρώμικο τρόπο αξιοποίησε ο σοσιαλφασισμός την οργανωτική του υπεροχή. Όμως η ζωή δεν θα επιβεβαιώνει τις θέσεις του αλλά τις θέσεις της ΟΑΚΚΕ. Είναι ένας αγώνας αντοχής. Δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι πριν την περυσινή της ξαφνική άνοδο η Κίνηση είχε όσους ψήφους περίπου και φέτος. Έτσι προχωράνε τα πράγματα. Μια νίκη μας συνειδητοποιεί τον εχθρό για τον κίνδυνο που αντιπροσωπεύουμε και παίρνει τα μέτρα του. Μια δική μας ήττα μας υποχρεώνει να καλύτερεύσουμε την τακτική μας και να κάνουμε μια αντεπίθεση. Έτσι προχωράνε τα πράγματα, μέχρι το ψέμα να μην έχει άλλες ανάσες.

Δημοσιεύουμε δίπλα αποσπάσματα από την προεκλογική προκήρυξη της ΚΠΑΔ.

Στην εποχή της ρωσοκινέζικης γαλέρας το καθεστώς οχυρώνεται απέναντι στις απεργίες

Το χτύπημα αποκλειστικά στο μεγάλο εχθρό του σοσιαλφασισμού: τα πρωτοβάθμια σωματεία

Την ώρα που οι αρχισαμποτέρ της παραγωγής στη χώρα ΣΥΡΙΖΑ και ψευτοΚΚΕ έχουν μετατρέψει τη χώρα σε μία απέραντη γαλέρα για τους εργαζομένους, καθώς έχουν δημιουργήσει τις πιο εφιαλτικές συνθήκες ανεργίας, προσπορίθηκαν ότι είχαν μεταξύ τους σύγκρουση για το θέμα της αλλαγής της απαρτίας της ΓΣ που χρειάζεται για να ληφθεί απόφαση για απεργία στα πρωτοβάθμια επιχειρησιακά σωματεία. Η τροποποίηση του σχετικού νόμου αύξησε το ποσοστό του 1/3 ή 1/5 των μελών του σωματείου σε 1/2 (50+1). Ουσιαστικά το ψευτοΚΚΕ κινητοποιήθηκε για να διασφαλίσει τις ευνοϊκές εξαιρέσεις που έγιναν με το νέο νόμο για το δικό του βρώμικο συνδικαλισμό, δηλαδή για τα δικά του κλαδικά, δευτεροβάθμια και τριτοβάθμια συνδικαλιστικά όργανα. **Δηλαδή δεν έδωσε ουσιαστικά καμιά πάλη για να εμποδίσει αυτήν την αλλαγή στα πρωτοβάθμια σωματεία.** Απλά προσπορίθηκε ότι το έκανε για να μην εκτεθεί στους συνδικαλιστές συμμάχους του μέσα στις ελάχιστες, αλλά κρίσιμες ΔΕΚΟ στις οποίες λειτουργούν πρωτοβάθμια σωματεία και τα οποία επηρεάζει αρνητικά η αλλαγή. Αυτή η αλλαγή άλλωστε γίνεται κατά τη γνώμη μας κύρια για να διευκολυνθούν οι νέοι ιδιοκτήτες αυτών των ΔΕΚΟ, που θα είναι οι ρωσοκινέζοι και οι σύμμαχοί τους, αλλά και κάθε ταξικά αποχαλινωμένη στις νέες εργασιακές και πολιτικές συνθήκες εργοδοσία.

Η Αχτσιόγλου έχει πει επανειλημμένα και αυτό προκύπτει και από το νόμο ότι η ρύθμιση αφορά αποκλειστικά και μόνο τα πρωτοβάθμια επιχειρησιακά σωματεία, δηλαδή τα σωματεία σε μία επιχείρηση, ένα εργοστάσιο, ένα συγκεκριμένο χώρο δουλειάς και όχι τα πρωτοβάθμια πανελλαδικής ή ευρύτερης περιφερειακής εμβέλειας που δεν κάνουν ποτέ γενικές συνελεύσεις, ούτε τα κλαδικά, τα δευτεροβάθμια ή τα τριτοβάθμια (όπως το Συνδικάτο Μετάλλου που με τροποποίηση του καταστατικού του το 2013 έγινε συνδικάτο μετάλλου Αττικής και Ναυπηγικής Βιομηχανίας Ελλάδας, δηλαδή όλης της χώρας και έτσι με θεσμοθετημένη νοθεία παίρνει πάντα τις εκλογές στη Ζώνη).

Η νέα απαρτία αποτελεί ένα νέο καθαρό χτύπημα στον πρωτοβάθμιο συνδικαλισμό, ακριβώς τον πιο εκτεθειμένο στην εργοδοσία και στις κρατικές πολιτικές, που με λύσσα τον έχει πολεμήσει αμέσως μετά την πτώση της δικτατορίας το ψευτοΚΚΕ επειδή δεν μπόρεσε ποτέ να τον ελέγξει. Η ρύθμιση αντίθετα αφήνει άθικτη την εξουσία των κομματικών κρατικο-γραφειοκρατικών συνδικαλιστικών στρατών να επιβάλουν τις αποφάσεις τους για τις γνωστές τελετουργικές 24ωρες που τις παίρνουν διοικητικά συμβούλια, χωρίς γενικές συνελεύσεις στα

πρωτοβάθμια σωματεία, χωρίς κανένα θετικό αποτέλεσμα για τους εργαζόμενους, αλλά μόνο για επιδείξεις ισχύος στην υπόλοιπη αστική τάξη και για στάχτη στα μάτια στους εργαζόμενους.

Στις σημερινές όλο και χειρότερες συνθήκες δουλειάς και αμοιβής και ενόψει των ιδιωτικοποιήσεων που προγραμματίζει η κυβέρνηση στις υποδομές, ιδιαίτερα στη ΔΕΗ, όπου έρχεται άλλος ένας γύρος παράδοσης τους στα ρώσικα και κινέζικα μονοπώλια και στα δυτικά φιλικά τους, απλά παίρνονται μέτρα από την κυβέρνηση να δυσκολευτούν οι απεργίες που μπορούν να κηρυχτούν από τις παλιές συνδικαλιστικές γραφειοκρατίες σε πρωτοβάθμιο επίπεδο. Τέτοια μεγάλη απεργία της νέας εποχής ήταν αυτή στον ΟΛΠ κατά της ΚΟΣΚΟ, που χειραγωγήθηκε και υπονομεύθηκε από το ψευτοΚΚΕ και την ΑΝΤΑΡΣΥΑ με το αντιδραστικό σύνθημα «όχι στην ιδιωτικοποίηση» το οποίο στη συγκεκριμένη περίπτωση έκρυβε τη σκανδαλώδη κρατικοποίηση-αποικιοποίηση του ΟΛΠ από το κινέζικο φασιστικό κράτος. Ήταν αυτή η αποικιοποίηση που διευκόλυνε αφάνταστα την επέλαση του ρώσικου κράτους στο λιμάνι της Θεσσαλονίκης (Σαββίδης).

Έτσι πχ η σε μεγάλο βαθμό ελεγχόμενη από το καθεστώς ΓΕΝΟΠ-ΔΕΗ θα μπορεί να κάνει μια απεργία σε όλη τη ΔΕΗ για να διώξει οποιοδήποτε μη ανατολικό κεφάλαιο θελήσει να συμμετέχει σε μια ιδιωτικοποίηση κάποιας μονάδας της, αλλά το σωματείο της συγκεκριμένης μονάδας πχ στην Πτολεμαίδα δεν θα μπορεί εύκολα να κάνει απεργία για να αντισταθεί στα νέα αφεντικά.

Η διεύρυνση της νόμιμης απαρτίας από 1/5 σε 1/2 περιορίζει αντικειμενικά τη δυνατότητα για απεργία σε χώρους όπου ειδικά σε συνθήκες μεγάλης ανεργίας, όπως σήμερα, υπάρχει φόβος από την εργοδοσία.

Πραγματικά δεν πρέπει ποτέ ένα ταξικό σωματείο να κάνει μια απεργία που δεν τη θέλει η πλειοψηφία των εργαζομένων και πραγματικά αυτή η αρχή κάθε αληθινά ταξικού συνδικαλισμού έχει καταπατηθεί αρκετές φορές από τους σοσιαλφασιστικούς στρατούς που έχουν κάνει απεργίες ή τις συνεχίζουν χωρίς να τις θέλει η πλειοψηφία των εργαζομένων, ασκώντας ψυχολογική τραμπούκικη βία ή ακόμα και φυσική βία σε όσους διαφωνούν με αυτές. Όμως όσο λιγότερο επιτρέπουμε στο κράτος να ανακατεύεται στις συνθήκες κάτω από τις οποίες οι εργαζόμενοι δημιουργούν τις απεργιακές πλειοψηφίες τους τόσο το καλύτερο. Τη δημοκρατία στα συνδικάτα είτε θα την περιφρουρήσουν οι ίδιοι οι εργαζόμενοι, είτε δεν θα υπάρχει. Ο μόνος που δεν μπορεί να την περιφρουρήσει είναι το κράτος, ιδιαίτερα το σημερινό φιλο-σοσιαλφασιστικό και φιλο-ναζι-

στικό ελληνικό κράτος. Με αυτήν την έννοια αν μια εχθρική προς τους εργάτες κρατικοκομματική συνδικαλιστική γραφειοκρατία αρχίσει απεργία με μια μειοψηφία εργατών κόντρα στη θέληση της πλειοψηφίας, αυτή την μειοψηφία δεν πρέπει να μπορεί να την αναχαιτίσει το κράτος με νόμο ή χωρίς νόμο, αλλά μόνο οι ίδιοι οι εργαζόμενοι. Αν η εχθρική γραφειοκρατία καλέσει τα τάγματα εφόδου της απ' έξω να καταπνίξουν τη θέληση των εργατών τότε πάλι αυτοί και μόνο αυτοί μπορούν να κάνουν τη συγκεκριμένη βία πολιτικό ζήτημα μέσα σε όλη την εργατική τάξη και στη χώρα και να συντρίψουν τους πραξικοπηματίες.

Όμως ο μεγάλος κίνδυνος ιδιαίτερα σήμερα δεν είναι από πραξικοπηματικές απεργίες, είναι από τον εργοδοτικό εκφοβισμό, οπότε όταν ο νόμος βάζει ψηλά όρια για την έναρξη μιας απεργίας, τότε επιτρέπει στην εργοδοσία να την καταπνίξει στη γέννησή της. Γιατί οι εργάτες έχουν το δικαίωμα απέναντι σε μια αυταρχική εργοδοσία που τους τρομοκρατεί να ξεκινάνε μια απεργία με μια μικρή απαρτία οπότε με μια μειοψηφία των εργαζομένων, που ξέρει όμως ότι εκφράζει τις διαθέσεις της πλειοψηφίας και σύντομα τη συσπειρώνει. Αν δεν τη συσπειρώσει και δεν πιάσει τον παλμό των εργαζομένων η απεργία δεν θα αντέξει, αλλά δεν είναι δουλειά του κράτους να κάνει το δάσκαλο στους εργάτες. Γι αυτό τους εργαζόμενους σήμερα τους συμφέρουν χαμηλά όρια απαρτίας για την απόφαση για ξεκίνημα μιας απεργίας. Πρέπει να επιδιώκουμε οπωσδήποτε τη θέληση της πλειοψηφίας, την αληθινή διάθεση για σκληρό αγώνα, για να ξεκινήσουμε μια απεργία, αλλά το πως θα εκφραστεί αυτή η θέληση στην πράξη πρέπει να είναι ένα εργατικό ζήτημα και όχι κρατικό.

Αυτό το χαμηλό όριο ευνοεί τους εργαζόμενους στις πρώην ΔΕΚΟ που οι μισθοί και οι συνθήκες δουλειάς των εργαζομένων θα δυσκολέσουν απότομα και όπου ταυτόχρονα οι νέες εργοδοσίες δεν έχουν υποτάξει εντελώς τις παλιές συνδικαλιστικές ηγεσίες οι οποίες, παρόλο το κρατικογραφειοκρατικό παρελθόν τους, μπορούν να προβάλουν καμιά φορά και επικίνδυνες αντιστάσεις. Αυτό έγινε με τις απεργίες στον ΟΛΠ πριν τον πάρει η ΚΟΣΚΟ, όπου τις αντιστάσεις κυρίως τις πρόβαλαν οι συνδικαλιστές του ΠΑΣΟΚ ενώ οι κνιτοσυριζαίοι την πούλησαν. Εκεί για να λυθεί το πρόβλημα η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ με διακομματική έγκριση κανόνισε οι παλιοί εργαζόμενοι μαζί με την ηγεσία του παλιού σωματείου να μεταταχθούν και να γίνουν

δημόσιοι υπάλληλοι. Αλλά αυτό δεν μπορεί να γίνει παντού σε κάθε πρώην ΔΕΚΟ οπότε πρέπει να δυσκολέψει κάθε απεργιακή απόπειρα από τις παλιές συνδικαλιστικές ηγεσίες, γιατί ο νόμος για την απεργία ισχύει και για συμβάσεις ιδιωτικού δικαίου στις πρώην ΔΕΚΟ. Έτσι με τις νέες ψηλότερες απαρτίες διευκολύνονται οι νέες ανατολικές κρατικοποιήσεις ή οι ιδιωτικοποιήσεις – εκχωρήσεις στα φιλοανατολικά δυτικά αφεντικά.

Γι' αυτό το ΠΑΜΕ φρόντισε μόνο για τις εντυπώσεις να κάνει φασαρία με κάποιες μπούκες στα πάντα πρόθυμα να το καλοδεχτούν, σαν τον αγαπημένο καθοδηγητή τους, υπουργεία του ΣΥΡΙΖΑ για να δείξει ότι είναι τάχα πολύ θυμωμένο, και περιορίστηκε στις δύο 24ωρες απεργίες-πυροτεχνήματα της 14 Δεκέμβρη και 12 Γενάρη, ενώ δεν προκάλεσε καμία απεργία διαρκείας πουθενά στο δημόσιο τομέα όπου έχει δύναμη ή σε κλαδικό επίπεδο.

Έτσι επίσης εξηγείται πως η δήθεν φιλεργατική επίσης ΔΗΣΥ, δηλαδή το ΠΑΣΟΚ του Λαλιώτη έκανε τόσο λίγη φασαρία σε επίπεδο κινητοποιήσεων. Από την άλλη η ΝΔ έκανε τέτοια αβάντα στο ΣΥΡΙΖΑ που έφτασε στο σημείο να προτείνει 50+1, όχι μόνο σαν απαρτία αλλά και σαν απαιτούμενο ποσοστό ψήφων στο σύνολο των εγγεγραμμένων, και όχι των παρόντων όπως ισχύει σήμερα, ενώ στα πανελλαδικά σωματεία πρότεινε την κατάργηση των συνελεύσεων με νόμο (!) και την ηλεκτρονική ψηφοφορία για απεργία (!!) με τη χρήση του ΑΜΚΑ (!!!), δηλαδή την πλήρη κατάργηση της απεργίας.

Η σημερινή πάλη για τα εργασιακά δικαιώματα ενάντια στις γαλέρες είναι αναπόσπαστα δεμένη με την πάλη ενάντια στο σαμποτάζ της παραγωγής που είναι αυτό που πάνω απ όλα φέρνει την πελώρια ανεργία και τελικά τις γαλέρες, με αποτέλεσμα κάθε είδους εργοδοσία δυτική και ανατολική, ντόπια και ξένη να γίνεται ασύδοτη απέναντι στους εργαζόμενους, αν και πάντα τα νέα ανατολικά αφεντικά για χάρη των οποίων γίνεται το σαμποτάζ με στόχο την υποδούλωση της χώρας είναι αυτά που φτιάχνουν τα χειρότερα κάτεργα όπως περίτρανα απέδειξε η Κόσμο. Πάλι ενάντια στο σαμποτάζ, πάλι ενάντια στην αποικιοποίηση και τον ανατολικό εκφασισμό της χώρας, πάλι για δημοκρατικά δικαιώματα στους χώρους δουλειάς πάλι ένα νέο πραγματικά ταξικό, που σημαίνει και πραγματικό δημοκρατικό συνδικαλισμό. Αυτά είναι τα μεγάλα καθήκοντα της εργατικής τάξης σήμερα.

ΙΣΤΟΣΕΛΙΔΑ ΤΗΣ ΟΑΚΚΕ

www.oakke.gr

e-mail: info@oakke.gr

Ανακοινώσεις της Αντιναζιστικής Πρωτοβουλίας

1^η Ανακοίνωση της Α.Π
(όπως δημοσιεύτηκε στην ιστοσελίδα της)

ΤΟΠΟΘΕΤΗΣΗ ΝΕΟΛΑΙΟΥ ΦΙΛΟΥ ΤΗΣ ΑΝΤΙΝΑΖΙΣΤΙΚΗΣ ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑΣ ΣΤΗ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ-ΣΥΖΗΤΗΣΗ ΠΟΥ ΔΙΟΡΓΑΝΩΣΕ ΤΟ ΟΡΜΑ ΣΤΗ ΣΑΛΑΜΙΝΑ

Τη Δευτέρα στις 11 του Δεκέμβρη στο Εργατικό Κέντρο Σαλαμίνας η ΟΡΜΑ είχε καλέσει σε συζήτηση για το ζήτημα της «Χρυσής Αυγής». Σε αυτή τη συζήτηση έκανε τοποθέτηση ένας συναγωνιστής νεολαίος εργάτης από το Πέραμα ο οποίος δήλωσε ότι μιλάει σαν φίλος της Αντιναζιστικής Πρωτοβουλίας.

Η τοποθέτηση που έκανε ο συναγωνιστής, πέρα από την προφανή συμφωνία στο ότι πρέπει να συντριβεί η ναζιστική συμμορία ήταν α) σε αντίθετη κατεύθυνση από την κατάσταση που περιέγραφε η ΟΡΜΑ η οποία έντονα υποτιμούσε την αυξημένη δραστηριότητα των ναζιστών στο Πέραμα, ειδικά στην Επισκευαστική Ζώνη, και β) σε εντελώς αντίθετη κατεύθυνση με τη λογική που πρότεινε το ΟΡΜΑ ότι βασική μορφή πάλης με τους ναζί είναι η αναμέτρηση μαζί τους κυρίως στο επίπεδο της βίας έξω από τις μάζες και όχι η κυρίως πολιτική μάχη ενάντια στη νόμιμη κρατική ισχύ της συμμορίας που πρέπει να δοθεί κατ'εξοχήν στο ταξικό συνδικαλιστικό επίπεδο από την ίδια την εργατική τάξη και όχι έξω από αυτήν και σε αντίθεση με τις διαθέσεις της. Αυτή ήταν μια τοποθέτηση ακριβώς μέσα στον πυρήνα της αντίληψης της Αντιναζιστικής Πρωτοβουλίας για το αντιναζιστικό κίνημα στη χώρα μας, αλλά και γενικότερα.

Σύμφωνα με την αντίληψη της Αντιναζιστικής Πρωτοβουλίας καμιά πολιτική ενάντια στους ναζιστές δεν μπορεί να είναι νικηφόρα αν δεν ενώνει την εργατική τάξη, το λαό και όλους τους δημοκρατικούς ανθρώπους εναντίον τους, που σημαίνει να είναι το ακριβώς αντίθετο στην πολιτική γραμμή και ιδεολογία της «Χρ. Αυγής» στο κάθε ζήτημα. Μια γραμμή όπως η γραμμή της ΟΡΜΑ που θεωρεί σαν κύριο εχθρό και σαν φασιστική τη γενικά δημοκρατική Ευρώπη την ώρα που όλοι οι ευρωπαίοι φασίστες είναι φίλοι της πλουτοκρατικής Ρωσίας, δεν μπορεί να νικήσει τους επίσης φανατικά αντιευρωπαίους χρυσαυγίτες που πρωτοστατούν στην κατάργηση κάθε αστοδημοκρατικής ελευθερίας γιατί θέλουν να επικρατήσει στη χώρα μας και σε όλη την Ευρώπη ο ρώσικος φασισμός. Το ίδιο ισχύει για κάθε αντιφασιστικό κίνημα που φωνάζει σαν κεντρικά του συνθήματα αυτά της λούμπεν βίας του τύπου «φασίστες, κουφάλες, έρχονται κρεμάλες» και άλλα για «νεκροτομεία» και κονσερβοκούτια. Ένα τέτοιο κίνημα δεν μπορεί να πείσει αλλά αντίθετα απωθεί έναν λαό ο οποίος μισεί τους ναζιδες ακριβώς για τον λούμπεν και βίαιο χαρακτήρα τους. Η λαϊκή βία ενάντια στους ναζιδες πρέπει να είναι πάντα απάντηση στη δικιά τους βία αλλά πρέπει επίσης να

συνδυάζεται πάντα με την αποκάλυψη του γεγονότος ότι οι βασικές πολιτικές δυνάμεις και μάλιστα και οι λεγόμενες αντιφασιστικές από αυτές καθώς και το κυρίαρχο τμήμα του κρατικού μηχανισμού στην αστυνομία και στα δικαστήρια στηρίζουν τη ναζιστική βία.

Μόνο έτσι μπορεί να αντιμετωπιστεί η βία και κτηνωδία της ναζιστικής συμμορίας, που εκδηλώθηκε και ενάντια στη συγκεκριμένη εκδήλωση με επίθεση ομάδας χρυσαυγιτών με πέτρες στο κτίριο του Εργατικού Κέντρου όπου διοργανώθηκε, χωρίς να γίνει ούτε μία σύλληψη από την αστυνομία.

Η Αντιναζιστική Πρωτοβουλία καλεί όλους τους αντιφασίστες να καταγγείλουν την ασυλία που απολαμβάνουν σήμερα οι τραμπούκοι της συμμορίας για τις πολυάριθμες βίαιες επιθέσεις που συνεχίζουν να εξαπολύουν και να απαιτήσουν να βγει εκτός νόμου η «Χ.Α».

Πειραιάς, 12/12/2017

2η Ανακοίνωση της Α.Π για την ΟΡΜΑ

(όπως δημοσιεύτηκε στην ιστοσελίδα της)

Σχετικά με την ανακοίνωση της ΟΡΜΑ της 14/12/2017 για τη συζήτηση που έγινε στο δημοτικό συμβούλιο της Σαλαμίνας για την επίθεση της «Χρ. Αυγής» στην εκδήλωση της

Σε μία ανακοίνωση της ΟΡΜΑ που αναρτήθηκε στην ιστοσελίδα της στις 14/12/2017 καταγγέλλεται η τοποθέτηση της δημάρχου Σαλαμίνας στις προτάσεις που κατέθεσε στο δημοτικό συμβούλιο ο δημοτικός σύμβουλος της Ν.ΑΥ.ΜΑΧΗ.Α., της Λαϊκής Συσπείρωσης και της αντιπροσωπείας της Νεολαίας ΣΥΡΙΖΑ για συζήτηση και καταδίκη της επίθεσης της «Χρ. Αυγής» ενάντια στην εκδήλωση της ΟΡΜΑ της 11/12. Σε αυτή την ανακοίνωση αναφέρεται ότι η δήμαρχος «*εξέφρασε το χίλιο-επιτωμένο αφήγημα ταύτισης των δύο άκρων*» και ότι έτσι «*έβαλε στο ίδιο τσουβάλι την Οργάνωση Μαχητικού Αντιφασισμού, τη Δημοτική Κίνηση της Ν.ΑΥ.ΜΑΧΗ.Α., το σωματείο της Π.Ε.Ν.Ε.Ν., την Αντιναζιστική Πρωτοβουλία, τον Τάλεμπ Ουαλίντ και το πλήθος των πολιτών του νησιού που συμμετείχε με την υπόδικη εγκληματική οργάνωση της Χρυσής Αυγής, τους δολοφόνους του Φύσσα και του Λουκμάν*». Σε προηγούμενη ανακοίνωση της για την ίδια την εκδήλωση η ΟΡΜΑ ανέφερε ότι συμμετείχε σε αυτή οργανωμένα η Αντιναζιστική Πρωτοβουλία και ότι σε τοποθέτηση εκπροσώπων της βρέθηκε κοινός παρονομαστής για τη συνέχεια των αντιφασιστικών αγώνων, μία αναφορά που σήμαινε ότι η Αντιναζιστική Πρωτοβουλία συμφώνησε με τις μεθόδους, τις πρακτικές και τα αιτήματα της αντιφασιστικής πάλης,

όπως τα έχει τοποθετήσει η ΟΡΜΑ. Η Αντιναζιστική Πρωτοβουλία σε δική της ανακοίνωση στις 12/12 ξεκαθάρισε ότι στην εκδήλωση της ΟΡΜΑ έγινε μία τοποθέτηση νεολαίου φίλου της -και όχι εκπροσώπου της όπως γράφτηκε- στην οποία δεν υπήρξε κανένας κοινός παρονομαστής με την ΟΡΜΑ στα πιο πάνω ζητήματα, αντίθετα τοποθετήθηκε συγκεκριμένα η διαφωνία του με την ΟΡΜΑ, στο πνεύμα της Α.Π. Το μόνο κοινό που υπήρξε είναι η προφανής συμφωνία στο ότι πρέπει να συντριβεί η ναζιστική συμμορία. Παρόλα αυτά η ΟΡΜΑ επανήλθε σήμερα με νέα ανακοίνωσή της και μάλιστα στο νέο της κείμενο βάζει σε ένα κοινό πολιτικό μέτωπο την Αντιναζιστική Πρωτοβουλία, όχι μόνο με την ίδια την ΟΡΜΑ, αλλά και με προτάσεις πολιτικών δυνάμεων που τοποθετήθηκαν σε ένα δημοτικό συμβούλιο για το οποίο ποτέ δεν ενημερώθηκε η Αντιναζιστική Πρωτοβουλία, ούτε καλέστηκε να συνυπογράψει καμία πρόταση και οπωσδήποτε δεν καλέστηκε στη συγκεκριμένη συνεδρίαση του δημοτικού συμβουλίου, ούτε έχει οποιαδήποτε άμεση γνώση για τη συζήτηση και για τις τοποθετήσεις που έγιναν εκεί. Υποχρεωνόμαστε λοιπόν τώρα να επανέλθουμε και να ξεκαθαρίσουμε τα εξής, σε όσους κάνουν ότι δεν τα καταλαβαίνουν:

1. Η Α.Π δεν βρίσκεται **σε καμιά απολύτως πολιτική συμμαχία ή συνεργασία με την ΟΡΜΑ**. Εκπρόσωποι και φίλοι της Α.Π έχουν συμμετάσχει σε δύο ανοιχτές συζητήσεις τις οποίες έχει διοργανώσει η ΟΡΜΑ. Σε αυτές τις συζητήσεις δεν πήγε η Α.Π για να κάνει συνεργασίες με την ΟΡΜΑ στην οποία έχει κάνει άμεση ή έμμεση πλην σαφή κριτική σε αρθρογραφία της αλλά για να ακούσει τις συγκεκριμένες προτάσεις της που είχαν τοποθετηθεί προηγουμένα με ανακοινώσεις της και ήταν σε μια πολύ πλατειά και δημοκρατική πολιτική βάση, και στη συνέχεια να τοποθετήσει τις δικές της θέσεις και απόψεις στα πλαίσια της ζύμωσής τους μέσα σε ευρύτερους κύκλους αντιφασιστών. Αποδείχτηκε και στις δυο αυτές συζητήσεις ότι οι θέσεις και το πνεύμα της Α.Π ήταν σε αντίθετη κατεύθυνση με εκείνα της ΟΡΜΑ. Αν όποιος άνθρωπος συμμετέχει σε τέτοιες συζητήσεις θεωρείται αυτόματα φίλος ή σύμμαχος της ΟΡΜΑ τότε της προτείνουμε να καλεί ανοιχτά και ξεκάθαρα μόνο τους φίλους της και τους συμμάχους της και όχι να μιλάει για ανοιχτές συζητήσεις σε όλους του αντιφασίστες.

2. Σε ότι αφορά το συγκεκριμένο θέμα που θίγεται στην ανακοίνωση της ΟΡΜΑ της 14/12 για τις ίσες αποστάσεις απέναντι στα «*δύο άκρα*» : Την κύρια ευθύνη για τη χρήση αυτής της θεωρίας από όσους θέλουν να ξεπλύνουν τους ναζιστές από την πολιτική και ποινική ευθύνη τους για την ασταμάτητη κτηνώδη βία τους, όπως χθες για την απρόκλητη βία τους στη συγκέ-

ντρωση της ΟΡΜΑ, την έχουν όσοι στο όνομα της αντιναζιστικής πάλης έχουν χρησιμοποιήσει προβοκατόρικη βία με σπασίματα, κάψιμο, καταστροφές, τραμπουκισμούς ενάντια στο λαό, έξω από τις μάζες και σε σύγκρουση με τις διαθέσεις τους, καθώς και όσοι νομιμοποιούν κατά καιρούς αυτές τις προβοκάστιες σαν αντιφασιστικό ή αντικαπιταλιστικό αγώνα.

Επαναλαμβάνουμε ότι δεν γνωρίζουμε το περιεχόμενο των προτάσεων που κατατέθηκαν στο δημοτικό συμβούλιο, της συζήτησης που έγινε εκεί και συγκεκριμένα της τοποθέτησης της δημάρχου Σαλαμίνας. Θεωρούμε ωστόσο ανυπέβλητο δημοκρατικό καθήκον οποιουδήποτε φορέα να καταγγέλλει τη ναζιστική βία όπου εμφανίζεται με τις δικές του αποφάσεις και στα πλαίσια της λειτουργίας του, και δεν υπάρχει καμία πειστική εξήγηση για όποιον δεν το κάνει.

3. Σε ότι αφορά την αντιφασιστική πάλη έχουμε κάνει την τοποθέτησή μας στην ανακοίνωση της 12/12 (<http://www.antinazi.gr/topothesisSalamina.html>).

Η Αντιναζιστική Πρωτοβουλία έχει αυτόνομη παρουσία, θέσεις και δράση στο αντιφασιστικό κίνημα από το 1997 οπότε ιδρύθηκε με πρωτοβουλία της ΟΑΚΚΕ, οι θέσεις της έχουν αποτυπωθεί στην πλατφόρμα της και στις ανακοινώσεις της, η δράση της είναι δημόσια και έχει τις αναφορές της στον τύπο και στα ΜΜΕ στην πορεία που έχει διανύσει μέχρι σήμερα. Από τότε που ιδρύθηκε η Α.Π. μέχρι σήμερα προτείνει σαν κεντρικό αίτημα της αντιναζιστικής πάλης το να βγουν εκτός νόμου οι ναζιστές γιατί αυτό το αίτημα αποκαλύπτει τους πολιτικούς τους προστάτες στην κυβέρνηση, στα κοινοβουλευτικά κόμματα και στην πολιτική ζωή που συνεχίζουν μέχρι σήμερα να τους νομιμοποιούν και να τους δίνουν ασυλία. Αυτό το αίτημα μπορεί να συσπειρώσει το λαό και τους δημοκράτες σε ένα μαζικό αντιφασιστικό μέτωπο ενάντια σε ένα ολόκληρο πολιτικό καθεστώς με κρατική ισχύ που έχει δώσει δύναμη σε μια ναζιστική συμμορία τόση ώστε να μπει στη Βουλή και να έχει κατοχυρωθεί σαν «*κοινοβουλευτική*» δύναμη, που όπλιζε το χέρι των δολοφόνων του Π. Φύσσα, και που σήμερα επιχειρεί να τους ρίξει στα μαλακά. Απαραίτητος όρος για τη νίκη της αντιναζιστικής πάλης είναι να ξεσκεπαστεί και να καταγγελθεί αυτό το φιλοναζιστικό πολιτικό καθεστώς.

Δεν υπάρχει καμία πρόφαση και καμία δικαιολογία για αυτούς που διαφωνούν με τη λογική βασικών θέσεων της Αντιναζιστικής Πρωτοβουλίας όπως με το «*εκτός νόμου*», να τις διαβάλουν και να τις εμφανίζουν όπως τους βολεύει για τους δικούς τους λόγους. Η Α.Π. καταδικάζει απερίφραστα τέτοιες μεθοδεύσεις και πρακτικές.

Αθήνα, 15/12/2017

ΙΣΤΟΣΕΛΙΔΑ ΤΗΣ ΑΝΤΙΝΑΖΙΣΤΙΚΗΣ ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑΣ
www.antinazi.gr
e-mail: info@antinazi.gr

ΤΑΡ: ΧΩΡΙΣ ΤΟ ΣΑΜΠΟΤΑΡΙΣΜΑ ΤΟΥ ΔΕΝ ΘΑ ΜΠΟΡΟΥΣΕ ΝΑ ΥΠΑΡΧΕΙ

Συνέχεια από τη σελ. 1

κελ για να καταργήσουν τον αγωγό Ναμπούκο που θα περνούσε από την Τουρκία στα Βαλκάνια χωρίς να περάσει από την Ελλάδα. Ξέρανε δηλαδή ότι ένας αγωγός που θα περνούσε από την Ελλάδα, ακόμα και αν ολοκληρωνόταν, θα ήταν σε τελική ανάλυση πολιτικά ελεγχόμενος από τη Ρωσία.

Δεν μπορούσε λοιπόν παρά να γίνει και ο ΤΑΡ αντικείμενο παρα-

πικά κινηματάκια (για να φαίνεται το «λαϊκό» υπόβαθρο του εκάστοτε «κινήματος») που εμπόδιζαν στην πράξη το έργο (περίπτωση Σκουριών), ή έβαζε αρχαιολόγους να χαρακτηρίσουν την περιοχή αρχαιολογική ή πρόβαλλε περιβαλλοντικά προσχήματα ή... ή... Ο κατάλογος είναι ατελείωτος.

Ειδικά τώρα όμως που υπάρχει μια κυβέρνηση με αριστερό-φιλοδυτικό προσώπιο αλλά αρκετά σεσημασμένη ρώσικη ψυχή δεν

γο Καβάλας, με αποτέλεσμα να μην γίνουν καθόλου εργασίες σε έκταση 10 χλμ., και συγκεκριμένα στα χιλιόμετρα 195-205. Από τότε έχει περάσει πάνω από ένας χρόνος άκαρπων προσπαθειών να έρθουν οι υπεύθυνοι του έργου σε συνεννόηση με όσους αντιδρούν, κι έτσι αποφασίστηκε να συνεχιστούν οι εργασίες μετά το χιλιόμετρο 205. Με βάση το χρονοδιάγραμμα, οι εργασίες στο επίμαχο τμήμα πρέπει οπωσδήποτε να ξεκινήσουν μέσα στο πρώτο τρίμηνο του 2018, ώστε να αρχίσουν οι προκαταρκτικές εργασίες από τους αρχαιολόγους. Αλλιώς μετατίθεται συνολικά η λειτουργία του νότιου διαδρόμου του ΤΑΡ κατά 2-3 χρόνια, ενώ προβλέπεται για το 2020 (χαρά οι Ρώσοι!).

Ο συγκεκριμένος Σύλλογος αποφεύγει να απαντήσει στην πρόσκληση που του έχει απευθύνει η κοινοπραξία για επιδίωξη ειρηνικής λύσης στο πρόβλημα. Ο Σύλλογος αυτός, που μέχρι τώρα έχει εμποδίσει τρεις φορές την έναρξη των εργασιών, δεν προϋπήρχε, αλλά συγκροτήθηκε μόλις η κοινοπραξία του ΤΑΡ κέρδισε το διαγωνισμό του Νότιου Διαδρόμου!!! Ηλιού φαι-

νότερο που στόχευε η ίδρυση του Συλλόγου αυτού...

Τι ζητάει οι επικεφαλής του; Την αλλαγή της όδευσης του αγωγού, γιατί, κατά τη γνώμη τους πάντα:

α) *Απαξιώνεται η αξία των κτημάτων που βρίσκονται γύρω απ' αυτόν.* Να σημειωθεί εδώ ότι ο Θέμης Καλπακίδης, που πρωτοστατεί στις αντιδράσεις ως πρόεδρος του Συλλόγου και μέλος του Συντονιστικού για την αλλαγή της όδευσης, δεν έχει καν ιδιοκτησία κοντά σε σημείο από το οποίο να περνά ο αγωγός! Η εταιρία απαντάει ότι δεν εμποδίζονται οι καλλιέργειες γιατί ο αγωγός είναι θαμμένος κάτω από το βάθος του 1 μέτρου. Εμποδίζονται μόνο για το διάστημα κατασκευής του αγωγού σε μια λωρίδα 4 μέτρων ένθεν και ένθεν του αγωγού, δηλαδή συνολικά 8 μέτρων. Γι αυτή την προσωρινή στέρηση δίνεται νοίκι-αποζημίωση σε όλους τους κτηματίες. (<https://www.tap-ag.gr/>).

β) *Στην περιοχή υπάρχει τύρφη και λιγνίτης, άρα αυξημένος κίνδυνος πυρκαγιάς.* Το πως θα πάρει φωτιά ο λιγνίτης που είναι ανακατεμένος με γεωργική γη σε απλή επαφή με τα χοντρά τοιχώματα του χαλύβδινου αγωγού μέσα από τον οποίο περνάει φυσικό αέριο, δεν μας το εξηγεί ο Σύλλογος, όπως δεν μας εξηγεί γιατί ποτέ δεν ανεφλέγη αγωγός φυσικού αερίου στην Ελλάδα από εκείνους που μεταφέρουν ρώσικο φυσικό αέριο.

γ) *Στην περιοχή γίνονται πλημ-*

μύρες και καθίζηση του εδάφους, που θα μπορούσαν σε βάθος χρόνου να οδηγήσουν σε αποκάλυψη του αγωγού στην επιφάνεια της γης. Όμως ακόμα και στη σπάνια περίπτωση που θα γίνει μια τέτοια βιβλική πλημμύρα τι φοβάται ο Σύλλογος, ότι ταυτόχρονα θα αναφλεγεί και ο βρεγμένος λιγνίτης που προαναφέραμε, ή θα τρυπήσει ο χάλυβας από τη βροχή και θα διαρρεύσει το φυσικό αέριο, το οποίο όταν διαρρέει η παροχή αυτόματα σταματά, όπως γίνεται σε όλους τους δρόμους και τις πολυκατοικίες της χώρας μας όπου στα τόσα χρόνια δεν έχει γίνει ούτε ένα αξιοσημείωτο ατύχημα; Αν μόνο αποκλυφθεί ο αγωγός θα ξαναθαφτεί στο σημείο που αποκαλύφθηκε. Αυτή είναι συμβατική υποχρέωση του διαχειριστή του αγωγού.

δ) *Κοντά στον αγωγό υπάρχει σημαντικός αρχαιολογικός χώρος (Φίλιπποι).* Πάντα τα θαμμένα αρχαία ανασύρονται από τους σαμποταριστές κάθε φορά που είναι να πεθάνουν της πείνας οι ζωντανοί άνεργοι. Αλήθεια πόσο κοντά στον αγωγό είναι τα αρχαία όταν καμιά άδεια διέλευσης αγωγού δεν δίνεται μέσα από αρχαιολογικούς χώρους; Είναι πάνω από 40μ; Και τότε τι φόβος υπάρχει;

ε) Η τελευταία ένσταση είναι από αυτούς που έχουν δομησιμη γη κοντά στον αγωγό γιατί στα 40 μέτρα απαγορεύεται οποιαδήποτε δόμησιμη. Αυτή η ένσταση είναι η μόνη

αγωγικού σαμποτάζ. Τι έκανε παλιότερα, αλλά και τώρα, ο ΣΥΡΙΖΑ, για να σταματήσει ένα οποιοδήποτε έργο σε εξέλιξη; Σκάρωνε ένα Σύλλογο με δικούς του ανθρώπους στην ηγεσία του και τους έβαζε να κάνουν προσφυγή στο ΣτΕ, με αποτέλεσμα την άμεση διακοπή των εργασιών, ή δημιουργούσε το-

πρέπει να φαίνεται ότι το σαμποτάζ το καθοδηγεί η ίδια. Έβαλε λοιπόν κάποιον τοπικό Σύλλογο να κάνει τη βρώμικη δουλειά. Όταν το φθινόπωρο του 2016 οι εργολάβοι προσπάθησαν να ξεκινήσουν το έργο στην περιοχή Τενάγη Φιλίππων, εμποδίστηκαν από μια ομάδα με επικεφαλής τον Αγροτικό Σύλλο-

Με ποια αισχρή πλαστογραφία το ΑΠΕ καλύπτει το διπλό παιχνίδι του Λαβρόφ στο μακεδονικό

Ο Λαβρόφ τη λέει «Μακεδονία» για να εμπαίζει τη Δημοκρατία της Μακεδονίας. Το ΑΠΕ μεταφράζει σε «Σκόπια» για να εμπαίζεται ο ελληνικός λαός

Μία διεθνής συνέντευξη τύπου του Λαβρόφ που δόθηκε στις 15 Γενάρη στη Μόσχα, έγινε αφορμή για να κυκλοφορήσει σε όλο τον τύπο, τα κανάλια και τα ραδιόφωνα της χώρας, και μάλιστα σε πανηγυρικούς τόνους η ψεύτικη ειδήση ότι η Ρωσία αλλάζει στάση υπέρ της Ελλάδας στο θέμα του ονόματος με πρωτοστάτη της χάλκευσης της ειδήσης το Αθηναϊκό Πρακτορείο Ειδήσεων.

Συγκεκριμένα στη διεθνή συνέντευξη του Λαβρόφ, συμμετείχε ο δημοσιογράφος Θανάσης Αυγερινός, σα διαπιστευμένος εκπρόσωπος του MEGA, ο οποίος ρώτησε το Λαβρόφ για τη στάση της Ρωσίας στη διενέργη του ονόματος και του ζήτησε να σχολιάσει την εμπλοκή των ΗΠΑ στην περιοχή για τους ενεργειακούς αγωγούς. Το βίντεο ολόκληρης της συνέντευξης έχει αναρτηθεί στο youtube από το RussiaToday με μετάφραση στα Αγγλικά (https://www.youtube.com/watch?v=ousyl7LDP_0), και όλη η απομαγνητοφωνημένη συνέντευξη έχει αναρτηθεί στα αγγλικά στην επίσημη ιστοσελίδα του ρώσικου υπουργείου εξωτερικών (http://www.mid.ru/en/press_service/minister_speeches/-/asset_publisher/7OvQR5KJWV/mR/content/id/3018203). Την ερώτηση και την απάντηση του Λαβρόφ μπορεί να την ακούσει κανείς αυτοούσια από το στιγμιότυπο 1:59:00 του βίντεο και μετά. Η απάντηση του Λαβρόφ για το όνομα έχει επί λέξει ως εξής:

«Έχουμε αναγνωρίσει τη Μακεδονία ως Δημοκρατία της Μακεδονίας... Όσον αφορά συνομιλίες και προσπάθειες για το όνομα της Μακεδονίας. Αυτές οι προσπάθειες έχουν αδρανήσει κάπως για πολλά χρόνια και ενεργοποιήθηκαν μόνο όταν οι ΗΠΑ αποφάσισαν να εντάξουν τη Μακεδονία στο ΝΑΤΟ. Αφού η Ελλάδα είναι ήδη μέλος του ΝΑΤΟ, δεν χρειάζεστε παραχωρήσεις. Είναι η Μακεδονία που χρειάζεται παραχωρήσεις που θέλουν να την κάνουν μέλος του ΝΑΤΟ. Έτσι ανεξάρτητα από το τι θα αποφασίσουν η Ελλάδα και η Μακεδονία για το όνομα της Πρώην Γιουγκοσλαβικής Δημοκρατίας της Μακεδονίας, αν μία επίσημη απόφαση ληφθεί που θα επικυρωθεί στο μακεδονικό

σύνταγμα όλοι θα την αναγνωρίσουν. Αλλά νομίζω ότι όλοι αντιλαμβάνονται ποια είναι η ουσία όσων συμβαίνουν: Δεν είναι να ληφθεί υπόψη τα συγκεκριμένα χαρακτηριστικά των δύο γειτονικών

χωρών, αλλά το θέμα είναι να κάνουν τη μια από τις χώρες αυτές μέλος του ΝΑΤΟ». (η μετάφραση δική μας από την αγγλική μετάφραση της συνέντευξης του RussiaToday, που είναι σύμφωνη με τη μεταφορά της συνέντευξης στα αγγλικά του ρώσικου υπουργείου εξωτερικών, οι υπογραμμισσεις και η έμφαση με τα μαύρα στοιχεία δικιά μας)

Αυτά είπε ο Λαβρόφ. Στην ουσία είπε στη Δημοκρατία της Μακεδονίας να μην αλλάξει το όνομά της γιατί αυτός είναι ένας εξαναγκασμός από το ΝΑΤΟ, γι αυτό άλλωστε την είπε και ο ίδιος Μακεδονία, όπως τη λέει εδώ και χρόνια η Ρωσία. Στην δε Ελλάδα είπε ότι δεν χρειάζεται να αποδεχτεί κάπως το Μακεδονία αφού έτσι κι αλλιώς η Ελλάδα είναι στο ΝΑΤΟ οπότε δεν έχει να κερδίσει τίποτα από μια υποχώρηση της στο όνομα.

Αν μεταφερόταν η δήλωση Λαβρόφ στο ελληνικό κοινό έτσι όπως ειπώθηκε, το κοινό αυτό, που πιστεύει ότι η Ρωσία είναι φίλη του, θα θύμωνε που αποκάλεσε τη χώρα που «σφετερίστηκε την ψυχή του» με το «σφετερισμένο» όνομα και μάλιστα πάνω στις συζητήσεις για το όνομα και μάλιστα απαντώντας σε έλληνα δημοσιογράφο. Ειδικά θα θύμωναν όλοι οι φασίστες, οι σοβινιστές και οι ορθόδοξοι φίλοι του Πατριarchείου της Μόσχας, που αποτελούν τον πιο μαζικό πυρήνα του ρωσόφιλου μπλοκ στην Ελλάδα. Επίσης κάποιιο πιο πολιτικά ανήσυχιο άνθρωποι θα αναρωτιόντουσαν γιατί η ελληνική κυβέρνηση απαιτεί και έχει πετύχει από την «κακή» μνημονιακή, γερμανική κλπ Ευρώπη και το αμερικάνικο ΝΑΤΟ να μην λένε ως τώρα τη γειτονική χώρα Μακεδονία, αλλά δεν απαιτεί το ίδιο ή έστω δεν διαμαρτύρεται ποτέ που η «φίλη» Ρωσία την έχει αναγνωρίσει και τη λέει διαρκώς Μακεδονία. Τέλος αν μεταφερόταν έτσι όπως έγινε η δήλωση Λαβρόφ ένας οποιοσδήποτε σκεπτόμενος πολίτης θα θεωρούσε μεγάλο πολιτικό απατεώνα τον Λαβρόφ. Γιατί είτε η μία χώρα έχει δικίο στο

όνομα είτε η άλλη έχει δικίο, είτε καμιά από τις δυο δεν έχει δικίο οπότε στην περίπτωση αυτή πρέπει και οι δυο χώρες να υποχωρήσουν σε μια τρίτη λύση. Η Ρωσία λέει στην ουσία ότι

δεν υπάρχει λόγος να υποχωρήσει καμιά από τις δυο. Είναι η πιο δίκως αρχές και κυνική ιμπεριαλιστική πολιτική.

Αυτή την πολιτική την κάνει η Ρωσία γιατί θέλει η Δημοκρατία της Μακεδονίας να μην μπει στο ΝΑΤΟ όχι για το καλό της αλλά για να τη φάει η ίδια. Γι αυτό τη λέει Μακεδονία κόντρα στο ΝΑΤΟ που θέλει να της αλλάξει το όνομα. Στην ουσία όμως δεν είναι το ΝΑΤΟ που θέλει να της αλλάξει το όνομα, αλλά η Ελλάδα που βάζει μόνιμα βέτο στο ΝΑΤΟ όταν αυτό επιχειρεί να εντάξει τη χώρα μέσα του χωρίς αυτή να αλλάξει το όνομά της. Γι αυτό η Ρωσία ενθαρρύνει το ελληνικό βέτο την ίδια ώρα που προσπαθεί να κερδίσει το θύμα αυτού του βέτο αποκαλώντας το Μακεδονία. Αν όμως ο ελληνικός λαός καταλάβει ότι ο φίλος και ορθόδοξος υποτιθέμενος προστάτης του ενθαρρύνει και τα επάρατα «Σκόπια» να μείνουν σταθερά στην «αδιαλλαξία» τους και μάλιστα φτάνει στο σημείο να τα αποκαλεί Μακεδονία θα αισθανθεί πολύ απατημένος και θα θυμώσει μαζί του.

Πως λοιπόν η ρώσικη διπλωματία θα καταφέρει στην παρούσα κρίση να συμβιβάσει τα αντίθετα, δηλαδή να φανεί φίλη στη Δημοκρατία της Μακεδονίας χωρίς να θυμώσει η Ελλάδα; Δεν είναι πολύ δύσκολο. Στην Ελλάδα οι πράκτορες της Ρωσίας έχουν τώρα την κυβέρνηση και ένα από τα πρώτα πράγματα που έχει ελέγξει απόλυτα αυτή η κυβέρνηση είναι το ΑΠΕ, το Αθηναϊκό πρακτορείο Ειδήσεων, από το οποίο όλα τα βασικά ΜΜΕ και οι ηλεκτρονικές ειδησιογραφικές πύλες παίρνουν τις ειδήσεις που αφορούν τα λεγόμενα εθνικά θέματα.

Το ΑΠΕ λοιπόν έγραψε (<http://www.amna.gr/anarussia/article/221459/S-Labrof-I-energopoiisi-tou-zitimatos-ton-Skopion-schetizetai-me-tin-epithumia-ton-IPA-nata-entaxoun-sto-NATO>), και μετά οι πάντες σχεδόν αναμετάδωσαν, την τοποθέτηση του Λαβρόφ όχι όπως την είπε ο ίδιος, αλλά όπως ο ίδιος θα ήθελε να την ακούσουν οι

Έλληνες. Ενώ λοιπόν οι εθνικά Μακεδόνες έμαθαν την δήλωση του Λαβρόφ όπως έγινε, οι Έλληνες έμαθαν ότι ο Λαβρόφ δεν είχε ποτέ τη Δημοκρατία της Μακεδονίας «Μακεδονία»

τρεις φορές σε ένα λεπτό, αλλά ότι την έλεγε «Σκόπια».

Η απάτη του ΑΠΕ έχει άπειρο θράσος γιατί μεταφράζει το Μακεδονία σε Σκόπια με τις φράσεις μέσα σε εισαγωγικά που σημαίνει ότι τις μεταφέρει αυτούσιες σα φράσεις που δήθεν είπε ο Λαβρόφ (!)

Όμως το χειρότερο είναι ότι ενώ το ΑΠΕ γέμισε το ίντερνετ με τις ψεύτικες δηλώσεις του Λαβρόφ, ως τη στιγμή που γράφουμε αυτές τις λέξεις δεν έχει διαμαρτυρηθεί κανείς γι αυτή την πολλαπλή πλαστογραφία.

Είναι θλιβερό πως μη απόλυτα ελεγχόμενα από το καθεστώς μέσα που διεκδικούν τον τίτλο των έγκυρων και αξιόπιστων μεταδίδουν αμάσητες τις ειδήσεις του ΑΠΕ, χωρίς να διασταυρώσουν τα στοιχεία που τους δίνει.

Είναι η δεύτερη φορά που το ΑΠΕ συλλαμβάνεται να διαστρεβλώνει με ωμό τρόπο μία ειδήση, να κατακρεουργεί την αλήθεια και να λειτουργεί σαν ένα RussiaToday, γνωστό δίαυλο ψεύτικων ειδήσεων υπέρ της Ρωσίας. Η πρώτη φορά που ενέργησε έτσι το ΑΠΕ ήταν στην περίπτωση της διεθνούς διάσκεψης της Εσθονίας (<http://www.oakke.gr/global/2013-02-16-19-25-28/item/873->) που μετέδωσε σαν αληθινή την εντελώς ψεύτικη και διεθνώς καταγγελλόμενη «ειδήση» του γνωστού επίσης ρωσικού πρακτορείου πλαστών ειδήσεων Sputnik, εμφανίζοντας τις ανατολικές χώρες να υποχωρούν στην καταγγελία τους για τους ανατολικούς φασισμούς μετά από παρέμβαση της Ελλάδας (!), μία καταγγελία που δεν άρεσε καθόλου στη Ρωσία, παρόλο που έγινε με το στρεβλό τρόπο της αντικομμουνιστικής προπαγάνδας.

Είναι ντροπή για τα ΜΜΕ της χώρας να ακολουθούν τυφλά το κρατικό πρακτορείο όταν μεταδίδει ψεύτικες ειδήσεις για λογαριασμό της κυβερνητικής πολιτικής, ιδιαίτερα όταν στην εξουσία βρίσκεται μια κυβέρνηση που επιχειρεί μεθοδικά και πραξικοπηματικά να τα χειραγωγήσει και να τα φιμώσει.

Αθήνα, 17/01/2018

Η ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΠΡΟΒΟΚΑΤΣΙΑ ΤΡΑΜΠ ΜΕ ΤΗΝ ΙΕΡΟΥΣΑΛΗΜ

(Δημοσιεύτηκε στην ιστοσελίδα της ΟΑΚΚΕ, στις 10/12/2017)

κατά τη γνώμη μας που έχει βάση, αλλά ο αγωγός περνάει σχεδόν παντού μέσα από γεωργική γη. Όπου υπάρχει κτίσμα αλλάζει λίγα μέτρα η όδευση. Όπου έχει εκδοθεί άδεια δόμησης ο ιδιοκτήτης αποζημιώνεται. Νομίζουμε ότι η πιο λογική διέκδοση όπου υπάρχει οικοδομήσιμη γη και δεν μπορεί να αλλάξει η όδευση, είναι η γη αυτή να αποζημιωθεί όπως σε κάθε απαλλοτριώση οικοδομικής γης. Αλλά ένα τέτοιο λογικό αίτημα χαντακώνεται από αυτούς που θέλουν πάση θυσία να αλλάξει η γενική χάραξη και μάλιστα σε μια εποχή που σχεδόν κάθε οικοδομική δραστηριότητα σε μη τουριστικές περιοχές έχει σταματήσει.

Και όμως όλο αυτό το καταστροφικό κίνημα το υποστηρίζει η νεοδημοκρατία δημαρχος Καβάλας Δημ. Τσανάκα, πράγμα που δεν είναι τυχαίο αν σκεφτούμε τους δεσμούς συνεργασίας που αναπτύσσει με το ρώσικο κράτος. (<http://www.kavalapost.gr/187369/antiprosopia-tou-dimou-kavalas-se-synedrio-stin-agia-petroupoli-fotografies/>). Κατά των έργων έχουν κατατεθεί συνολικά 4 προσφυγές στο ΣΤΕ, που έχουν πάρει συνολικά 9 αναβολές. Ακόμη ο Σύλλογος αιτείται ότι, αν χάσει την προσφυγή εδώ, θα προσφύγει στο Ευρωπαϊκό Δικαστήριο. Όσοι αντιδρούν αρνούνται να συζητήσουν με την κοινοπραξία, αν αυτή δεν δεσμευτεί ότι θα αλλάξει την όδευση του αγωγού. Μα, αν το κάνει αυτό σαν προϋπόθεση κάθε συζήτησης, ποιο θα είναι τότε το αντικείμενο του διαλόγου;

Η εταιρεία επίσης υποστηρίζει ότι δεν υπάρχει καμία δυνατότητα μεγάλης αλλαγής της όδευσης, καθώς αυτό θα οδηγούσε σε βέλπαι καθυστέρησης 2-3 ετών, αφού θα απαιτούνταν νέες μελέτες και αδειοδοτήσεις, ενώ ταυτόχρονα θα αχρηστευόταν μεγάλο τμήμα του ήδη κατασκευασμένου αγωγού. Προτείνει ειδικές λύσεις για την επίμαχη περιοχή, όπως την τοποθέτηση του αγωγού σε μεγαλύτερο βάθος από το ένα μέτρο, και άλλες που θα μπορούσαν να προκύψουν μέσα από ένα καλόπιστο διάλογο.

Είναι φανερό όμως ότι αυτοί, όπως και οι περισσότεροι δυτικοί μονοπωλιστές δεν έχουν καταλάβει ότι δεν έχουν απέναντί τους κανένα σύλλογο, καμία δήμαρχο και κανέναν Τοίπρα, αλλά τη ρώσικη διπλωματική μηχανή, που απλά κάνει καθυστερήσεις στον αγωγό ωστόσο μπορεί να τον κλείσει κάποια στιγμή. Σκεφτείτε τι θα γινόταν αν συνέβαινε το ίδιο και σε άλλα σημεία διέλευσης του αγωγού. Και, μπορεί να αναρωτηθεί κανείς το εξής: αν η πρόταση του Συλλόγου για αλλαγή της όδευσης γίνει αποδεκτή, τότε από τις νέες περιοχές διέλευσης του αγωγού δεν θα μειωθεί η αξία της περίξ οικοδομικής και αγροτικής γης, σύμφωνα με τη συριζαϊκή λογική τους; Άρα, αυτό που στην ουσία λένε είναι η ματαίωση του έργου.

Κι άλλη μια ερώτηση αφελούς: Γιατί δημιουργεί πρόβλημα ειδικά ο αγωγός ΤΑΡ, ο οποίος θα τροφοδοτείται με αζέριο αέριο, και όχι αυτός που τροφοδοτείται από την Gazprom;

Και κάτι άλλο. Όπως αναφέρει η ιστοσελίδα «Καθημερινός Τύπος της Καβάλας» (www.k-tipos.gr) στις 7 Οκτώβρη 2016, ο Καλπακίδης έκανε την εξής δήλωση: «Δεν μπορεί να περάσει ένας αγωγός ο οποίος δεν έχει κανένα όφελος για τους κατοίκους, την ελληνική οικονομία και τον τόπο μας. Αντιθέτως, είναι εις βάρος της οικονομίας μας, του ελληνικού κράτους και φυσικά για εμάς τους ίδιους, μιας και στερεί ψυχή από το στόμα των παιδιών μας».

Είναι φανερό ότι ο άνθρωπος αυτός κάνει γενικότερη πολιτική που είναι η πολιτική του διακομματικού καθεστώτος κορυφής που σιωπά

Η απόφαση για τη μεταφορά της αμερικάνικης πρεσβείας από Ητο Τελ Αβίβ στην Ιερουσαλήμ αποτελεί μια προβοκάτσια ιστορικών διαστάσεων, με την οποία ο Τραμπ κλιμακώνει τη ρατσιστική αντιμουσουλμανική εκστρατεία του και είναι ρυθμισμένη έτσι ώστε να στείλει στο παγκόσμιο φασιστικό, αντισημιτικό στρατόπεδο, το οποίο οικοδομεί ο νεοχιτλερικός άξονας Ρωσίας- Κίνας υπό την ηγεσία της πρώτης, ένα δισεκατομμύριο διακόσια εκατομμύρια μουσουλμάνων, και με πιο μεγάλο φανατισμό ανάμεσά τους τα 350 εκατομμύρια των Αράβων.

Πιο άμεσα αυτή η απόφαση συνθλίβει τις πιο φιλικές προς τις ΗΠΑ μουσουλμανικές χώρες, όπως είναι η Σ. Αραβία, τα Εμιράτα, και η Ιορδανία αυξάνοντας σε αυτές τις χώρες την πολιτικο-ιδεολογική πίεση του αντισημιτικού Ιράν που αυτόματα γίνεται ιδεολογικός ηγέτης του μεσανατολικού μουσουλμανικού κόσμου. Πιο μακροπρόθεσμα αυτή η απόφαση διευρύνει το χάσμα Ευρώπης και ΗΠΑ, που διαρκώς ενισχύει ο Τραμπ με αποφάσεις όπως αυτή για τα αέρια θερμοληπίου, καθώς στέλνει την πρώτη πιο κοντά στη Ρωσία και στην Κίνα.

Επειδή πολλά λέγονται αυτές τις μέρες για την Ιερουσαλήμ πρέπει να ξεκαθαρίσουμε ότι για το καθεστώς αυτής της πόλης υπάρχουν σήμερα οι εξής γραμμές στον κόσμο:

Υπάρχει η γραμμή της ειρήνης, που την αποδέχεται ο ΟΗΕ και ως χθες όλα τα κράτη του κόσμου, η οποία λέει ότι η Ιερουσαλήμ σήμερα δεν πρέπει να είναι πρωτεύουσα ούτε του Ισραήλ, ούτε της Παλαιστίνης, και ότι το καθεστώς της πρέπει να οριστεί με συμφωνία ανάμεσα στα δύο κράτη όταν καταλήξουν σε μια συμφωνία ειρήνευσης. Η γενική κατεύθυνση σε αυτή τη συμφωνία όπως την εννοούν όλες οι χώρες, είναι η δυτική Ιερουσαλήμ να είναι η πρωτεύουσα του Ισραήλ και η ανατολική Ιερουσαλήμ να είναι η πρωτεύουσα των Παλαιστίνων. Σε όλο τον κόσμο -ως τις 7 του Απριλίου του 2017 -μόνο το Ισραήλ αναγνώριζε την Ιερουσαλήμ σαν πρωτεύουσά του, και μάλιστα με μια προκλητική του απόφαση του 1980, την αναγνώριζε ολόκληρη σαν πρωτεύουσα του, που σημαίνει ότι αναγνώριζε την κατοχή που είχε κάνει και στην ανατολική Ιερουσαλήμ στον πόλεμο του 1967. Πριν από το 1967 το Ισραήλ είχε σαν πρωτεύουσά του τη μισή Ιερουσαλήμ, τη δυτική. Αυτήν την κατοχή της Ιερουσαλήμ κανένα κράτος δεν την έχει αναγνωρίσει ως σήμερα (ούτε και ο Τραμπ) και πραγματικά στο σημείο αυτό συγκεντρώνεται όλος ο επεκτατισμός της ισραηλινής άρχουσας τάξης. Το χειρότερο χαρακτηριστικό αυτού του επεκτατισμού και το μεγαλύτερο εμπόδιο στην ειρήνευση είναι ότι το Ισραήλ με την κυβέρνηση Νετανιάχου συνεχίζει να χτίζει ισραηλινούς οικισμούς μέσα στην ανατολική Ιερουσαλήμ και κυρίως στα περιχώρα της εντός του παλαιστινιακού εδάφους για να αποκόψει την ανατολική Ιερουσαλήμ από την υπόλοιπη Δυτική όχθη, στην οποία επίσης επεκτείνονται οι οικισμούς της. Αντίστοιχη και μάλιστα χειρότερη πολιτική από αυτή των επεκτατιστών του Ισραήλ κάνουν οι αντισημίτες της Χαμάς, δηλαδή οι φασίστες των παλαιστίνων που λένε όχι μόνο ότι όλη η Ιερουσαλήμ, δηλαδή και η Δυτική Ιε-

ρουσαλήμ πρέπει να γίνει δικιά τους αλλά ότι όλοι οι εβραίοι του Ισραήλ πρέπει να εξαφανιστούν και το Ισραήλ να γίνει Παλαιστινιακό κράτος (αν και τελευταία για να αποσπάσουν τη διακυβέρνηση του παλαιστινιακού κράτους, έχουν δεχθεί σαν μια ενδιάμεση φάση προς την εξαφάνισή του Ισραήλ να αποδεχθούν την προσωρινή του ύπαρξη).

Λοιπόν αυτή τη θέση όλων των χωρών της γης, που την κατοχύρωνε πολιτικά και ο ΟΗΕ, ότι κανένα κράτος δεν πρέπει να ακολουθήσει το Ισραήλ να αναγνωρίσει έστω ένα κομμάτι της Ιερουσαλήμ, έστω το δυτικό, σαν πρωτεύουσα του Ισραήλ, γιατί έτσι θα ήταν σαν να έσπαγε τη συμφωνία ότι η μοιρασιά της πόλης πρέπει να γίνει ταυτόχρονα με την ειρήνευση των δύο κρατών Ισραήλ και Παλαιστίνης, την **παράβιασε πρώτη στον κόσμο η Ρωσία στις 7 του Απριλίου του 2017.**

Δηλαδή η Ρωσία του Πούτιν, το παγκόσμιο κέντρο του αντισημιτισμού ούτε του Ισραήλ, ούτε της Παλαιστίνης, και ότι το καθεστώς της πρέπει να οριστεί με συμφωνία ανάμεσα στα δύο κράτη όταν καταλήξουν σε μια συμφωνία ειρήνευσης. Η γενική κατεύθυνση σε αυτή τη συμφωνία όπως την εννοούν όλες οι χώρες, είναι η δυτική Ιερουσαλήμ να είναι η πρωτεύουσα του Ισραήλ και η ανατολική Ιερουσαλήμ να είναι η πρωτεύουσα των Παλαιστίνων. Σε όλο τον κόσμο -ως τις 7 του Απριλίου του 2017 -μόνο το Ισραήλ αναγνώριζε την Ιερουσαλήμ σαν πρωτεύουσά του, και μάλιστα με μια προκλητική του απόφαση του 1980, την αναγνώριζε ολόκληρη σαν πρωτεύουσα του, που σημαίνει ότι αναγνώριζε την κατοχή που είχε κάνει και στην ανατολική Ιερουσαλήμ στον πόλεμο του 1967. Πριν από το 1967 το Ισραήλ είχε σαν πρωτεύουσά του τη μισή Ιερουσαλήμ, τη δυτική. Αυτήν την κατοχή της Ιερουσαλήμ κανένα κράτος δεν την έχει αναγνωρίσει ως σήμερα (ούτε και ο Τραμπ) και πραγματικά στο σημείο αυτό συγκεντρώνεται όλος ο επεκτατισμός της ισραηλινής άρχουσας τάξης. Το χειρότερο χαρακτηριστικό αυτού του επεκτατισμού και το μεγαλύτερο εμπόδιο στην ειρήνευση είναι ότι το Ισραήλ με την κυβέρνηση Νετανιάχου συνεχίζει να χτίζει ισραηλινούς οικισμούς μέσα στην ανατολική Ιερουσαλήμ και κυρίως στα περιχώρα της εντός του παλαιστινιακού εδάφους για να αποκόψει την ανατολική Ιερουσαλήμ από την υπόλοιπη Δυτική όχθη, στην οποία επίσης επεκτείνονται οι οικισμούς της. Αντίστοιχη και μάλιστα χειρότερη πολιτική από αυτή των επεκτατιστών του Ισραήλ κάνουν οι αντισημίτες της Χαμάς, δηλαδή οι φασίστες των παλαιστίνων που λένε όχι μόνο ότι όλη η Ιερουσαλήμ, δηλαδή και η Δυτική Ιε-

ρουσαλήμ, δηλαδή και η Δυτική Ιε-

σε εφαρμογή την απόφαση Κλίντον χωρίς όμως να πει λέξη για την απόφαση Πούτιν του Απριλίου για να μην τον εκθέσει.

Από μία άποψη η προβοκατόρικη κίνηση του Τραμπ δεν ξεπερνάει κατά πολύ ούτε την κίνηση του Μπιλ Κλίντον, ούτε την κίνηση του Πούτιν. Γιατί ότι ούτε ο Τραμπ ούτε ο Κλίντον έχουν αναγνωρίσει την κατοχή από το Ισραήλ της ανατολικής Ιερουσαλήμ. Και οι δύο δηλαδή έχουν πει ότι τα τελικά όρια της Ιερουσαλήμ θα οριστούν από μια ισραηλοπαλαιστινιακή συμφωνία. Εκεί που ο Πούτιν έχει φροντίσει να βρίσκεται πιο φιλοπαλαιστινιακά και φιλομουσουλμανικά σε σχέση με αυτούς είναι ότι δεν πάει προς το παρόν τη ρώσικη πρεσβεία στη δυτική Ιερουσαλήμ. Δηλαδή απλά μένει ένα βήμα πιο πίσω από τον Τραμπ, αλλά ένα βήμα που του επιτρέπει και να μην εκτίθεται ο ίδιος και να παίζει όσο ποτέ τον αγαπημένο του ρόλο του μεσολαβητή σε όλα τα διεθνή δίπολα και τώρα στο δίπολο Ισραήλ-Παλαιστίνων. Σε αυτό το δίπολο οι ΗΠΑ εξαφανίζονται κυριολεκτικά σαν μεσολαβητική δύναμη υπέρ της Ρωσίας και εν μέρει της Ευρώπης η οποία όμως θα παίζει αναγκαστικά στο πλευρό της Ρωσίας γιατί στρατιωτικά και διπλωματικά είναι ένας νάνος σε σχέση με τις δύο υπερδυνάμεις.

Αυτό που κάνει ξεχωριστά προβοκατόρικη την απόφαση των ΗΠΑ για την Ιερουσαλήμ είναι ότι γίνεται στη συνέχεια μιας πολιτικής της προεδρίας Τραμπ που είναι ρατσιστικά αντιμουσουλμανική και αντιαραβική, και επίσης εξόχως υποστηρικτική για ένα Ισραήλ του Νετανιάχου που είναι το πιο προκλητικά επιθετικό ενάντια στους παλαιστίνιους εδώ και πολλές δεκαετίες, κυρίως λόγω της δραστηριότητας επέκτασης των ισραηλινών οικισμών στη Δυτική Όχθη, οικισμών στους οποίους πρωταγωνιστούν τα πιο δεξιά αντιπαλαιστινιακά στοιχεία του εβραϊκού πληθυσμού, κυρίως οι ορθόδοξο εβραίοι.

Το Παλαιστινιακό πρόβλημα είναι στην ουσία του ένα από τα πολλά περιφερειακά προβλήματα αιματηρής κρατικής, διακρατικής και διεθνικής βίας στο οποίο επεμβαίνει ο ιμπεριαλισμός και ο ηγεμονισμός των υπερδυνάμεων. Όμως έχει γίνει αντικειμενικά εδώ και έξι δεκαετίες το μεγαλύτερο παγκόσμιο πρόβλημα εξαιτίας της παγκόσμιας φαιο-«κόκκινης» φασιστικής προπαγάνδας με κέντρο της το ρώσικο σοσιαλϊμπεριαλισμό, η οποία εμφανίζει και διαχειρίζεται το παλαιστινιακό πρόβλημα όχι σαν μια σύγκρουση του εβραϊκού εθνικισμού, του σιωνισμού, με ένα καταπιεζόμενο από αυτόν έθνος, όπως είναι το παλαιστινιακό και με τις αραβικές χώρες που το υποστηρίζουν, αλλά σαν σύγκρουση του παγκόσμιου εβραϊσμού και των τάχα ελεγχόμενων από αυτόν ΗΠΑ με όλα τα άλλα έθνη και κράτη της γης και πρώτα απ' όλα με το παλαιστινιακό. Από αυτήν την εικόνα ο ρωσόφιλος αντισημιτισμός θέλει να συνάγει έναν από τη φύση του εγκληματικό και απάνθρωπο χαρακτήρα του κράτους του Ισραήλ και να υποβάλει μέσω κυρίως του υποτακτικού στη Ρωσία πολιτικού ρεύματος μέσα στο παλαιστινιακό κίνημα, της Χαμάς, την ανάγκη της εξαφάνισής του κράτους του Ισραήλ και των κατοίκων του. Αυτού του είδους ο αντισημιτισμός είναι ο σύγχρονος αντισημιτισμός.

Η αντισημιτική αυτή πολιτική του σοσιαλϊμπεριαλισμού, που ενισχύει εδώ και δεκαετίες μαζικές δολοφονικές πρακτικές κατά αμάχων Εβραίων

των του Ισραήλ τροφοδοτεί με τη σειρά της τα σοβινιστικά αντιπαλαιστινιακά και επεκτατικά σχέδια των πιο δεξιών σιωνιστικών ρευμάτων της αστικής τάξης του Ισραήλ. Αλλά ειδικά το αντισημιτικό γενοκτονικό πρόγραμμα και η πρακτική της Χαμάς έχει Γιγαντώσει την τελευταία δεκαετία το θρησκευτικό ορθόδοξο εβραϊκό επεκτατισμό πάνω στον οποίο στηρίζονται οι πούτινόφιλοι Νετανιάχου και Λίμπερμαν για να ζητήσουν την παραπέρα επέκταση των εβραϊκών κατοχικών οικισμών στη Δυτική Όχθη και την ολοκληρωτική καταβρόχθιση της Ανατολικής Ιερουσαλήμ την οποία οι Παλαιστίνιοι θέλουν και δικαιούνται να έχουν σαν πρωτεύουσα.

Αλλά το ζήτημα της Ανατολικής Ιερουσαλήμ σαν πρωτεύουσας του παλαιστινιακού κράτους από κεντρικό πρακτικό και συμβολικό πρόβλημα της παλαιστινιακής κρατικής ανεξαρτησίας έχει γίνει εδώ και χρόνια ένα παγκόσμιο πρόβλημα των μουσουλμάνων όλου του κόσμου γιατί η Ανατολική Ιερουσαλήμ περιλαμβάνει μια σειρά από τις πιο ιερές τοποθεσίες και χώρους λατρείας της μουσουλμανικής θρησκείας.

Αυτό που πετυχαίνει τώρα ο Τραμπ, στηριζόμενος στους μεσαιωνικούς ευαγγελιστές του ρεπουμπλικανικού κόμματος και αιφνιδιαζοντας τους αμήχανους δημοκρατικούς που σύρθηκαν πίσω από τον Κλίντον το 1995 στην αναγνώριση της Ιερουσαλήμ σαν πρωτεύουσας του Ισραήλ, είναι να κάνει ιδεολογικούς ηγέτες του μουσουλμανικού κόσμου τους γενοκτόνους νεοαζήδες της Χαμάς, δηλαδή αυτούς που θέλουν την καταστροφή του Ισραήλ και την εξόντωση των εβραίων του. Ακόμα περισσότερο αυτή η γενική έχθρα που προκαλούν οι Τραμπ και Νετανιάχου ενάντια στο Ισραήλ βολεύει τα αληθινά αφεντικά των απανταχού αντισημιτών, τους νεοσαρικούς ιμπεριαλιστές στο να ενδυναμώσουν το γενικό τους σύνθημα εξόντωσης που θα προβάλλουν στον τρίτο παγκόσμιο πόλεμο που ετοιμάζουν, το οποίο δεν μπορεί πια να είναι το αποκρουστικό χιτλερικό «κάτω οι εβραίοι-μολοσέβικοι και οι εβραίοφιλελεύθεροι», αλλά η αναθεωρημένη του έκδοσης που ήδη ενώνει σε όλες τις χώρες τους κλασικούς φασίστες με τους ψευδοαριστερούς σοσιαλφασίστες, που είναι το «θάνατος στο σιωνιστικό Ισραήλ». Στην πραγματικότητα οι νεοχιτλερικοί του Κρεμλίνου με όπλο αυτό το σύνθημα θέλουν να διαπράξουν το ανομολόγητο έγκλημα να εξαφανίσουν από το χάρτη όχι μόνο και όχι τόσο το κράτος του Ισραήλ, όσο όλους τους δημοκρατικούς ανθρώπους και όλα τα δημοκρατικά κράτη που διαφωνώντας με τις αντιδραστικές επιθετικές πολιτικές της άρχουσας τάξης του Ισραήλ υποστηρίζουν με σθένο την ύπαρξή του, και την ύπαρξη του λαού του όπως κάθε άλλου κράτους και κάθε άλλου λαού. Να γιατί κάθε φίλος της ειρήνης πρέπει να διαδηλώσει ενάντια στην εγκληματική αυτή προβοκάτσια του Τραμπ και των φίλων του Νετανιάχου και Λίμπερμαν, και να γιατί πρέπει ταυτόχρονα να διαδηλώσει ενάντια σε αυτούς σε χρήση των οποίων προορίζεται αυτή η προβοκάτσια και οι οποίοι είναι οι πρώτοι που άνοιξαν το δρόμο σε αυτήν την προβοκάτσια αναγνωρίζοντας τη δυτική Ιερουσαλήμ σαν πρωτεύουσα του Ισραήλ και οι οποίοι όπως έχουμε δει στηρίζουν τόσο το φασίστα Νετανιάχου, όσο και το φασίστα Τραμπ.

ως τώρα για το έγκλημα της διακοπής στην Καβάλα του μοναδικού πραγματικού έργου που γίνεται αυτή τη στιγμή στη χώρα. Ασφαλώς ένα τέτοιο έγκλημα μπορεί μόνο να στηρίζεται στο βασικό ψέμα του εκπροσώπου των τοπικών σαμπο-

ταριστών ότι δεν υπάρχει όφελος για την ελληνική οικονομία από ένα τέτοιο πελώριο ενεργειακό έργο χωρία από τους εκατοντάδες εργαζόμενους που θα ζουν από τη συντήρησή του.

ΕΠΙΒΕΒΑΙΩΣΗ ΤΗΣ ΕΚΤΙΜΗΣΗΣ ΜΑΣ ΓΙΑ ΤΟΝ ΑΛΗΘΙΝΟ ΣΤΟΧΟ ΤΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΤΡΑΜΠ ΑΠΕΝΑΝΤΙ ΣΤΗ Β. ΚΟΡΕΑ

Σε προηγούμενο άρθρο μας για το ζήτημα του πυρηνικού οπλοστασίου της Β. Κορέας («Το προβοκατόρικο παιχνίδι του Τραμπ στη Βόρεια Κορέα», <http://www.oakke.gr/global/2013-02-16-19-26-19/item/857-8/9>), εκτιμούσαμε ότι βασικός στόχος της παρέμβασης Τραμπ ήταν να απομακρύνει τη Νότια Κορέα από την αμερικανική επιρροή και να τη σπρώξει μαζί με τη Βόρεια στην αγκαλιά του ρωσοκινεζικού πολεμικού άξονα. Τα γεγονότα όλο και περισσότερο επιβεβαιώνουν αυτή μας την εκτίμηση.

Έτσι την ώρα που η κυβέρνηση των ΗΠΑ επεμβαίνει με την αλαζονεία της μεγάλης δύναμης αξιώνοντας σκληρές κυρώσεις και απειλώντας με θερμό πόλεμο την Πιονγκγιάνγκ για την απόφασή της να αναδειχτεί σε πυρηνική δύναμη (που έχει το δικαίωμα όπως κάθε άλλη χώρα όσο οι ιμπεριαλιστές έχουν πολλαπλάσια πυρηνικά όπλα), ο νοτιοκορεάτης πρόεδρος Μουν Τζάε-Ιν απαντά θετικά στην πρόταση του βορειοκορεάτη ομολόγου του Κιμ Τζονγκ-Ουν να λύσουν τις διαφορές τους με διάλογο. Ο εκπρόσωπος του πρώτου δήλωσε συγκεκριμένα: «Έχουμε ήδη εκφράσει την προθυμία μας να εμπλακούμε σε διάλογο με τη Βόρεια Κορέα οποιαδήποτε στιγμή, σε οποιοδήποτε μέρος και με οποιαδήποτε μορφή, αρκεί οι δύο χώρες να μπορούν να συζητήσουν την αποκατάσταση των σχέσεων τους και της ειρήνης στην Κορεατική Χερσόνησο». Όπως διαπιστώνουν οι Τάιμς της Νέας Υόρκης της 1/1/2018, «ο νοτιο-

κορεάτης πρόεδρος συμφωνεί επίσης με την Κίνα και τη Ρωσία ότι απαιτούνται συνομιλίες για να επιλυθεί η πυρηνική κρίση. Το ζαφνικό προοίμιο ειρήνης του κ. Κιμ τη Δευτέρα πιθανότατα θα ενθαρρύνει και τη Νότια Κορέα και την Κίνα να υψώσουν τη φωνή τους υπέρ του διαλόγου».

Μ' αυτό τον τρόπο Ρωσία και Κίνα κατακτάνε αυτό που μακροχρόνιο επιδιώκουν από την αρχή της κρίσης: να μπουκώσουν στο κέντρο της αντιπαράθεσης των δύο πόλων ΗΠΑ-Βόρειας Κορέας (αυτό το δίπολο το έφτασε επίτηδες στην παρόξυνση ο Τραμπ απειλώντας με πόλεμο τη Β. Κορέα), και έτσι να μπορούν να ελέγχουν τις διαπραγματεύσεις σαν δήθεν μετριοπαθείς διαμεσολαβητές πράγμα που τους δίνει παγκόσμιο ηθικό και διπλωματικό πλεονέκτημα απέναντι στον επιμελώς «τρελαμένο» Τραμπ. Σκανδαλωδώς λίγες μέρες νωρίτερα ο ίδιος ο ρώσος ΥΠΕΞ Λαβρόφ τόνιζε ακριβώς αυτό το ρόλο της Ρωσίας καλώντας ΗΠΑ και Β. Κορέα να ξεκινήσουν συνομιλίες προσθέτοντας ότι η κυβέρνησή του είναι έτοιμη να προσφέρει κάθε διευκόλυνση για τη διεξαγωγή τους (βλ. Huffpost, 25/12).

Αντί λοιπόν να απαιτήσει το δικαίωμα του πυρηνικού εξοπλισμού της χώρας του προκειμένου να αντισταθμίσει την οπλική ισχύ του βορρά, ο ρωσόφιλος και κινεζόφιλος Μουν – που ανήλθε στην προεδρία της Ν. Κορέας όπως κάθε συνεπής φασίστας μέσα από μια αντι-διαφορά εκστρατεία σε βάρος της προκατόχου του – κάνει ό,τι μπορεί για να ενισχύσει τις θέσεις του νεοναζιστικού άξονα. Παρά το πολεμικό κλίμα που έχει διαμορφωθεί πρότεινε την αποστολή βορειοκορεατικής αντι-

προσωπείας στους χειμερινούς ολυμπιακούς αγώνες που θα γίνουν το Φλεβάρη στη Ν. Κορέα. Δηλαδή έκανε το αντίθετο από αυτό που θα έκανε ένας δημοκράτης ο οποίος ποτέ δεν θα υποστήριζε το να συμμετέχει σε ολυμπιακούς αγώνες η εσωτερικά πιο απάνθρωπη, πιο ανοιχτή και πιο ωμή χιτλερικού τύπου δικτατορία στον κόσμο (http://m.huffingtonpost.gr/entry/oi-senthekes-stis-felakes-tes-voreias-koreas-einai-cheirotres-apo-aetes-sta-stratopeda-seykentroses-ton-nazi-leei-epizon-toe-olokaetomatos-gr_5a377232e4b01d429cca2985). Πρότεινε επίσης ικανοποιώντας τον αρχιπροβοκατόρα που διοικεί τις ΗΠΑ να αναβληθούν οι προγραμματισμένες κοινές στρατιωτικές ασκήσεις με τις τελευταίες αν ο στρατηγικά πράγματι επιθετικός απέναντι στην Ν. Κορέα βορράς ανέβαλε τις δικές του οπλικές δοκιμές μόνο κατά την περίοδο λίγο πριν από τους χειμερινούς αγώνες. Η συμφωνία για αναβολή των ασκήσεων χαιρέτιστηκε από το ρωσικό ΥΠΕΞ δια στόματος του υφυπουργού Ριαμπκόφ, που «διαπίστωσε με ικανοποίηση ότι τα ρωσικά επιχειρήματα λαμβάνονται προφανώς υπόψιν» (4/1). Αξίζει να σημειωθεί τέλος ότι η διαμεσολάβηση της Κίνας θα οδηγήσει στον ευκολότερο αποπλισμό της Ν. Κορέας, δεδομένου του ότι η ανάπτυξη ενός αμερικανικού αντιβαλλιστικού συστήματος άμυνας από τη δεύτερη έχει οδηγήσει το Πεκίνο στην επιβολή εμπορικών κυρώσεων σε βάρος της Ν. Κορέας με πολιτικό «εθνικό» μπουκοτάζ σε μια σειρά εταιρειών της, κυρίως τουριστικών (βλ. Financial Times, 13/12).

ΜΙΑ ΠΡΩΤΗ ΕΚΤΙΜΗΣΗ ΓΙΑ ΤΙΣ ΕΞΕΛΙΞΕΙΣ ΣΤΟ ΙΡΑΝ

(Δημοσιεύτηκε στην ιστοσελίδα της ΟΑΚΚΕ στις 3/1/2018)

Σχετικά με τις εξελίξεις στο Ιράν θα έχουμε σε λίγες μέρες μια πιο καθαρή εικόνα και ελπίζουμε μια πιο λεπτομερειακή ανάλυση. Ωστόσο για να έχουν οι αναγνώστες μας την πρώτη μας εκτίμηση για τις συγκρούσεις εκεί γράφουμε εδώ λίγα λόγια.

Σύμφωνα με τα στοιχεία που έχουμε ως τώρα φαίνεται ότι το κίνημα που είναι σε εξέλιξη τις τελευταίες μέρες εκφράζει τις πιο αντιδραστικές δυνάμεις του Ιράν που έχουν σαν πολιτικό τους εκπρόσωπο τον υποψήφιο τους Ραΐσί, (τις ίδιες που προηγούμενα είχαν εκπρόσωπο τον Αχμαντινετζάντ). Τον Ραΐσί τον στήριξε η Ρωσία κόντρα στον σχετικά πιο ανεξαρτησιακό και φιλοδυτικό υποψήφιο και νυν πρόεδρο Ρουχανί. Ο Ρουχανί είχε στις τελευταίες εκλογές την υποστήριξη του πιο ισχυρού παράγοντα του κράτους, του θρησκευτικού ηγέτη Καμενεϊ. Ο Καμενεϊ εκφράζει τον ιρανικό σοβινισμό και περιφερειακό ηγεμονισμό πράγμα που τον ενώνει με τη Ρωσία στη μάχη ενάντια στη Δύση και στις πιο δημοκρατικές πλευρές του αραβικού κόσμου, αλλά ταυτόχρονα τον φέρνει σε αυξανόμενη σύγκρουση με τα ρώσικα σχέδια για την κυριαρχία στην περιοχή (Δες άρθρο της Νέας Ανατολής, <http://www.oakke.gr/global/2013-02-16-19-23-31/item/803->).

Νομίζουμε ότι ενώ ο ιρανικός λαός διψάει για δημοκρατία και το έχει δείξει το 2009 δεν φαίνεται να έχει συγκροτηθεί ξανά σε μια τέτοια βάση και μάλιστα σε επίπεδο εξέγερσης. Αντίθετα αυτό που φαίνεται είναι ότι

χώρας, τον Καμενεϊ και τον πρόεδρο Ρουχανί, β) ότι αυτές οι διαδηλώσεις επεκτάθηκαν ταυτόχρονα σε όλο το Ιράν, πράγμα που δεν δείχνει αυθορμητισμό αλλά μια γερή κεντρική οργάνωση, και είχαν από την πρώτη στιγμή την ανοιχτή και έντονη υποστήριξη των πιο ακροδεξιών μουλάδων και μάλιστα αυτών της τάσης Αχμαντινετζάντ, του δήμιου του μεγάλου δημοκρατικού κινήματος του 2009, γ) ότι πριν ξεσπάσει από αυτό το κίνημα, τον Οκτώβρη, ο Ρουχανί, προφανώς με την έγκριση του Καμενεϊ χωρίς την οποία τίποτα σημαντικό δεν αποφασίζεται, ξεκίνησε μια μεγάλη σύγκρουση με τον πανίσχυρο πολιτικοστρατιωτικό πόλο εξουσίας που λέγεται «Φρουροί της Επανάστασης» χτυπώντας κυρίως το μονοπωλιακής ισχύος οικονομικό του σκέλος και συλλαμβάνοντας ηγετικά στελέχη του (https://www.nytimes.com/2017/10/21/world/middleeast/iran-revolutionary-guards.html?_r=0), (Έχουμε τονίσει τους πολύ στενούς δεσμούς και την άμεση συνεργασία του στρατιωτικού επικεφαλής των Φρουρών της Επανάστασης, του Σολεϊμανί, με τη Ρωσία και το ρώσικο στρατιωτικό επιτελείο), ε) ότι το κίνημα που ξέσπασε το υποστήριξε με πάθος από την πρώτη στιγμή ο ρωσόδουλος

προβοκάτορας Τραμπ, ο οποίος είναι ο κύριος υπεύθυνος της γραμμής της πολιτικής απομόνωσης και κυρίως της οικονομικής συντριβής της γραμμής Ρουχανί-Καμενεϊ, η οποία στο επίπεδο επιδιώκει εκσυγχρονισμό και άνοιγμα στη Δύση και γι αυτό άλλωστε υπέγραψε τη γνωστή συμφωνία για τη διακοπή της δι-αδικασίας παραγωγής πυρηνικών όπλων εκ μέρους της. Ο διπλωματικός και βασικά ο οικονομικός πόλεμος του Τραμπ σε συμμαχία με τη Σαουδική Αραβία ενάντια στο Ιράν με τον τρόπο που έγινε και τη στιγμή που έγινε έδωσε πελώρια πολιτική βοήθεια στους Φρουρούς της Επανάστασης. Δεν είναι τυχαίο ότι ο λόγος για τον οποίο οι κινητοποιήσεις βρήκαν κάποιο λαϊκό έρεισμα είναι ακριβώς τα οικονομικά προβλήματα, βασικά ο μεγάλος πληθωρισμός, που δεν μπόρεσε να αντιμετωπίσει η κυβέρνηση Ρουχανί.

Στα παραπάνω πρέπει να προσθέσουμε το ότι στη συνθηματολογία του κινήματος δεν υπάρχει ως τώρα η λέξη δημοκρατία, αλλά οι γνωστές σε όλες τις μεσανατολικές «ανοίξεις», που είχαν όλες άσχημο προδιαγεγραμμένο τέλος, λέξεις «ελευθερία» και «διαφορορά», που τις χρησιμοποιεί ο φασισμός -την πρώτη λόγω της αοριστίας της και την δεύτερη για να εκκαθαρίζει τις παλιές ηγετικές ομάδες- δίπλα στο πάντα επίκαιρο στις εκμεταλλευτικές κοινωνίες σύνθημα για «αφωμί» που συσπειρώνει περισσότερο απ όλους τον

κορμό όλων των μεγάλων εξεγέρσεων: την φτωχολογιά.

Παρόλα αυτά τα στοιχεία θα πρέπει να περιμένουμε περισσότερο για να έχουμε μια πιο καθαρή εικόνα για το που θα πάνε τελικά τα πράγματα. Γιατί μεγάλες πολιτικές αλλαγές οπότε και πολύ μαζικές πολιτικές κινητοποιήσεις ενάντια σε δικτατορίες δεν είναι μια πολύ εύκολη υπόθεση αν δεν μπουκώσουν σε αυτές οι πραγματικοί δημοκράτες, πράγμα που από ότι φαίνεται ακόμα δεν έχει γίνει σε μαζική τουλάχιστον κλίμακα. Αυτό είναι αναμενόμενο μιας και οι δημοκράτες προσβλέπουν ως τώρα κυρίως στον Ρουχανί για κάποιες πολιτικές ελευθερίες κόντρα ακριβώς στους πιο ακροδεξιούς μουλάδες. Αλλά αν μπουκώσουν οι δημοκράτες τα πράγματα θα δυσκολέψουν για τους τελευταίους που ξέρουν ότι σε αυτήν την περίπτωση θα παίξουν με τη φωτιά. Άλλωστε η ιστορία έχει δείξει ότι δείξει ότι ο ιρανικός λαός δεν συνηθίζει να παίζει καθώς πάντα πάει τα πράγματα στην άκρη τους, είτε συνήθως για καλό (δημοκρατικά και εθνοανεξαρτησιακά κινήματα του 20^{ου} αιώνα με ιστορικότερο αυτό του Μοσαντέκ ενάντια στο Σάχη που νικήθηκε λόγω της αμερικανικής επέμβασης), είτε για κακό (όταν το 1979 έκανε το λάθος να συμμαχήσει με τους μουλάδες για να ρίξει το Σάχη πέφτοντας σε μια πολύ χειρότερη και βαθύτερη καταπίεση). Το ίδιο λάθος θα σκεφτεί πολύ να το ξανακάνει.

ΕΒΙΚΕΝ

Συνέχεια από τη σελ. 5

χρωστάει από πωμένες λαθρεμπορίες. Ισχυρίζεται ότι αυτή είναι ποινή στον προηγούμενο ιδιοκτήτη και απειλεί ότι αν το δικαστήριο που το καταλόγισε επιμένει να το καταβάλει, αυτός θα κλείσει το εργοστάσιο. Το εργοστασιακό σωματείο (τουλάχιστον η διοίκησή του) στέκεται δίπλα στο Σαββίδη απέναντι στη δικαιοσύνη αντί να επιμένει να το πληρώσει από τα εκατοντάδες εκατομμύρια με τα οποία αγοράζει κοψοχρονιά κομμάτι-κομμάτι την χρεωκοπημένη Θεσσαλονίκη. Γιατί να μην τα 38 εκατομμύρια είναι ποινή στον προηγούμενο ιδιοκτήτη, αλλά εξ αιτίας αυτής της ποινής- που

την ήξερε από πριν κάθε νέος υποψήφιος ιδιοκτήτης- το τίμημα που πλήρωσε ο ρώσος ολιγάρχης για την αγορά της ΣΕΚΑΠ ήταν μόλις 5 εκατομμύρια ευρώ για το 84,5%! Ίσως τώρα μπορεί να δίνει κάπως καλύτερους μισθούς στους εργάτες της ΣΕΚΑΠ για να τους κερδίσει πολιτικά, αλλά αν αύριο ο πουντινισμός εξασφαλίσει την πολιτική δικτατορία του στη χώρα καθώς και την πλήρη υποταγή ή εξόντωση του μη κομπραδόρικού κεφάλαιου είναι σίγουρο πως θα τους τα πάρει πίσω πολλαπλάσια.

Η «Ελληνική Παραγωγή» ως οργάνωση ενός λιγότερο εξαρτημένου από το κράτος των κομπραδόρων τμήματος του βιομηχανικού, κεφαλαίου, αποτελεί έναν έστω ασταθή

αντίπαλο για τον κύριο εχθρό της εργατικής τάξης, το ανατολικό κρατικοολιγαρχικό κεφάλαιο. Ωστόσο οι εργάτες και ο λαός δεν πρέπει να έχουν καμιά αυταπάτη ότι η αντίθεση της «Ελληνικής Παραγωγής» και της ΕΒΙΚΕΝ με τον νέο ΣΕΒ μπορεί να πάρει χαρακτηρισμό ρήξης για τους λόγους που εξηγήσαμε παραπάνω. Ήδη εύκολα μπορούμε να υποθέσουμε ότι γίνονται αρκετά πετυχημένες απόπειρες οικονομικού και πολιτικού προσεταιρισμού των ηγετικών στελεχών του. Δεν μπορούμε δηλαδή να αποσυνδέσουμε το γεγονός ότι η «Ελληνική Παραγωγή» και η ΕΒΙΚΕΝ δεν εκφράστηκε δημόσια ενάντια στην εκλογή του Μυτιληναίου στην προεδρία, από το γεγονός ότι πριν λίγες

βδομάδες αντιπροσωπεία της «Ελληνικής Παραγωγής» συναντήθηκε με τον Τσίπρα και τελευταία με τον Παυλόπουλο και ότι ήδη έχει προσφερθεί στον Στασινόπουλο, που παίζει πολύ ισχυρό ρόλο στην «Ελληνική Παραγωγή» το τεράστιο έργο της κατασκευής των σωλήνων για τον ΤΑΡ.

Το βασικό ζήτημα είναι να οργανωθεί η εργατική τάξη. Οι αντιθέσεις μεταξύ των διαφορετικών μερίδων της αστικής τάξης μπορούν να δώσουν αποτέλεσμα μόνο αν αξιοποιηθούν σαν εφεδρείες στην πάλη της εργατικής τάξης και του λαού, για μια δημοκρατική, αντιφασιστική, ευημερούσα και ανεξάρτητη από τον ιμπεριαλισμό Ελλάδα.

Τα πιο βασικά στοιχεία που έχουμε ως τώρα είναι α) ότι οι διαδηλώσεις ξεκίνησαν από την πόλη Μασάντ, που είναι η πολιτική έδρα του Ραΐσί και ταυτόχρονα των πιο αντιδραστικών μουλάδων, και έχουν σαν κεντρικούς στόχους τους με ιδιαίτερη και πρωτοφανή οξύτητα τον ίδιο τον ηγέτη της